

Flacăra 12

Magazin ilustrat fondat în 1911 ● 64 pagini ● 7.000 lei ● anul 1998

SALA DE
LECTURĂ

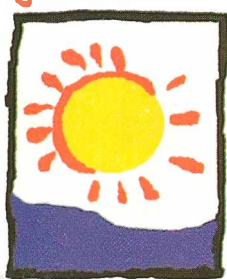
64 pagini!

Foto: ROMPRES ■

S.U.A. - IRAK: 2-0

Vitamax® - 1 = 34 - Vitalitate maximă
APIC International România vă urează La mulți ani !

J'INFO TOURS

J'INFO TOURS

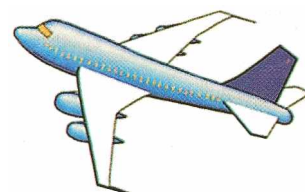
Bucharest - Romania, 1 Jules Michelet St.
Tel: 659.57.78 / 650.70.18 / 614.76.37 / 311.09.98
Fax: 222.83.83 / 312.01.81 / 210.31.98

Noi vă oferim

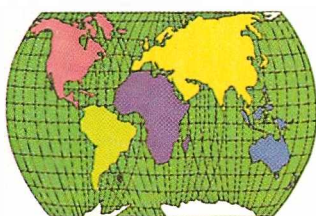
ce este mai convenabil pentru dumneavoastră

Prețuri fără concurență

Rezervări și emiteri bilete de avion pe orice rută doriți

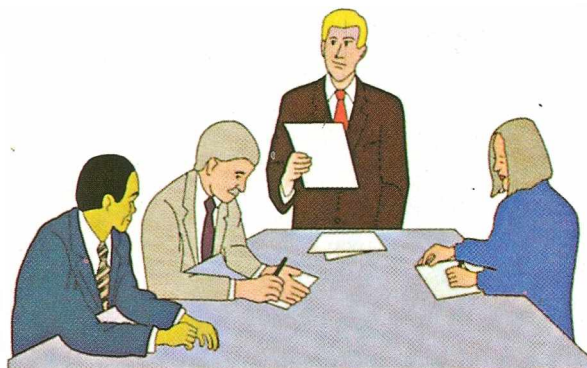

Închirieri autoturisme și autocare în țară și străinătate

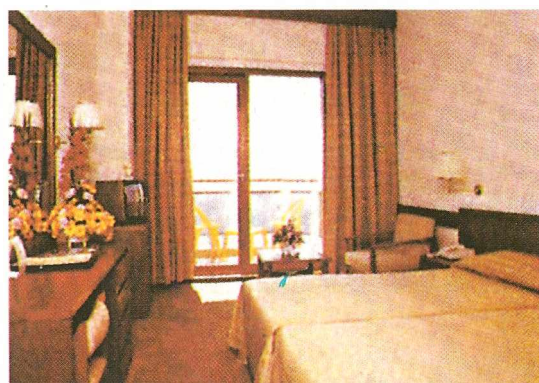

Excursii în grup sau individuale pe rutele favorite

Pentru deplasări de serviciu în perioadele de târguri, când peste tot este foarte aglomerat, sunați-ne și vă oferim cazare

Rezervări cazare în hoteluri de 3,4,5 stele pe toate continentele

Serviciul
MoneyGram
prin

BANCA
COMERCIALA
ROMANA

Serviciul *MoneyGram* reprezintă cea mai rapidă, sigură și comodă cale de a trimite și primi bani de pe tot globul în doar câteva minute.

Nu se poate compara cu nimic altceva.

Comisionul variază în funcție de suma transferată și se plătește numai de către expeditor.

BANCA COMERCIALA ROMANA pune la dispoziție serviciul *MoneyGram* în unitățile sale din:

Arad

Brașov

București

— Sediul Central

Brăila

Cluj

Constanța

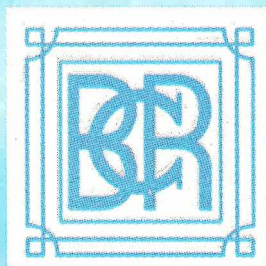
Iași

Pitești

Sibiu

Suceava

Timișoara

MoneyGram

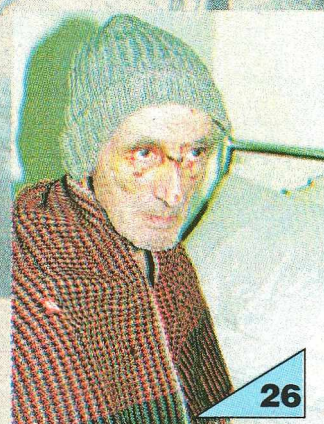
MONEY IN MINUTES WORLDWIDE

8

22

26

50

54

Anul 1998 văzut de ALEX 6

Dosar 8

Nouă ani de la Decembrie '89
„Am văzut cu ochii mei oameni cu 4-5 uniforme diferite pe ei și 4-5 legitimații de serviciu” – Theodor Brateș

Spectacol politic 13

Jumătate de coaliție călare pe jumătate de mandat șchiop

Cronică mărunță 18

Micul dictator Mischie
Adrian Vilău – „PD promovează un lider și nu idei”
Femei, cadou de Crăciun

Externe 22

„Vulpea deșertului a turbat” – al doilea război din Golf

Anchetă 26

Vom ieși din iarnă mai puțini

Reportaj 28

În tranziție, Crăciunul e trăit după posibilități

Interviu 31

George Arion în dialog cu Ion Ghica:
„Astăzi, principala problemă a băncilor este administrarea și controlul riguros al riscului”

Inedit 34

Eutanasia sau jocul de-a Dumnezeu

Homo viator 38

Sub Crucea Sudului (7)

Mașina de scris 40

Teatru 42

Festivalul spectatorilor

Film 44

Mercury Rising
Paparazzi

Viață mondenă 47

Delta Dunării era să-i vină de hac lui Octavian Ursulescu
Marcela Motoc: „Când venea Moș Crăciun eram terorizată că trebuia să spun poezii”

Sport 50

1998 – cel mai bun an sportiv din ultimul deceniu
De Moș Nicolae, Rapidul a devenit „campioană de toamnă”

Modă 54

Janine Jazz

Rețete, Utilități 58

Horoscop 57

Divertisment 61

Istoria umanității e plină de enigme. Unele s-au pierdut în negura vremurilor fiindcă au fost pitite cu dibăcie sub obroc. Altele, pur și simplu, n-au fost reținute de memoria capricioasă a omenirii. Nici istoria contemporană nu e scutită de un astfel de tratament. Și azi ne întrebăm cine l-a ucis pe Kennedy. Peste câți ani se va afla ce s-a discutat la Malta? Iar adevărul despre puciul de la Moscova plutește încă în ceață.

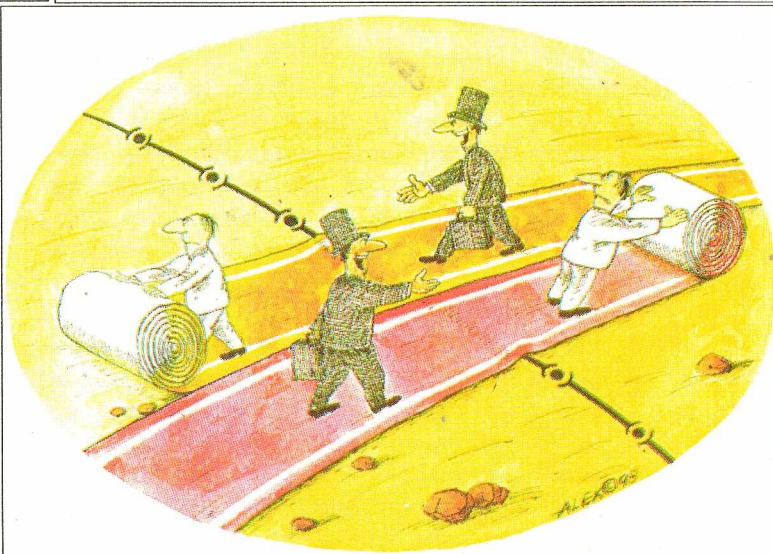
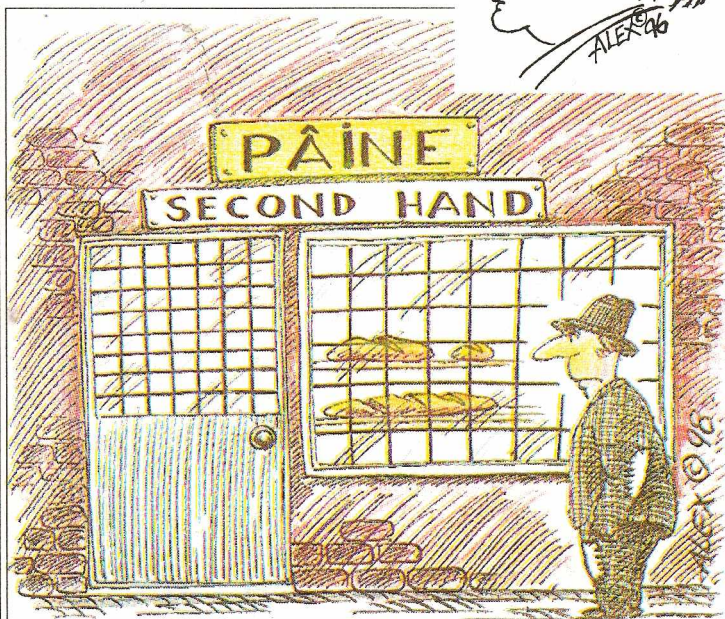
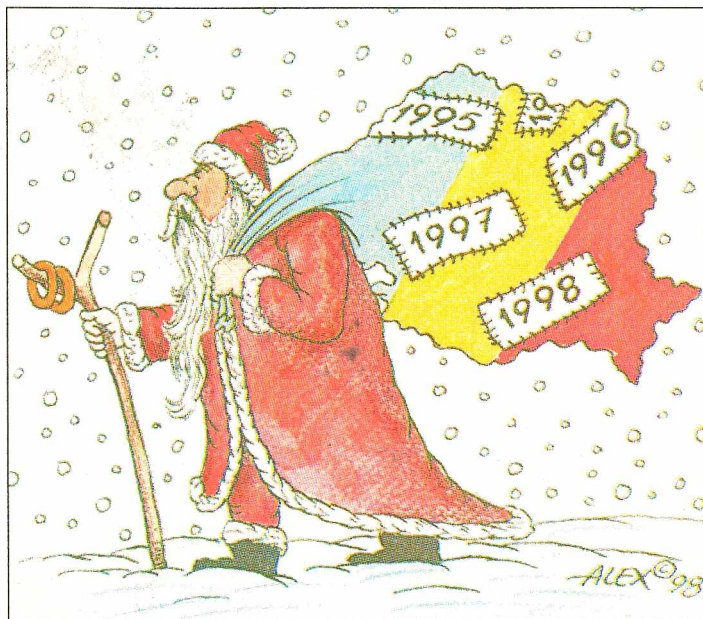
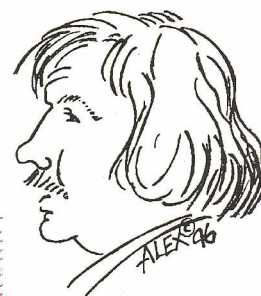
UITAREA

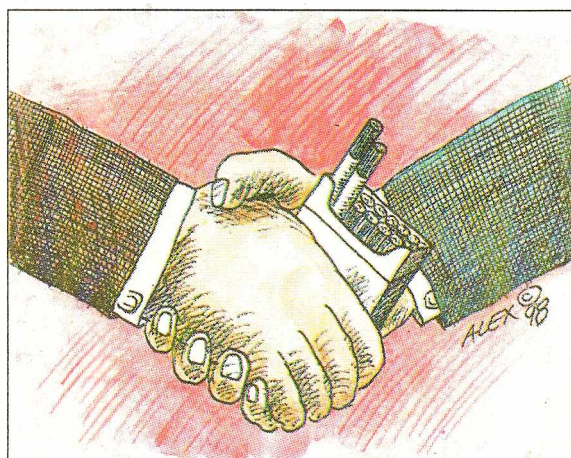
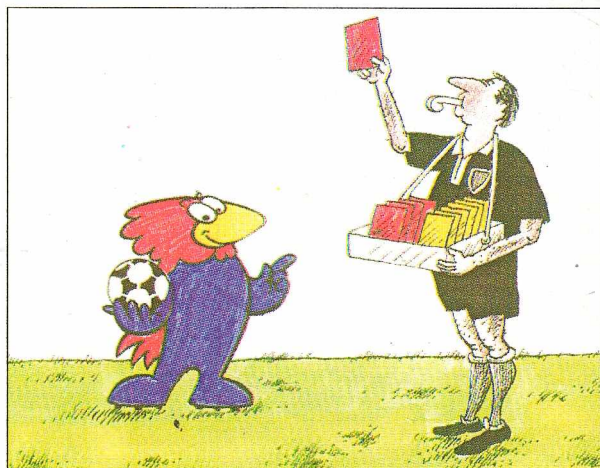
Încă un decembrie urât, apăsător, s-a coborât peste România. Oamenii pășesc pe străzile orașelor sau pe ulițele satelor împovărați de grijile zilnice. E adevărat că benzina se scumpește? Se mai introduce vreun impozit? Măine mai avem de lucru? Și la voi e frig în casă? Întrebări, întrebări, întrebări... Un popor posomorât continuă să bâjbâie și nu-și regăsește făgașul pe „gura de rai” pe care i-a fost hărăzit să trăiască. În bălțile citadine, lumina ghirlandelor de becuri multicolore aninate de sărbători se reflectă și mai amar. În bălțile rurale se reflectă doar luna și stelele. Se discută despre hrană, despre îmbrăcăminte, despre cadourile la care cei mai mulți copii se uită cu jind. Tot mai puțin se vorbește despre cei care i-au ucis mișelește pe tinerii însângerați Decembrie 1989. Cui îi mai pasă de ce s-a întâmplat? Mai copleșitoare, mai chinuitoare sunt întrebările legate de asigurarea unei minime existențe, de modul de agonisire a banilor. Cei căzuți pentru că au năzuit să ne scape de teroare și să ne fie mai bine sunt buni doar pentru evocări pioase la ocazii solemne, în

vederea obținerii de capital politic. Altfel – nimeni nu-și mai aduce aminte de ei. N-au decât să-și doarmă somnul de veci prin cimitirele din București, Timișoara, Cluj, Brașov, Sibiu... Lor nu le mai trebuie nimic, chiar dacă unii n-au nici măcar un nume pe crucea de la căpătâi. Ar fi putut fi muncitori de ispravă, ingineri pricepuți, savanți renumiți, artiști... Au rămas în veci de 20 de ani, de 30 de ani. Iar noi n-am reușit să aflăm cine i-a încremenit la vârstele la care au fost secerați de gloanțe. Și tot mai rar ne întrebăm cine au fost criminalii. Peste ce s-a petrecut în Decembrie 1989 a coborât, ca o lespede imposibil de urnit, uitarea. Poate cineva o va urni peste cincizeci de ani, peste o sută de ani. Sau poate nimeni nu va avea puterea și curajul s-o mai smulgă de la locul ei. Încă o enigmă a istoriei – dar nu mai sunt atâtea? Și noi, cei care le-am fost contemporani doar o clipă, superbilor răzvrățiți disperați, suntem frământați de alte întrebări. E adevărat că benzina se scumpește? Se mai introduce vreun impozit? Măine mai avem de lucru? Și la voi e frig în casă?

Sergiu Brion

...văzut de
Aurel Ștefan Alexandrescu

Nouă ani de la Revoluția din Decembrie 1989

NU UITAȚI ACI

Sunt documente care îi acu

În 1996, înainte de alegeri, actualul președinte al României promitea solemn că va afla adevărul în legătură cu victimele și situațiile misterioase din decembrie 1989. Adevărul, cine știe, poate că l-a aflat, dar la cunoștința opiniei publice n-a ajuns nimic în plus față de ce se știa deja. Așa cum domnul Iliescu a aruncat toate păcatele teroriștilor asupra unui maior zănatec (și surd pe deasupra), pe nume Bunea, regimul actual l-a găsit drept țap ispășitor și l-a condamnat la închisoare pe locotenent-colonelul Rodeanu de la miliția din București care s-a „jucat” cu un pistol „Carpați” pe 21 decembrie 1989 și a rănit câțiva demonstranți. La întrebarea dureroasă „Cine-a tras în noi?”, de nouă ani de zile, oricine s-a aflat la cârma țării ridică neputincios din umeri...

ESTE IMAGINI!

ză pe vinovații din umbră...

Foto: ROMPRES ■

AM VĂZUT CU OCHII MEI OAMENI CU 4-5 UNIFORME DIFERITE PE EI ȘI 4-5 LEGITIMAȚII DE SERVICIU

Text: TOMA ROMAN jr. ■

Domnul Theodor Brateș a fost, poate, cel mai activ salariat al Televiziunii în perioada evenimentelor din decembrie 1989. Coordonând vreme de trei zile emisia din studioul 4, dânsul a văzut și a auzit multe. Fire retrasă, până acum nu a făcut prea multe declarații despre ceea ce a trăit atunci. Printre altele, domnul Brateș a fost unul dintre puținii care pot declara și astăzi că au văzut teroriști. În interviul pe care ni l-a acordat în exclusivitate povestește, pentru prima oară, în ce condiții oculte a fost debarcat de la șefia Departamentului de știri al instituției numite pe atunci TVRL.

– Domnule Brateș, v-aș ruga să ne spuneți cum ați ajuns pe 22 decembrie la Televiziune? Ați ajuns normal, la program?

– Nu. Am ajuns foarte de dimineață, pe la 7 și ceva. Eu stau foarte aproape de locurile unde pe 21 decembrie s-au întâmplat lucruri dramatice. Știam că s-a tras la Universitate și la Romană, chiar înainte de a ajunge la serviciu, am fost la Universitate, am văzut pete de sânge, scutieri, practic urmele unei bătălii. Am fost revoltat, nu suportam să văd străzile ca sub stare de asediu. Când am ajuns la serviciu, era prea de dimineață ca să fie cineva acolo. Directorul general Petre Constantin mă sunase în jurul orei 6,30 să-mi reproșeze că în cursul nopții a trebuit să ia toate deciziile singur, să trimită echipe de filmare în zona în care avuseseră loc evenimentele. Mi-a reproșat că asta era atribuția redacției de „Actualități” deci, eu trebuie să răspund de echipele de filmare.

– A filmat TVR represiunea?

– Nu represiunea. Casetele din cursul nopții conțineau imagini după ce forțele de represiune „curățaseră” Piața Universității. Erau imagini cu vitrine sparte, cu o mașină carbonizată și care trebuiau să servească propagandei ceaușiste, care dovedeau că demonstrații au comis acte de vandalism. După știința mea nu s-au filmat momentele dramatice ale represiunii.

– Mă scuzați că fac o trecere bruscă. Îmi aduc aminte cum l-ați prezentat pe Ion Iliescu, drept mare revoluționar, fiu al unui mare revoluționar și ilegalist pe deasupra. Îl cunoșteam dinainte pe Ion Iliescu?

– Nu. Până atunci, nu vorbisem niciodată cu el. Iar de atunci încolo, cred că am vorbit de două ori, la niște comemorări ale evenimentelor din decembrie. Din lecturile mele de istorie știam că tatăl lui a fost un militant comunist care s-a opus directivelor Kominternului, care nu a considerat România un stat multinațional și nu considera Basarabia un teritoriu sovietic. Știu că Alexandru Iliescu a avut de suferit din cauza

opiniilor lui. La fel ca mulți cetățeni ai României ascultam și eu Radio Europa Liberă unde Ion Iliescu era prezentat ca o posibilă alternativă la Nicolae Ceaușescu. Răposatul Radu Budeanu, bun prieten al meu, îmi povestise multe despre Ion Iliescu pe care-l cunoștea personal și cu care avusese întâlniri în 1988 și 1989. Știam că Ion Iliescu se situa pe o poziție anticeaușistă.

– Partizanii ideii că în decembrie 1989 a avut loc un complot vă includ și pe dumneavoastră în lista conspiratorilor. Ați făcut parte din conjurația menită să-l doboare pe Ceaușescu?

– N-am făcut parte din nici o conspirație și nu sunt în măsură să vă spun dacă a existat o asemenea grupare de opoziție și ce intenționa ea să facă. Pur și simplu eu mi-am dat seama că

în acele momente se impune o anumită ordine în Televiziune. Intraseră revoluționarii, fiecare spunea cam ce voia, lucrurile păreau să scape de sub control. Eu știam de la amicul meu Budeanu că Ion Iliescu e decis să acționeze împotriva lui Ceaușescu și am văzut în el posibilitatea de a realiza acel deziderat pe care-l reprezenta doborârea dictaturii.

– Puteți să ne spuneți ceva despre circumstanțele în care a fost înjunghiat fostul director general adjunct al Televiziunii, Traian Pușcașu?

– Nu știu prea bine, pentru că acest fapt s-a întâmplat la etajul 11 al Televiziunii, iar eu eram în studioul 4, loc pe care nu l-am părăsit vreme de 72 de ore.

– Cum se verificau informațiile? Din câte știu eu au apărut foarte multe intoxicații, unele citite chiar de dv. pe post, cum ar fi zvonul că 2.000 de teroriști se apropie de Televiziune, că alții iau cu asalt aeroportul Otopeni sau mai știu eu ce.

– Sunt mai multe momente pe care trebuie să le comentez în legătură cu primirea și difuzarea unor informații. Până în jurul orei 19.00, în ziua de 22 decembrie, practic toate informațiile care veneau prin telefoane sau prin Agerpres erau difuzate. De la ora 19.00, informațiile cu caracter militar s-au înmulțit, se trăgea în Piața Palatului, au început să apară tot felul de zvonuri despre teroriști, desanturi ș.a.m.d. M-am interesat dacă sunt militari în Televiziune și împreună cu ei am stabilit ca informațiile cu caracter militar să treacă întâi pe la ei să le verifice. Erau un general Tudor și un colonel pe nume Oană...

– Din câte știu, generalul Tudor era un rezervist bizar apărut nu se știe cum acolo...

– Da. Dar eu n-aveam de unde să știu, era un general în uniformă care se comporta ca un = șef și luase comanda militară a Televiziunii. Militarii activi de-acolo îi respectau ordinele. De la el și de la Oană, am aflat că la etajul 11, tocmai în biroul lui Traian Pușcașu, cel despre care am vorbit mai devreme, se instalase un comandament militar compus din ofițeri superiori. Ei au spus că vor cerceta și vor verifica toate informațiile cu caracter militar. Tot ce avea legătură cu lupte, teroriști, atacuri aeriene îmi venea prin curier de la ofițerii superiori de la etajul 11. Ei puneau un fel de viză pe fiecare material.

– Credeți că acești militari au încercat o intoxicație?

– Sunt convins că a fost o intoxicație, dar cred că și militarii, la rândul lor, erau dezinformați.

Era o chestiune foarte simplă, de opțiuni. Azi, lucrurile pot fi disecate, în mii de feluri, dar atunci trebuia să iei o decizie foarte rapidă. Majoritatea acestor informații vizau acțiuni preventive, erau o punere în gardă a populației față de potențiale pericole. Atunci mi-am pus întrebarea: ce să fac? Să difuzez informațiile așa cum sunt? Să nu le difuzez și să-mi asum riscul ca populația să nu fie avertizată, dacă se petrec într-adevăr atacuri sau dezastre? Am crezut că pot preveni pierderi umane și materiale, că pot preîntâmpina unele situații nedorite dacă avertizez populația. Oricum, acest gen de informații veneau după ce erau verificate de către militari.

– **Nou-formatul CFSN a încercat să exercite un control politic asupra Televiziunii?**

– Nu. E o situație paradoxală. Eu nu pot să pricep de ce am fost lăsat în pace aproape trei zile. Nu a existat nici un fel de presjune, nu a fost nici un fel de indicație, cu câteva mici excepții și aceste câteva mici excepții n-au venit din partea autorităților nou instalate. Cu CFSN e o poveste foarte bizară. Inițial, promisem o listă a unui comitet denumit CFSN, alcătuită din necunoscuți care formaseră un grup chiar în interiorul Televiziunii. Ei nu au avut nici o legătură cu domnii Iliescu și Roman, care mai târziu au format la rândul lor un CFSN. La acea oră, se formau peste tot comitete, comisii, consilii...

– **Totuși nu-i o coincidență prea stranie?**

– Eu am încercat să-mi explic treaba asta. Sub impresia unor lecturi recente, mi-am dat seama că denumirea aceasta de „salvare națională” i-ar fi putut inspira pe mulți care au citit despre revoluția franceză. După cum știți, acolo, în 1789, s-au constituit comitete de salvare sau mântuire publică. Pentru prima dată, s-a vorbit despre Consiliul Frontului Salvării Naționale al domnului Iliescu pe 22 seara, când am fost anunțat că se va transmite pe post un comunicat al unor noi autorități. Comunicatul a întârziat foarte mult, a fost difuzat în jurul orei 23 și nu în jurul orelor 19-20 când fusesem anunțat că va veni o delegație să-l citească.

– **Cele două CFSN-uri au fuzionat? Știu că domnii Iliescu și Roman au luat în jurul lor și câțiva oameni veniți pur și simplu de pe stradă...**

– Nu cred. Pe prima listă erau persoane despre care n-am mai auzit nimic ulterior și care mi-au adus-o scrisă pe o hârtie maro, de împachetat...

– **A fost Nicu Ceaușescu agresat în Televiziune?**

– Studioul 4 era plin cu lume. Am primit un bilet semnat Cico Dumitrescu, prin care eram anunțat că a fost arestat Nicu Ceaușescu, și că se află în Televiziune. În bilet se mai menționa că e rănit. Eu am spus să fie adus doar dacă-i permite starea sănătății. Nu voiam să facem un spectacol cu Nicu Ceaușescu rănit, am cerut să fie dus la spital, dacă se află într-o stare gravă. Fără să fiu prevenit, însă, la un moment dat, a fost adus în studio. Atunci am spus ce-am spus, și am zis formula aceea cu prințisorul care a devenit celebră. După ce a plecat din fața camerelor de luat vederi, la intrarea în studio s-a iscat o mare îmbulzeală. Nu știu ce s-a întâmplat atunci, aveam câmpul vizual obturat de mulțime. Nu știu dacă a luat palme, și ce a pățit. Cât a fost în raza mea vizuală nu pățise nimic.

– **Când a apărut domnul Aurel Dragoș**

Munteanu ca președinte al Televiziunii?

– Directorul general Petre Constantin a rămas în funcție până la 31 martie 1990. La Radio a fost numit director general domnul Eugen Preda. Spre sfârșitul anului, domnul Aurel Dragoș Munteanu a fost numit președinte al Televiziunii, superiorul direct al celor doi pe care i-am pomenit mai devreme. Pe dânsul l-am văzut mai întâi în ziua de 22 decembrie, apoi a dispărut pentru câteva vreme și pe 26 decembrie am auzit că va fi numit președinte.

– **Judecând la rece, după 9 ani, credeți că a existat vreo clipă pericolul real să fie distrus studioul 4? A fost doar o psihoză sau se întâmpla să aibă loc și o luptă reală pentru studioul 4?**

– Cel puțin în noaptea de 22 spre 23 decembrie a fost cumplit. La un moment dat s-a spus că trebuie să primim și noi arme. Pe culoare se auzeau împușcături, se ținea spre studioul 4. Un regizor de platou a stins lumina în studio, ca să nu devenim ținte vii. La un moment dat, în spatele studioului, cineva, care știa foarte bine topografia, a încercat, cu duritate, să spargă o ușă. Noi ne baricadasem cu dulapuri de metal. S-a tras dintr-o parte și din alta a celor două coridoare care formează un fel de vinclu în jurul studioului 4.

– **Știu că au fost reținuți mai multe persoane sub acuzația de terorism. I-ați văzut? Chiar erau teroriști?**

– Nu știu dacă au tras, dar eu am văzut cu ochii mei indivizi reținuți cu patru sau cinci uniforme militare diferite îmbrăcate una peste alta sau cu cinci-șase legitimații pe același nume. Legitimațiile erau de la IDEB, Televiziune, IIRUC, locuri foarte diverse. Am văzut cu ochii mei astfel de legitimații. Aceste fapte mă duc cu gândul că au existat în mod real teroriști, indivizi cu misiunea de a produce diversiuni. Cei prinși cereau îndurare, unul dintre ei a făcut scandal și era chiar să fie împușcat de un militar. Eu n-am avut posibilitatea și nici îndrituirea să-i anchetez pe cei prinși. De ei s-au ocupat militarii. Mai veneau la mine unii oameni cu stenograme ale ședințelor din 17 și 22 decembrie, capturate din CC al PCR, în care Ceaușescu dăduse ordin clar să se tragă. Din câte știu, cei surprinși în neregulă au fost preluați de către generalul Tudor și el i-a predat nu se știe cui. Dacă golim de conotații politice toată chestiunea, lucrurile par mai interesante. Mă întreb, de exemplu, ce sens avea decretul acela de amnistie dat de domnul Iliescu? Dar toate termenele acelea ciudate pentru depunerea armelor? Mă întreb totuși, cine a tras acolo la Televiziune. Pe noi ne apărau parașutiștii, niște soldați bine antrenați, care nu ar fi tras unii în alții ca proștii. Cineva a tras în ei. Erau doar două unități militare în Televiziune. O unitate de blindate se afla în curte și parașutiștii erau în interior. Cineva i-a atacat, ei n-au deschis focul decât ca ripostă. Din clădirile din jur s-a tras asupra Televiziunii. N-au fost simulatoare. După două zile de emisie, de exemplu, m-am dus la o toaletă să mă bărbieresc. Dintr-o clădire de lângă Televiziune s-a tras asupra mea. Glonțul a intrat în oglinda în care mă bărbieream. L-am văzut pe cel care a tras de pe o vilă din zona Pangratti. Iarăși mi

se pare foarte important că în declarația sa din noaptea de 22 spre 23 decembrie, generalul Vlad a vorbit despre elemente fidele regimului Ceaușescu care-și urmau ordinele de luptă.

– **Din data de 25, practic, ați dispărut de pe post. Ce s-a întâmplat?**

– Vreau să vă vorbesc despre un episod pe care până acum nu l-am făcut public. Eu am fost debarcat din funcția de coordonator al activității din studioul 4, după trei zile: Nu mi-am dat seama pe loc ce manevră a fost. La început s-a lansat un zvon că este o bombă în studio. Am fost evacuați toți cei care erau în studioul 4 și în anexele acestuia. Am plecat la etajul 11 să văd ce se mai întâmplă și să nu pierd contactul cu grupul de militari. Când m-am întors, un soldat mi-a pus pistolul mitralieră în piept și mi-a spus că nu mai am ce căuta acolo. Mi-a spus că așa i-a ordonat superiorul lui. Din seara de 24, eu nu am mai coordonat activitatea din studioul 4. La câteva minute după episodul cu soldatul s-a organizat o ședință într-o scurtă pauză de emisie și o comisie compusă din regizoarea Olimpia Arghir și alții a constatat pur și simplu că „Brateș a obosit”, că trebuie să mă duc să mă culc și după aceea să se vadă ce însărcinări voi primi. S-a format un comitet care să coordoneze emisia format din Petre Popescu, Victor Mănescu și Olimpia Arghir. Ei l-au numit drept coordonator al părții artistice pe regizorul Necșulea și au preluat coordonarea emisie. Am încercat să aflu ce s-a întâmplat și un om care mai târziu a devenit președintele Asociației Club 22 TV, Theodor Holban, mi-a povestit că el a lansat zvonul despre bombă în urma unor indicații venite de la etajul 11 și a recunoscut că „bombă” și mascarada de ședință au fost organizate pentru a mă mătrăși de acolo. Nu știu de ce nu le-a convenit celor de la etajul 11 să rămân acolo și nu vreau să mă lansez în supoziții fără dovezi. Cred totuși că trebuia să vină altcineva care să facă un anumit joc...

OCOLUL PĂMÂNTULUI CU...

FLACĂRA

Luni, 14 decembrie a. c., la Ambasada României din Cairo a avut loc lansarea celui de-al doilea supliment **FLACĂRA FOCUS EGIPT – Întâlnire cu viitorul**, realizat în cadrul programului „Ocolul Pământului cu... Flacăra”. Au participat personalități politice egiptene, diplomați, oameni de afaceri, ziariști.

În cuvântul său, Ambasadorul României la Cairo, Excelența Sa Domnul Doru Costea a reliefat cu generozitate importanța realizării unui astfel de supliment – o adevărată revistă de 48 pagini color! – pentru a face cunoscute proiectele majore urmărite de Egipt la intrarea într-un alt mileniu și pentru evidențierea stadiului în care se află relațiile româno-egiptene.

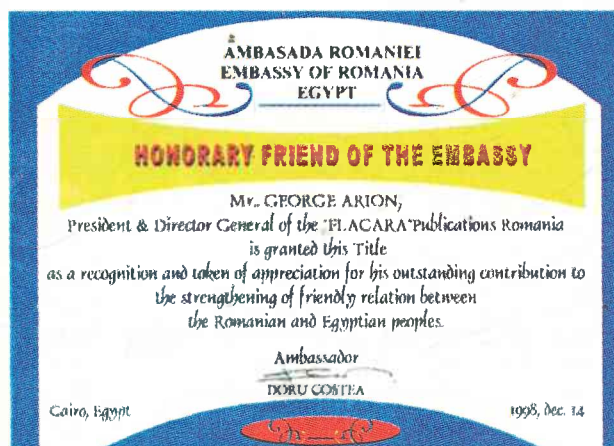
Din partea **Publicațiilor Flacăra** au fost prezenți George Arion, Președinte – Director general și Alexandru Arion, redactor-șef al revistei **Flacăra**.

Tot cu acest prilej, domnului George Arion i-a fost oferită din partea

Ambasadei diploma de „Prieten onorific”. O astfel de diplomă i-a fost înmănată și domnului Bahaa Eldin Helmy Ismail, președinte al MISR ROMANIAN Bank.

Reprezentanții **Publicațiilor Flacăra** au acordat interviuri unui post de televiziune din Cairo.

Participanții la acest eveniment care a stârnit mult interes au fost impresionați de bogăția de informații cuprinse în suplimentul **FLACĂRA FOCUS EGIPT – Întâlnire cu viitorul** și de calitatea prezentării grafice.

JUMĂTATE DE COALIȚIE CĂLARE PE JUMĂTATE DE MANDAT ȘCHIOP

Text: TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■ Fotografii: ROMPRES și FLORIN IONIȚĂ ■

Ceea ce m-a obsedat întotdeauna la halucinantă imagine „jumătate de om călare pe jumătate de iepure șchiop“, creată de Petre Ispirescu, au fost câteva întrebări care se impuneau de la sine. Jumătățile erau obținute prin secțiuni transversale ori longitudinale? În primul caz, ideea de călărit și aceea de deplasare cad de la sine. În al doilea caz, nu reiese cumva că semi-animălușul încălecat de un semi-individ posedă un singur picior? Atunci cum naiba se mișcă?

Astăzi știu că, vorba bancului, răspunsul este „Da“. Da, se poate ca un semi-călăreț să chinuie un semi-iepure (declarat, probabil, armăsar) care, deși are un singur picior, se târâie și el cum poate, fără măcar să-și pună întrebarea cum de-a ajuns în situația asta.

Noi, însă, încă ne mai punem întrebări.

Cei 15.000 de evangheliști erau trei: Victor Ciorbea

După șapte ani de așteptare febrilă, fosta Opoziție ia, în sfârșit, puterea și rezultatul este că în primele 16 luni își schimbă primarul ales al Capitalei, premierul desemnat (întâmplător una și aceeași persoană) și o bună parte dintre miniștri.

Acest simplu enunț ar fi suficient pentru a defini trăsăturile principale ale primei jumătăți de mandat CDR-USD-UDMR. Din păcate, mai sunt încă multe de adăugat. În primul rând, pentru că totul pleacă de la lege și se întoarce la lege, este inadmisibil faptul că, pregătindu-se intens, din '90 până în '96, să ajungă în fruntea bucatelor, actualele partide de guvernământ n-au profitat de faptul că a fi în Opoziție înseamnă a nu fi prins cu decizii administrative, pentru a crea din timp toate proiectele de lege

și acte normative pe care le-ar fi considerat necesare pentru viitoarea activitate guvernamentală. Conducătorii de azi au venit la putere în noiembrie '96 de parcă ar fi fost decembrie '90, dom'ne, ne-a luat prin surprindere, n-am apucat să...

Mai mult decât atât, nici măcar în cei doi ani care au trecut de atunci înceace legislația nu a fost adusă la zi și cel mai scandalos exemplu rămâne absența unei legi a răspunderii ministeriale, act după care guvernării de azi au tot tipat cât n-aveau ei înșiși miniștri...

În fine, oricât ar părea de „fumate“ comentariile referitoare la cei 15.000 de specialiști promiși, nu se poate trece cu vederea că atunci când a fost nevoie de un premier nu s-a găsit altul decât în persoana primarului Capitalei, că Ministerul Agriculturii e condus de un inginer electronist și că Ministerul Sănătății are pentru prima dată în fruntea lui un om fără legătură cu medicina.

Este evident că ministrul Agriculturii nu

În urmă cu doi ani, Victor Ciorbea era singurul membru al CDR bun de primar general și, în același timp, singurul bun de premier. Azi, este singurul bun să asigure audiențele la sediul PNȚCD

trebuie să prășească el însuși, cu profesionalism (deși poate că ar fi și asta o soluție de redresare a domeniului), orice titular de portofoliu trebuind să aibă în primul rând calități generale de bun organizator, dar e la fel de limpede că un „stranier“ va fi tratat ca atare de subordonați, inclusiv dându-i-se la semnat documente despre al căror conținut el nu se poate pronunța în cunoștință de cauză.

Chiar dacă n-ar fi fost promiși, cei 15.000 de specialiști trebuiau să existe și – azi – să ocupe posturile-cheie. Șapte ani e un interval imens, se poate pregăti o expediție pe Marte în șapte ani, cu atât mai mult o guvernare.

Arătatul cu degetul

Unul din cele mai proaste obiceiuri ale actualilor guvernanți (ca și ale celor precedenți, de altfel, dar noi am sperat că o să se schimbe ceva) este arătatul cu degetul.

Ei arată cu degetul în toate direcțiile: spre „Epoca de Aur“, pentru că a creat giganti industriali falimentari, cu care trebuie noi să ne spargem astăzi capul, și probleme aproape insolubile, precum cea a caselor naționalizate; spre guvernările post-decembriste, pentru că au sporit haosul și pentru o mie de alte motive; spre Occident, pentru că ne tratează drept stat european de mână a doua; spre presă, pentru că e ahtiată după nenorociri; spre Opoziție, pentru că se opune; spre Dumnezeu, pentru că ba plouă tare, ba ninge mult, ba e caniculă și se-ndesește ozonul troposferic.

Dar cel mai mult și mai mult, se arată cu degetul între ei. Odată ce au descoperit șmecheria conform căreia, dacă am înțeles

RETRO

MARIO ALEXANDRU ■

Luni – 23 noiembrie

PDSR, PRM și PUNR vor o garanție în plus pentru respectarea drepturilor Opoziției. Aceasta se poate realiza, în opinia lor, prin semnarea unui acord care să stabilească totodată și prioritățile legislative pentru ieșirea din criză. În acest context, PDSR a înființat un grup de lucru condus de fostul premier Nicolae Văcăroiu, care să elaboreze un program guvernamental anticriză.

Marti – 24 noiembrie

Liderii partidelor din Opoziție (PDSR, PUNR și PRM) nu s-au prezentat la întâlnirea „de negocieri“ pe care a propus-o președintele Constantinescu. La reuniune au fost prezenți doar liderii partidelor din arcul guvernamental și cei ai ApR și PAR. Constantinescu a făcut o delimitare clară între pozițiile PDSR și PRM. Dacă în cazul partidului lui Ion Iliescu, președintele a afirmat că există o „dorință de dialog“, nu același lucru l-a putut spune despre PRM, care „manifestă un mod demagogic de abateră de la problemele cu care se confruntă astăzi țara, punând astfel în pericol stabilitatea României“. Liderii prezenți la Cotroceni au căzut de acord asupra necesității demarării unui dialog politic între Putere și Opoziție în scopul stopării crizei parlamentare.

Miercuri – 25 noiembrie

Deputații Puterii au adoptat într-o oră 18 legi nestingheriți și indiferenți față de absența Opoziției de la dezbateri. Printre legile adoptate s-a numărat Ordonanța de

modificare a Legii învățământului și Legea privind transformarea CEC în societate bancară pe acțiuni. Ca niciodată, Coaliția a reușit să aducă în plen circa 200 de deputați. ● În acest timp PDSR, PUNR și PRM s-au pus de acord în ceea ce privește „programul de revendicări“ și au negociat un protocol cu care se vor prezenta la discuții cu coaliția majoritară. Opoziția solicită un program guvernamental anti-criză pe termen scurt, care va trebui să primească votul Parlamentului, după ce a fost discutat cu sindicatele și Protocolul. De asemenea, Opoziția dorește ca Radu Vasile să-și ceară public scuze pentru jignirile adresate Opoziției.

Joi – 26 noiembrie

Liderul PD, Petre Roman, i-a pus gând rău lui Adrian Severin. Roman le-a cerut liderilor din Coaliție să voteze în favoarea înlocuirii lui Adrian Severin din delegația permanentă a Parlamentului României la Adunarea Parlamentară a Organizației pentru Securitate și Cooperare Europeană. În schimbul acestui vot liderul democrat a promis că va susține legile privind restituirea proprietăților ● Plenul Camerelor reunite ale Parlamentului a amânat pronunțarea deciziei cu privire la retragerea lui Adrian Severin din funcția de reprezentant al României la Adunarea Parlamentară a OSCE. Severin urma să fie înlocuit în acest for european cu deputatul PD, Cristian Rădulescu.

Vineri – 27 noiembrie

Radu Vasile a cerut revocarea din funcție a ministrului Agriculturii, Dinu Gavrilăscu. Totodată premierul a semnat decizia de numire a lui Ioan Mureșan, actualul ministru al Reformei, în postul de ministru al Agriculturii ● Vasile și-a motivat decizia prin faptul că Dinu Gavrilăscu a întârziat derularea programului

noi bine, de fapt nimeni n-a câștigat alegerile (respectiv dreptul de a conduce singur), partenerii de coaliție n-au încetat să ridice din umeri către electorat: „Este adevărat că am promis una și alta, dar asta era valabil dacă făceam singuri guvernul. Așa, am face noi, **dar nu ne lasă ăilalți**“.

Ce vorbiți, stimabililor?! Mai întâi că marea majoritate a promisiunilor electorale erau comune (erau ele comune tuturor partidelor din România, de altfel). Și apoi, dacă e adevărat că PD, de pildă, nu conduce singur, el este totuși obligat să-și îndeplinească promisiunile cel puțin în procentul ocupat de partid în coaliție!

Oriunde, în lumea civilizată, există coaliții guvernamentale, inclusiv între formațiuni cu doctrine foarte diferite, dar n-am auzit până acum ca asta să fie o scuză pentru blocajul guvernării! În definitiv, dacă ajungi la concluzia că respectiva conviețuire este chiar imposibilă, punându-te în situația de a nu putea să faci aproape nici unul dintre **lucrurile pentru care electoratul te-a trimis în Parlament**, n-ai decât să te retragi civilizat.

Asanarea morală

Mai țineți minte sintagma asta: „**asanarea morală a societății**“? Dacă măsurile de ordin economic, cu implicațiile lor sociale, presupun complicate probleme legislative, tehnologice, comerciale și, firește, financiare, în schimb o curățenie morală, cel puțin pentru straturile superioare ale societății, este exclusiv o problemă de bună intenție.

În prima sa vizită, ca Președinte, la Timișoara, Emil Constantinescu a ținut să le atragă atenția celor care au declanșat **ambele revoluții** – cea din Decembrie '89 și cea de după '89, amândouă amănite însă

„la Centru“ – că Punctul 8 al Proclamației timișorene nu mai e de actualitate, pentru că intervalul de post politic pentru păcătoși, invocat în respectivul document, a expirat.

Proclamația de la Timișoara, însă, e mai valabilă astăzi ca oricând! Intervalul în cauză ar fi fost un termen de prescripție **dacă** prevederea s-ar fi aplicat atunci. După o excomunicare temporară din viața politică (nu și

Cine, din actuala Putere, s-a gândit că la festivitățile Zilei Naționale ar fi fost firesc să fie invitat și Regele Mihai?

din cea socială!), este de sperat că foștii activiști și foștii securiști ar fi ajuns la o altă filozofie de viață. Dar acum! Acum, după ce-au ajuns mai mult decât au sperat vreodată, acum, când conduc partide parlamentare sau uriașe afaceri comerciale, acum Punctul 8 ar trebui să le impună o reclusiune de zece-douăzeci de ani până când ar putea redeveni oameni normali.

Ce să mai vorbim de lupta cu morile de vânt (multe din propriul lui partid!) a lui Constantin Ticu Dumitrescu! „Accesul la dosare“ este o sintagmă care îngrozește pe multă lume – prietenii știu de ce. Ce să mai vorbim de frica îngrozitoare de-a crea un precedent ridicând imunitatea parlamentară a unui individ cărui trebuia să i se ridice deja multe alte

Conform președintelui Emil Constantinescu, Convenția nu putea să-și îndeplinească promisiunile electorale pentru că n-a câștigat (singură) alegerile. În aceeași logică, nici un partid nu le-a câștigat, deci noi nu trebuie să așteptăm nimic de la nimeni

drepturi. Ce să mai vorbim de numeroasele acte personale ale unora dintre demnitarii zilei, acte care numai a asanare morală nu arată. Ce să mai vorbim de faptul că, după ce i s-a acordat o oarecare atenție protocolară, Regele Mihai n-a mai fost invitat nici măcar la festivitățile Zilei Naționale?

Când s-a trezit că i-a acordat o medalie de merit unui fost – și deja celebru – torționar al închisorilor politice, Emil Constantinescu a ridicat din umeri spunând că așa ceva nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi avut deja loc „procesul comunismului“. Foarte adevărat! Dar, pardon de întrebare, **cine** să-l facă? Cine, dacă nu cei care au trecut prin calvarul acelor închisori? Cine, dacă nu cei ajunși la putere sub aripa Seniorului, cel comemorat cu fast în fiecare an, dar pentru care partidul lui n-a găsit încă, după trei ani, banii necesari să înlocuiască amărâta cruce de lemn pe care anul nașterii e și acum trecut greșit...?

Constantin Ticu Dumitrescu se luptă cu morile de vânt, căci toate partidele sunt speriate de eventualul acces la dosarele Securității. Prietenii știu de ce!

Lăsați Guvernul să lucreze!

Nu s-au stins încă ecourile acestei lozinci stupide, agitate cândva de simpatizanții FSN. Nici n-aveau cum să se stingă, de vreme ce a fost reactualizată de către actuala putere. Conform acesteia, Guvernul nu e lăsat să lucreze, în primul rând, de către presă (Ilieșcu măcar se referea doar la

„o anumită parte a presei“!), care se încăpățânează să vadă și să prezinte doar nenorocirile și refuză să mediatizeze succesele – care vor fi fiind acelea, Dumnezeu știe.

ASAL ● Ciorbea nu se lasă. Fostul premier, împreună cu frații Boilă, Liviu Petraru, Iftene Pop și Vasile Vetișanu au redactat o scrisoare deschisă adresată conducerii filialelor partidului prin care li se cere acestora să se solidarizeze cu demersul lor privind convocarea Congresului Extraordinar al PNȚCD. Drept răspuns, liderul țărănist Ion Diaconescu consideră scrisoarea celor șase drept „o procedură total deplasată, care îi situează pe autori în afara vieții de partid“.

Sâmbătă – duminică, 28-29 noiembrie

Alianța Civică a organizat la Ateneul Român o adunare solemnă care s-a vrut, în fapt, a fi un parlament civic. Ana Blandiana a prezentat Apelul Alianței Civice către clasa politică, primit cu entuziasm de asistență. Au participat istorici și juriști, membri fondatori ai AC, surorile lui Corneliu Coposu și înalți ierarhi ai bisericii.

Luni – 30 noiembrie

Petre Roman i-a promis lui Radu Vasile că-i va pune la dispoziție programele de protecție socială ale PD, în situația în care premierul va trece la aplicarea reformei. Liderul democrat a considerat că moratoriul propus sindicatelor pentru o perioadă de șase luni de către șeful Executivului reprezintă un angajament necesar și urgent, în vederea realizării a tot ceea ce nu s-a făcut până în prezent în economia românească ● Liderii ApR sunt hotărâți să reia negocierile cu partidul lui Sergiu Căpățan. În acest sens Meleșcanu a trimis o scrisoare conducerii PSDR prin care cere reluarea convorbirilor la punctele aflate în litigiu: denumirea și sigla partidului. Mircea Coșea a afirmat că nu dorește neapărat fuziunea ci coagularea unui pol social-democrat.

Marți – 1 decembrie

Deputații și senatorii s-au reunit la Palatul Parlamentului în ședință solemnă închinată sărbătoririi a 80 de ani de la Marea Unire din 1918. Au fost prezenți senatori și deputați, membri ai Executivului și parlamentari europeni. Președintele Constantinescu nu a participat la festivitate din cauza programului încărcat ● Reprezentanții Puterii au fost prezenți în Piața Constituției, fiind martorii celei mai mari parade militare de după decembrie '89 ● Liderii Opoziției au sărbătorit Ziua Națională a României la Alba Iulia.

Miercuri – 2 decembrie

Liderul PSDR, Ion Iliescu, a afirmat că intenționează să se întâlnească cu președinții partidelor aflate în Coaliția guvernamentală. El intenționează astfel să dezamorseze criza parlamentară declanșată la mijlocul lunii trecute. Iliescu a declarat că Opoziția va negocia cu Puterea condițiile revenirii la lucrările Parlamentului. El speră să realizeze o normalizare a raportului legislativ-executiv și redactarea unui cod de conduită a deputaților și senatorilor bazat pe regulamentul de funcționare al celor două Camere.

Joi – 3 decembrie

Senatorii Opoziției și ai Puterii au făcut un prim pas către dezmortuirea relațiilor statonice între ei în ultima lună, în încercarea de a debloca prelungita criză parlamentară. Ei au stabilit pentru luni o întâlnire la cel mai înalt nivel a tuturor partidelor aflate în Parlament. Negocierii au stabilit două aspecte: emiterea de ordonanțe de urgență numai în situații extraordinare și normalizarea vieții parlamentare prin discutarea Codului deontologic propus de PSDR. Cu toate acestea PSDR a

Guvernul nu e lăsat să lucreze nici de către Opoziție, care – lucru foarte bizar, nu-i așa? – nu vrea să voteze legile cu care nu e de acord. Actualii guvernanti repetă exact aceeași ineptie ca și cei anteriori: cine e împotriva noastră e împotriva reformei – de parcă reforma ar fi una singură și s-ar putea face într-un singur fel. În plus, ironia sorții face ca Puterea să se plângă de ceea ce făcea ea însăși când era Opoziție, și anume de faptul că adversarii politici îndrăznesc să semnaleze organismelor internaționale ceea ce ei consideră a fi anormal și periculos în România. Reproșul ăsta e la fel de absurd azi ca și ieri, pentru simplul motiv că respectivele organisme, și comunitatea internațională în general, nu au nevoie de nici un „pârâcios” ca să știe exact ce se petrece aici. Nu demersurile Opoziției au provocat prăbușirea României în toate clasamentele de rating, ci realitatea economică, palpabilă și vizibilă de la Washington la Londra. Nu reportajele și anchetele presei au determinat plasarea țării în valul doi (trei?, patru?, paștele cailor?) de integrare comunitară, ci experiența personală a puținilor investitori străini care s-au aventurat în România. Nu sindicatele prea gălăgioase ne-au pus în „stand by” la FMI, Banca Mondială etc., ci incapacitatea Executivului de a convinge, de a lua măsurile necesare pentru relansarea economică, în loc să tot amenințe cu colapsul. Și nu FMI impune aceste măsuri, ci însăși viața.

În doi ani, guvernele CDR-USD-UDMR n-au fost deranjate nici de a zecea parte din gravele mișcări de stradă cu care se confrunta în două luni oricare din guvernele regimului Iliescu. Cine vă împiedică, domnilor, să faceți ceea ce trebuie făcut?

Omul, cel mai ieftin capital

În toamna acestui an, Andrei Marga, unul dintre puținii demnitari care se zbate să

schimbe ceva, cu adevărat, în bine, a dat un ordin prin care specialiștii din Ministerul Educației Naționale urmează să fie angajați pe bază de performanțe, și nu de vechime. Acest ordin este deocamdată unic în România post-belică. **Competența** este ultimul criteriu care e luat în calcul la angajare, salarizare și promovare – la stat și la patron, cu rarissime excepții. Mai importante decât ce știi și ce poți să faci sunt și pilele, și banii, și vechimea, și orice altceva.

Andrei Marga, unul dintre puținii demnitari care chiar știu la capătul cărui tunel se află celebra lumină

Covârșitoarea majoritate a concursurilor (impuse de lege pentru firmele și instituțiile de stat) sunt fictive, cu câștigătorii cunoscuți dinainte, după cum fictive sunt majoritatea licitațiilor (de asemenea impuse de lege, peste o anumită valoare a lucrării), după cum fictive sunt justificările pentru creșterile de prețuri (dacă se scumpește benzina cu 50 la sută, crește cu tot atât prețul curselor cu taxiul, de parcă acesta ar fi format exclusiv din cheltuielile cu carburanții!).

Trăim și ne mișcăm într-o parodie de economie de piață, în care aproape nimeni nu pare interesat de competență. Chiar și un patron e în stare să angajeze, din obligație, o rudă incapabilă, socotind – prost – că, în definitiv, își permite să plătească un salariu degeaba, dar fără a se gândi o clipă cât pierde de fapt: pe locul respectiv ar fi putut fi angajat un tip capabil să aducă bani firmei!

Din păcate, rădăcinile răului sunt și mai

adânci: patronul respectiv „ajută” un incapabil pentru că și el a fost ajutat atunci când nu visa să ajungă patron...

Între timp, o mare parte dintre oamenii de valoare aleg calea exilului, nu alergând după câini cu covrigi în coadă, ci dorindu-și doar o lume **normală**, în care competența este apreciată.

Pleacă, de altfel, nu numai valori, ci și mase întregi de oameni sătui de ce se întâmplă aici. **La fiecare 9 copii nou-născuți, un român emigrează.** Și e vorba doar de cifre oficiale, care nu iau în calcul pe cei plecați pentru câteva luni sau ani, nici pe cei plecați ilegal, nici pe cei care doar teoretic au domiciliu în România. Iar toate acestea se petrec în vreme ce sporul natural al populației este, de câțiva ani, negativ. **România se depopulează** și primii care pleacă sunt cei care vor și pot (acolo!) să se afirme. Aproape jumătate din numărul emigranților o reprezintă oameni între 26 și 40 de ani, adică abia ieșiți de pe băncile facultăților sau în plină putere de muncă. Cine vor fi miniștrii de mâine? – iată o întrebare la care mă tem că nu se gândesc miniștrii de azi.

În loc de concluzii

Ar fi multe de adăugat. Cu puțin efort, s-ar putea menționa și câteva lucruri de bine despre această primă jumătate de om călare pe jumătate de iepure șchiop. Esențial este însă faptul că România a pierdut demult șansa de a promova lent și consecvent. Astăzi nu mai există decât o singură alternativă: sau reformarea rapidă, de sus până jos, în toate domeniile și în toate detaliile, inclusiv desființând unele instituții, iar pe altele reconstruindu-le prin scoaterea la concurs a tuturor posturilor, de la director la portar, sau o republică bananieră. De pierit nu vom pieri, firește, doar și Nigeria, de pildă, rezistă de ceva vreme.

Dar parcă ar fi păcat.

hotărât să ceară partidelor din Coaliție să-și asume răspunderea pentru dezastrul economic în care se găsește România ● Membrii BCCC al PNȚCD au acceptat în unanimitate programul de măsuri dure prezentat de Radu Vasile. Premierul intenționează să impună închiderea a 20 de întreprinderi falimentare.

Vineri – 4 decembrie

Liderii PNȚCD i-au cerut primului ministru Radu Vasile să-și asume răspunderea, în Parlament, pentru „programul de măsuri dure pe termen scurt”. Programul a fost prezentat de premier în ultima ședință a BCCC ● Petre Roman a declarat la Convenția Națională a Organizației de Tineret că dacă ar fi guvernat singur după alegerile din '96 până acum, reforma ar fi fost terminată. El a afirmat totodată că poziția în care se află acum PD îi limitează capacitatea de a-și demonstra competența.

Sâmbătă – duminică, 5-6 decembrie

Președintele Emil Constantinescu s-a întâlnit la Cotroceni cu o parte din membrii Executivului. Printre aceștia s-au aflat Radu Vasile, Valeriu Stoica, Decebal Traian Remeș și președintele FPS, Radu Sârbu. Cei prezenți i-au cerut lui Constantinescu să ceară la rândul său sprijin din partea membrilor Coaliției, Opoziției și ai societății civile pentru măsurile dure de reformă care vor fi luate.

Luni – 7 decembrie

Opoziția a revenit în Parlament, după desfășurarea unei întâlniri la vârf între cele două tabere parlamentare. La întâlnire s-a decis constituirea a patru grupuri consultative în ideea soluționării tuturor divergențelor apărute. Inițiativa i-a aparținut liderului democrat Petre Roman. Comisiile vor încerca să soluționeze trei probleme,

și anume: elaborarea unui Cod deontologic, constituirea unei agende legislative de prioritate și analizarea modului de reluare a dezbaterilor asupra motiunii ● Liderii liberali au anunțat că în eventualitatea în care primul ministru Radu Vasile nu va ajunge la nici un rezultat în ceea ce privește aplicarea măsurilor de reformă, până la sfârșitul anului, ei își vor asuma formarea unei echipe guvernamentale. PNL intenționează să formeze un guvern minoritar condus de Valeriu Stoica, capabil să-și asume răspunderea unei guvernări dure.

Marti – 8 decembrie

PDSR a anunțat oficial în plenul Senatului că Opoziția suspendă greva. Doru Ioan Tărăcilă a afirmat că Puterea a tratat Opoziția cu dispreț și a transformat Parlamentul într-o anexă a Executivului. El a precizat că revenirea la lucrări reprezintă doar o suspendare a grevei și nu încetarea ei definitivă, avertizând că „o ruptură definitivă ar putea determina Opoziția să părăsească Parlamentul” ● De ziua Constituției, Președintele Constantinescu a promis, în cadrul unui discurs dur, că va supraveghea atent ca dispozițiile actualei Constituții și ale Legii siguranței naționale să fie aplicate cu strictețe în timpul mandatului său.

Miercuri – 9 decembrie

Senatorul PRM C.V. Tudor nu s-a prezentat la comisia juridică din Senat pentru a fi audiat. Biroul Permanent al Comisiei a hotărât că ridicarea imunității lui Vadim poate fi discutată și în contumacie dacă la dosar există anexată o dovadă prin care se atestă că a fost invitat – întrucât acesta refuză la infinit să se prezinte la audieri. Acest punct de vedere a fost susținut de Mircea Ionescu Quintus, Dan Predescu și Petre Ninosu.

MICUL DICTATOR MISCHIE

Text: ALEXANDRU ARION ■

Există dictatori mari și mici dictatori. Există indivizi care, o dată ajunși într-o poziție oarecare, au reușit să reînvie obiceiuri de tristă amintire. Pentru aceștia, valorile democratice nu înseamnă mare lucru. Din păcate, România e plină de astfel de persoane obscure ca domnul Mischie, un mic dictator „de județ”, dar ale cărui fapte pot să discrediteze imaginea unei țări întregi.

Aflat în Egipt cu ocazia lansării celui de-al doilea supliment **Flacăra Focus** dedicat acestei țări, adică pentru a participa la o manifestare menită să strângă relațiile dintre România și Egipt, am intrat în culisele unui caz flagrant de sfidare a interesului național din partea unui personaj care ocupă o funcție înaltă în administrația locală din România. Personajul cu pricina se numește Ioan Mischie, este președintele Consiliului Județean Gorj și, între altele, membru PDSR. Fapta lui, pe cât de inexplicabilă, pe atât de dăunătoare imaginii României, este cu atât mai condamnată cu cât s-a petrecut

într-un moment care ar fi trebuit să-i unească pe toți românii, mai presus de măruntele interese de partid sau de orgoliile personale adesea exacerbate până la stadiul unor manii patologice – Ziua națională și sărbătorirea a 80 de ani de la Unire. Pe scurt, este vorba despre compromiterea manifestărilor dedicate zilei de 1 Decembrie care au fost organizate de către Ambasada României la Cairo. Vedeta spectacolelor ce s-au desfășurat cu acest prilej ar fi trebuit să fie Ansamblul folcloric „Doina Gorjului”, una dintre cele mai bune trupe de acest gen din România. De altfel, așa cum se poate vedea și din imaginile reproduse în această pagină, pliantele, afișele, tot materialul promoțional al manifestărilor (care, în altă ordine de idei, a costat!) se axa pe recitalul ansamblului din Gorj și se poate presupune că invitații au participat la spectacole în bună măsură pentru a-i viziona.

Dar domnului Mischie nu i-a păsat de toate acestea. Cu nonșalanță, personajul în cauză a refuzat deplasarea membrilor Ansamblului „Doina Gorjului” în Egipt, sub amenințarea cu pierderea locului de muncă deși toate cheltuielile

legate de transport, sejur etc. erau suportate de TAROM și de Ministerul Culturii al R. A. Egipt. Motivul? Că așa vrea el. De ce? Pentru că Mischie e șeful județului și taie și spânzură în Gorj, pe care-l consideră un fel de moșie personală.

Astfel, din cauza ambițiilor obscure ale respectivului, noi, românii, am devenit neserioși și ridicoli în fața celor invitați la spectacolele organizate cu prilejul zilei de 1 Decembrie – și nu e vorba „decât” de autoritățile centrale egiptene și de membrii misiunilor diplomatice acreditate la Cairo.

Și totuși, dacă ne amintim de faptul că Opoziția nu a participat la manifestările organizate de Putere la București și s-a deplasat *in corpore* la Alba Iulia, s-ar putea ca fapta domnului Mischie să reprezinte altceva, mult mai grav, să fie o secvență a unui scenariu menit să-i discrediteze pe cei de la conducere. Dacă a fost așa, „regizorii” trebuie să țină cont de un singur lucru: discreditaarea unui Guvern, sau a unui Președinte, nu trebuie confundată cu discreditaarea imaginii unei națiuni, a unei țări.

Ambasada României, Cairo

Scrisoare de presă

Ambasada României la Cairo a pregătit **ZILELE CULTURII ROMÂNEȘTI ÎN EGIPT** între 28 noiembrie și 5 decembrie a.c., pentru Sărbătorirea Zilei naționale a României și a 80 de ani de la Marea Unire. Manifestările includ:

- spectacol de gală susținut de o formație a ansamblului profesionist Doina Gorjului din Târgu Jiu și formația camerală KANON a liceului Herman Oberth din București;
- expoziția de artă populară „Pomul vieții” prezentată de Muzeul Satului din București;
- expoziția de artă românească tradițională și contemporană, prezentată de Consiliul Național al Femeilor din România și Ștefan Minea, pictor, 14 ani;
- seară de muzică românească dedicată românilor din Cairo;
- turneu al formației ansamblului profesionist Doina Gorjului din Târgu Jiu în alte orașe egiptene în perioada 3–5 decembrie.

Deși convorbirile cu directorul ansamblului, începute în luna august a.c., au dus la perfectarea tuturor detaliilor legate de participarea formației la aceste manifestări, la 26 noiembrie, ambasada a fost anunțată că președintele Consiliului Județean Gorj, domnul Ioan Mischie, a decis să nu permită

29 noiembrie 1998

deplasarea membrilor ansamblului Doina Gorjului la Cairo. Ambasadorul României în R.A. Egipt a avut o convorbire telefonică cu președintele Consiliului Județean Gorj, care a respins argumentele prezentate privind semnificația manifestării și importanța participării ansamblului la o acțiune dedicată aniversării Zilei naționale a României și a afirmat că își asumă răspunderea pentru consecințele deciziei sale. Demersurile ulterioare pe lângă domnia sa au rămas fără efect.

La organizarea și derularea Zilelor Culturii Românești în R.A. Egipt și-au dat concursul:

- compania TAROM, care a suportat cheltuielile de transport a 30 de persoane pe ruta București-Cairo-București;
- Ministerul Culturii și Muzeul Satului din București, care au antrenat fondurile necesare transportării și organizării expoziției de artă populară;
- Ministerul Culturii al R.A. Egipt, care a asigurat cheltuielile de sejur și transport intern al membrilor Ansamblului profesionist Doina Gorjului;
- Confederația Națională a Femeilor din România, care a suportat costurile de transport al expoziției și delegației;
- Ambasada R.A. Egipt din București, care a eliberat cu promptitudine vizele necesare tuturor participanților la aceste manifestări.

Ambasada României la Cairo a recurs la sponsori români și egipteni care au asigurat tipărirea broșurilor, mapelor, afișelor și invitațiilor; închirierea sălilor de expoziție; închirierea mijloacelor de transport local al unor participanți la aceste manifestări.

Au fost adresate invitații pentru participarea la spectacolul de gală reprezentanților autorităților egiptene, cetățenilor români stabiliți sau aflați în Egipt, membrilor corpului diplomatic acreditați la Cairo.

Decizia președintelui Consiliului Județean Gorj, domnul Ioan Mischie, a compromis desfășurarea firească a manifestărilor dedicate aniversării, a Zilei naționale a României și aniversării a 80 de ani de la Marea Unire la Cairo și a afectat grav imaginea României într-un moment cu semnificații majore pentru românii de pretutindeni.

ADRIAN VILĂU:

„PD PROMOVEAZĂ UN LIDER ȘI NU IDEI“

Text: MARIO ALEXANDRU ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

Deputații Adrian Severin și Adrian Vilău au fost excluși din PD. O dată cu ei, din partidul lui Roman și-a dat demisia și senatorul Octavian Știreanu.

Cei trei susțin că democrații au abdicat după 9 ani de la principiile care puteau face din PD un partid modern. Mai mult decât atât, ei spun că fostul lor partid nu promovează idei, ci un lider: Petre Roman.

„Formațiunea din care faci parte renunță la principiile care te-au atras“

– Domnule Adrian Vilău, cum ați primit decizia Consiliului Național de Coordonare, în urma căreia ați fost exclus, alături de domnul Adrian Severin, din Partidul Democrat?

– Pot să spun că, pe lângă multe altele, am avut un sentiment de mâhnire, sentiment care, indiferent de vot, s-a văzut întipărit pe chipul majorității membrilor acestui for politic. În ce mă privește nu era vorba de un sentiment ce venea din considerente de ordin personal, ci din nemulțumirea de a nu se fi respectat o minimă conduită democratică – aceea de a accepta și opiniile politice diferite. Cred că după aproape nouă ani de politică nu poți rămâne insensibil atunci când vezi că formațiunea din care faci parte renunță la principiile care te-au atras.

– În opinia dumneavoastră, ce a determinat conducerea partidului să ia decizia excluderii și, în același timp, ce reproșați dumneavoastră partidului?

– Cred că teama de a face un alt fel de politică, frica de a schimba actuala stare de fapt în care partidul promovează un lider și nu idei, în care se slujesc oamenii și nu principii, în care angajamentele asumate pierd în fața intereselor conjuncturale.

În ce mă privește am reproșat conducerii par-

tidului criza de identitate, criza doctrinară, criza de încredere, criza de idei în care a ajuns o formațiune politică ce altădată era recunoscută pentru dinamismul, modernismul și claritatea demersului său.

– Unii din foștii dumneavoastră colegi afirmă, în ultimele zile, că demiterea putea fi evitată. Credeți același lucru?

– Pe tot parcursul demersului meu politic am avut credința că actualii lideri ai partidului vor ajunge la înțelepciunea de a accepta dialogul. În același timp discutarea pe fond a chestiunilor pe care le-am supus atenției ar fi dus la concluzia că nu ne aflăm în fața unui conflict determinat de nemulțumiri personale, aici nu este vorba de a fi satisfăcută o persoană sau alta, ci de a găsi împreună soluții la problemele reale ale partidului: izolarea pe scena politică, pierderea suportului electoral (alegerile pentru primăria Capitalei sunt elocvente), inexistența unui dialog necesar cu sindicatele, inconsecvența deciziilor și dublitatea politică.

Dacă acestea ar fi fost și preocupările conducerii partidului sunt convins că nu s-ar fi ajuns la excluderi sau demisii.

„...s-a ajuns la dispariția speranței și la nevoia de alternativă“

– Constituie starea de lucru pe care ați definit-o o particularitate a Partidului Democrat sau a majorității partidelor de pe eșichierul politic românesc?

– Era normal să mă intereseze, în primul rând, formațiunea politică din care făceam parte. Dar, cred că situații similare se regăsesc în majoritatea partidelor.

– Cu ce consecințe?

– Este suficient să privim chipurile oamenilor și ne dăm seama de efectele negative ale acestui tip de politică. Pierderea credibilității clasei politice în ochii electoratului și situația economică în care ne aflăm sunt doar două din exemplele care ne arată că, în acest tip de regim politic, s-a ajuns la dispariția speranței și la nevoia de alternativă.

– Vă referiți la înlocuirea actualei coaliții guvernamentale?

– Nicidecum. Mă refer la reforma și restructurarea clasei politice. Întreaga comunitate politică românească trebuie să ajungă la profesionalism. Acesta înseamnă un alt tip de dialog (atât în interiorul partidelor, cât și între acestea precum și între partide și societatea civilă), o altă manieră de abordare a fenomenului electoral (votul uninominal, reducerea numărului de partide sunt doar două exemple) și, nu în ultimul rând, stabilirea unor principii de asumare a răspunderii pentru fiecare acțiune politică. Doar astfel putem avea garanția depășirii situației de blocaj general în care se află întreaga societate românească.

– Declarațiile ultimative de acest tip au devenit o modă în ultima vreme. Ca fost membru al unui partid, în prezent deputat independent, care sunt mijloacele pe care dumneavoastră, domnule Adrian Vilău, le aveți la îndemână și ce intenționați să faceți?

– Ca membru al legislativului voi continua să promovez în Parlament ideile la care m-am referit. Ca om politic am datoria de a pleda pentru o stare de spirit care să conducă la schimbările profunde pe care le-am amintit. Sunt optimist pentru că fac parte dintre cei care pornesc de la ideea că întotdeauna simțul politic al majorității oamenilor este mai aproape de realitate. În opinia mea bunul simț face parte din profesionalismul politic.

– Aveți în vedere înscrierea într-un alt partid sau formarea unui nou partid?

– Cred că „piața politică“ abundă de partide. Sunt dintre cei care susțin că avem nevoie de o concentrare și o întărire a formațiunilor politice, nu de o înmulțire a lor doar de dragul etichetelor. Voi folosi întreaga influență pe care o am pentru a transforma discursul politic în acțiune politică fermă. Sunt convins că oamenii așa ceva așteaptă.

„Ananda Marga“ în România

Apărută în 1955 în India, secta „Ananda Marga“ a avut epoca ei de glorie în perioada hippy. Specializați în ritualuri tantrice, membrii „Ananda Marga“ au avut ceva succes la junii occidentali ai anilor '60 care voiau să facă amor cum nu se poate de liber și cum nu se poate mai în grup. Nu avem nimic cu pasiunile oamenilor, dar asupra „Ananda Marga“ a planat și vaga bănuială că și-ar duce adepții spre Nirvana și orgasme cosmice și cu ajutorul substanțelor halucinogene. De la niște ex-fani ai lui Gregorian Bivolaru am aflat că se vor apuca „să caute absolutul“ cu ajutorul Filialei „Ananda Marga“-România. Pe căi nebănuite am ajuns la o ședință de racolare.

Într-o după-amiază geroasă am ajuns pe Lipscani la sediul unei „Comisii pentru Întreprinderile Mici și Mijlocii“. Cu un aer conspirativ, în sala de conferințe am dat peste vreo cinci femei care șușoteau ceva. O damă grasă secondată de o vopsită blondă la vreo 50 de ani explicau ceva celorlalte trei. Am bănuțat că or fi niște inițiate. Cu un vizibil sentiment de mândrie, grasa zicea: „O să vă placă Dada, să vedeți ce deștept și frumos e, și știe tantra“. Spălăcit vopsita gângurea câte ceva să întărească afirmațiile grasei. Toate păreau așa de bune și frumoase, încât ne-a trecut prin minte un vers dintr-un cântec cunoscut al Sarmalelor Reci: „Căci ea studiază tantra...“.

La un moment dat, din altă cameră a apărut un tip brunet cu plete și barbă care s-a uitat lung la noi și apoi a decis scurt: „E frig, nu ne descălțăm. În cinci minute apare Dada“.

Din aceeași cameră de unde apăruse cel pe care-l vom numi de acum încolo „partea română“ s-au ivit două arătări ciudate. Un tip brunet, tot cu barbă și plete, bărbat arătos de felul lui, și un blond cu mustră tembelă care va avea un rol secundar în istoria noastră, fiindcă nu a scos nici un cuvânt. Ambii erau drapați într-un fel de perdele portocalii, aveau pe capete niște turbane mari. Blondul mai avea în plus și un fel de rochie de seară albă. Brunetul s-a prezentat într-o engleză cu un accent destul de bun: „Sunt Dada Devratananda, guru în tantra yoga.“ A urmat un monolog destul de lung, un șuvoi amețitor de yantre, mantră și tantra. Prea multe nu ne-am străduit să înțelegem. N-am reținut decât: „Noi ne ocupăm mai mult cu latura fizică a omului. Dacă vrei să devii un tantrist bun trebuie să ai 1 la sută talent și 99 la sută încredere în guru. Nu trebuie să mă întrebi de ce îți spun să faci ce îți spun să faci. Eu nu l-am întrebat pe taximetristul care m-a adus de la gară dacă are carnet“.

De aici am dedus că Dada e egocentric și că nu a avut bani de avion. După multe alte parabole luate din viață

ne-a spus să facem un cerc cu scaunele în jurul lui. Urma meditația.

De nu știu unde a apărut o chitară în mâna părții române. Hărnicuț, partea română făcuse până atunci și pe translatorul. Guru Dada a scos dintr-o mână portocalie o hârțuță cu o mantră care putea avea la fel de bine și conotații porcoase: „Baba Nam Laba Am“. Dada ne-a pus să închidem

ochii, să repetăm mantra, în timp ce partea română zdrăgănea la chitară. C-un ochi totuși deschis am văzut-o pe grasă gemând cu o mustră satisfăcută și am dedus că mantra îi dă năluciri erotice.

După vreo zece minute de „meditație“, partea română s-a uitat la ceas, i-a spus într-o engleză aproximativă lui Dada că expiră termenul de închiriere a sălii. Pe grasa spălăcită și pe prietena ei le-a programat peste două seri la sediu. Nouă ne-a spus să-l căutăm la o adresă din Drumul Taberei peste vreo două săptămâni, să asistăm la un curs de inițiere și să stabilim condițiile, pentru că tantra, masa și dansul costă.

P.S. N-am avut răbdare.

M-am dus înainte de data fixată pe strada Romancierilor, blocul M17, apartamentul 65. Pe o ușă de lemn scria cu letraset „Ananda Marga“. Vecinii se întreabă de ce se aud din interior la ore mici găfăituri, mugete și bufnituri. (TOMA ROMAN jr.)

De ce mai stă Nica Leon în fostul Senat?

De mai multă vreme ne circulă prin creier întrebarea de mai sus, la care ar trebui să răspundă tocmai dl. Viorel Lis. De mai bine de opt ani, în clădirea în care în perioada interbelică a funcționat

Senatul României, se tot manifestă bizarul personaj Nica Leon și obscura sa formațiune politică, Partidul Liber-Democrat. Ca și cum nu ar fi fost de-ajuns, în ultimii doi ani dl. Leon i-a adoptat pe yoghinii lui Gregorian Bivolaru și, în clădirea istorică, în care pe vremuri își țineau discursurile Iuliu Maniu, Vintilă Brătianu, I.G. Duca sau Constantin Argetoianu, funcționează acum diverși guru, magi și imbecili ocuți. Parcă dorind să-și bată joc de istorie, dubioșii oameni ai

lui Bivolaru își joacă „leapșa tantrică“ zilnic, săptămânal și în proporții de masă tocmai în sala unde aveau loc dezbaterele.

La alegerile pentru Primăria Generală a Capitalei, își exprimase intenția să candideze și dl. Nica Leon. Candidatura i-a fost respinsă pe motiv că Partidul Liber-Democrat nu a fost reînregistrat la tribunal, și că nu are mai mult de 10.000 de membri în cel puțin 10 județe. În cazul acesta, ne punem o întrebare de bun simț: ce mai caută într-o clădire istorică șleahă de tantriști, paranormali, parapsihologi și antimasoni dacă sunt găzduiți de o persoană juridică a cărei existență a încetat. (T.R.)

Femei, cadou de Crăciun

Traficul cu carne vie prin mica publicitate a devenit o practică obișnuită. Anunțurile cu „domnișoare nonconformiste“ care vor „bărbați generoși“ sau oferă „companie intimă“ pot fi găsite zilnic în mai toate ziarele centrale. De curând, în săptămânalul „Anunț de la A la Z“ a apărut însă un anunț năucitor: „O companie feminină este cel mai

nimerit cadou de sărbători pentru bărbații care știu să reușească în viață. Nu crezi? Tel 094...“. Mai întâi ne-am întrebat dacă o fi vorba de o firmă care distribuie femei gonflabile ori cățelușe. După ce ne-am făcut curaj și am sunat, am aflat că e vorba chiar de femei în carne și

oase. O voce plină de fior erotic ne-a spus că se oferă femei, peste standardele din România, care oferă „companie intimă, adică sex normal și oral la domiciliul clientului ori în altă parte, pe o perioadă de timp limitată“. După această frază introductivă, au urmat intense negocieri. Vocea tot spunea „dom'le, vă luăm 40, hai 30 de dolari la cursul zilei pe oră, 60 pe două ore, 100 pe noapte /.../ hai dom'le, că merge și-n lei la cursul zilei, dai 150.000, da' o faci doar o dată /.../ cu ce oferi dumneata acoperim numai taxiul.“

Până la sfârșit nu ne-am înțeles. Adică, i-am lăsat să-și cumpere femei de sărbători pe alții care chiar vor să reușească în viață. (T.R.)

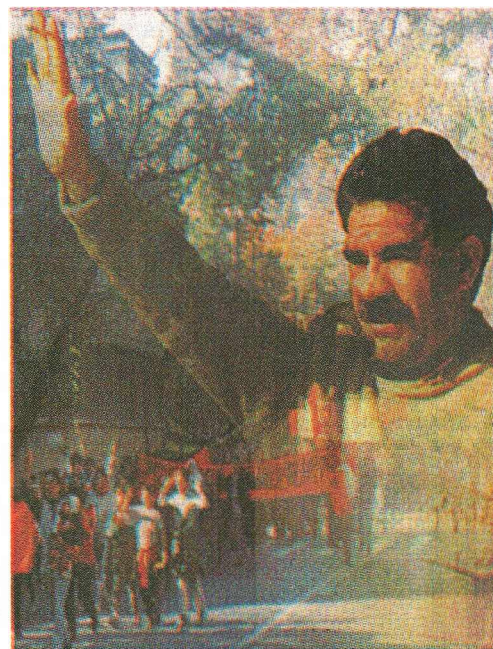
Kurzii din București se acuză reciproc de trafic de droguri

Arestarea lui Abdullah Öcalan la Roma a stârnit o furtună de proporții și în sânul comunităților kurde din România. Mai mediatizați pe plan internațional ca oricând, comuniștii din PKK au făcut ceva tapaj și în București. Botezându-și acțiunea „scut în jurul președintelui“, ei au atras atenția asupra lor printr-o grevă colectivă a foamei combinată

cu dansuri tradiționale kurde. Crezându-se un fel de martiri în numele cauzei lui Marx – Lenin – Öcalan, ei au considerat că e momentul să se răfuiească și cu kurzii nemarxiști. Ei au făcut publică o așa-numită conspirație a traficantilor de droguri și arme în care au amestecat de-a valma oficiali români, oameni de afaceri turci și mai ales adversari ideologici, membri ai Partidului Democrat din Kurdistan. Probabil au contat pe faptul că se va lăsa cu niscaiva expulzări. Denunțul PKK pare să aibă și un aer de răfuială internă fiindcă pe lista unor firme care s-ar ocupa în numele serviciului secret turc cu „spălare de bani, evaziune fiscală, transferuri ilegale în România“ se află și firma Golden Falcon. Din câte știm noi, până acum câțva timp restaurantul Golden Falcon de pe Calea Moșilor era unul din locurile de întâlnire preferate ale celor PKK.

Drept „traficanti de droguri“ sunt pomeniți membrii PDK Salit, Siyavuş, Musafer, Dr. Xeyro, Kawa și Nastko. Ei sunt acuzați de relații cu un clan mafiot din Turcia numit Erbaş sau Ertuş și că au făcut o afacere cu nu mai puțin de 26 de tone de heroină lichidă. Un membru din conducerea PDK – România, care a dorit să-și păstreze anonimatul, ne-a declarat: „Domnule, ce au răspândit ei e aberant. Eu chiar rog S.R.I. și autoritățile române să ne verifice la sânge. Din lista cu presupuși membri PDK traficanți de droguri, din 6 persoane doar trei sunt membri ai noștri. Dr. Xeyro, de exemplu, este medic la Spitalul de Urgență din București și e un băiat sărac. Dacă ar fi mare mafiot, cum spun ei, n-ar sta să lucreze la Urgență. Siyavuş e membru în organizația noastră de tineret și om de afaceri. Dacă ar fi avut 26 de tone de heroină era mai tare decât cartelul de la Medellin, așa ceva nu se poate. Noi știm multe despre afacerile lor reale, dar preferăm să-l combatem pe Saddam Hussein decât să ne pierdem timpul cu ei“.

Suntem curioși cum se va termina acest scandal. Sperăm ca el să nu depășească faza acuzelor verbale, mai ales că membrii PKK sunt destul de imprevizibili. Vom reveni cu amănunte. (T.R.)

O COMPANIE feminină este cel mai nimerit cadou de sărbători pentru bărbații care știu să reușească în viață. Nu crezi? Telefon: 094..... (F019)

Cațavencii s-au spart în opulență, vipuri și umor en-gros

Cațavencii au pus-o și anul acesta de-un bal pe cînste. La jumătatea trecută fix a lui decembrie, Palatul Parlamentului a găzduit un fastuos „parastas public, prilejuit de plecarea dintre noi a celor ce au fost NATO și UE”. Manifestarea a început în acordurile fanfarei. Nici nu s-a făcut bine de vreo cinci sute de inși că s-a dat startul pe haleală. Da' potol neică, nu glumă! De la purceluși în lapte, la curcan, caviar cu lămâie sau ouă de prepeliță și până la zeci și zeci de alte marafeturi stropite din belșug, bucatele i-au umilit pe onorații participanți. Timp de o oră, mesenii nu reușiseră să lichideze nici măcar juma' de haleu. Văzând că treaba nu-i deloc oablă, Senatul Academiei și-a făcut curaj și-a declanșat nominalizările și premiile Concursului Național „Bula demnitarului de supt poala dealului” – faza pe țară. Dintre categoriile concursului amintim: „Europa, și pusi”, „Gîndire cu premeditare?”, „Biroul oral” sau „Sinergia faptelor”. Printre fericiiți câștigători s-au numărat Andrei Pleșu, Ion Diaconescu, Mona Muscă, Ion Iliescu. Momentul cel mai emoționant al serii a fost introducerea în sala balului a unui cal de curse, pe care Cațavencii l-au donat președintelui Constantinescu, pentru a-l înhăma la teleguța reformei sau pentru a-l folosi în interminabilele bătălii contra corupției. Cu o condiție, însă. Nu care cumva să-l facă senator. În rest, rămâne cum am stabilit. Opulență cât cuprinde, presă cu carul, vipuri grămadă, umor en-gros, etc. (CIPRIAN ENEA)

Poezie cu țuică fiartă

În numărul trecut al revistei noastre v-am semnalat faptul că Ciprian Enea, unul din redactorii noștri, debutase cu un volum de versuri „Crăciun fără unicorni”. Cartea s-a bucu-

rat de o primire favorabilă, din partea unor personalități marcante ale vieții noastre literare, precum Ana Blandiana, Laurențiu Ulici, Alex. Ștefănescu, Liviu Ioan Stoiciu. Lansarea oficială a avut loc la începutul acestei luni, în amfiteatrul sălii Dalles, din București. Manifestarea a lepădat, pentru scurt timp, haina scorțoasă a evenimentelor desfășurate anterior la Dalles. Toți participanții au fost serviți încă de la deschidere cu un pahar de țuică fierbinte, pentru a compensa efectul produs de frigul de-afară. Oala cu țuică a fost dusă apoi în amfiteatru, spre a delecta pe cei o sută de indivizi prezenți la manifestare. Dar, pe durata acțiunii propriu-zise, participanții au preferat țuicii luările

de cuvânt ale lui Constantin Sorescu sau Tudor Călin Zarojanu. Actrița Marcela Motoc a produs un moment foarte simpatic, prin recitarea câtorva poezii. (CARLA MIHĂILĂ)

Superlativele revistei „Cuvîntul” pe anul 1998

Pe data de 14 decembrie revista Cuvîntul și-a decernat premiile anuale. Laureatii sunt:

- **Omul anului:** M.S. Regele Mihai I al României
- **Poezie:** Alexandru Lungu
- **Proză:** Nicolae Breban
- **Exegeză literară:** Ion Simuț
- **Publicistică:** Dorin Tudoran
- **Ideologie:** Lucian Boia
- **Muzică:** Mariana Nicolesco
- **Teatru:** Mihai Măniuțiu
- **Arte plastice:** Ion Grigorescu

Premiul „Tofan” pe anul 1998

Așa cum ne-a obișnuit în ultimii ani, Fundația „Tofan” a decernat în decembrie premiul care răsplătește activitatea unei personalități proeminente din lumea teatrului. În 1998, cu laurii de câștigător a fost încununat maestrul Radu Beligan, un „monstru sacru” al scenei românești. La festivitatea care a avut loc la Teatrul Bulandra au participat actori, dramaturgi, cronicari dramatici, ziariști. Mulțumind pentru premiul acordat, Radu Beligan a amintit cu emoție vorbele lui Sir Laurence Olivier: „Actorii sunt artiștii care sculpează în zăpadă”. Și a adăugat: „Totuși, lucrarea lor rămâne nepieritoare în sufletele spectatorilor”.

NEMIRA a împlinit 7 ani

Cu șapte ani în urmă, Editura Nemira pornea la un drum, fără a ști cum va decurge acesta și cum se va finaliza. Din fericire, despre finalitate nu putem vorbi încă și probabil nu o vom face pentru mult timp de acum înainte. Dar putem afirma cu certitudine că numeroase titluri purtând sigla Nemira apărute de-a lungul anilor, au conferit acestui nume o semnificație pe care mare parte din publicul românesc iubitor de carte o poate recunoaște oricând. Ca la fiecare sfârșit de an, Nemira-Grup Editorial privește în urmă către tot ceea ce a realizat și face acest lucru împreună cu prietenii și colaboratorii săi.

Este, desigur, și un prilej de a-și face cunoscute proiectele pentru anul următor și de a oferi cititorilor ultimele apariții.

(DANIEL ION)

La cinci ani după Marea Unire,

A LUAT FIINȚĂ MUZEUL MILITAR NAȚIONAL

Text: DANIEL ION ■

Colonel Ilie Schipor
Director al Muzeului
Militar Național

– Care este partea nevăzută a Muzeului Militar Național, domnule colonel Ilie Schipor?

– Referindu-ne la patrimoniul Muzeului Militar Național, trebuie să recunoaștem faptul că acesta este valorificat în proporție destul de mică, deoarece asupra exponatelor și a obiectelor aflate în depozit trebuie să se lucreze zilnic și într-un mod cât mai profesional. Scopul nostru este acela de a îmbunătăți starea lor, de a le cerceta și de a mări gradul de măiestrie în care acestea sunt expuse.

– Desigur, acest scop este al oricărui muzeu...

– Protejarea patrimoniului constituie o altă funcție a fiecărei instituții muzeale. Laboratorul nostru de restaurare și conservare supraveghează atent atât piesele expuse cât și pe cele aflate în depozit. În colecțiile noastre se găsesc obiecte aflate sub incidența mai multor acte normative care reglementează statutul acestora. Este vorba de legile și reglementările privitoare la protejarea patrimoniului în general, lor adăugându-li-se cele care privesc protecția patrimoniului cu specific militar. Avem multe arme, mai ales arme de foc care, deținând un regim aparte, trebuie protejate. Pe lângă faptul că ele argumentează evenimentele istorice, pot fi, într-o eventualitate nedorită, utilizate efectiv în scopul pentru care au fost cre-

ate. Colecția noastră de arme de foc este cea mai bogată din România – 12.800 repere, dintre care 1.100 sunt etalate. Celelalte se află în spații bine păzite.

– Muzeul Militar Național poate fi considerat unitate militară?

– Majoritatea angajaților sunt persoane civile. Muzeul Militar Național este o instituție de cultură militară și nu o unitate militară, cum ar putea crede unii. Mulți dintre civilii angajați au dobândit, cu timpul, o pregătire ce le permite să facă față cerințelor legate de valorificarea patrimoniului militar.

Pentru unele colecții pur militare, cei mai buni specialiști ai noștri sunt adeseori civilii. De pildă, cel mai mare specialist în uniformologie, recunoscut pe plan internațional, este prof. Horia Șerbănescu; pentru armament de foc la fel de bun specialist este prof. Ion Scafeș; pentru blindate și artilerie, prof. Cornel Scafeș, în domeniul drapelelor – dna prof. Lizica Popoiu care, din păcate, s-a pensionat – și alții pe care aș fi vrut să-i amintesc.

– S-a ajuns vreodată la neconcordanțe între personalul militar al muzeului și personalul civil?

– Nu este deloc de dorit un asemenea lucru. În mod normal, la Muzeul Militar Național, lucrurile stau cu totul altfel. Instituția noastră nu poate fi comparată

cu o unitate operativă, fiind o instituție militară de cultură. Între cele două categorii de personal există relații de colegialitate, de colaborare. Au același scop, indiferent de calitatea pe care o dețin, de militar sau civil. Unii au fost colegi în instituțiile de învățământ superior civil. E adevărat că militarii, prin anii de carieră militară, au avut un contact mai intens cu structurile clasice ale armatei, în comparație cu personalul civil, dar există un schimb reciproc de cunoștințe între cele două categorii, să le denumim așa. Acest fapt constituie baza bunei colaborări. Acea subordonare pe care mulți cititori o văd într-un singur sens – militarii, șefi și civilii subordonați – adeseori, la noi, are un alt conținut care exclude această aparență.

– Ce a însemnat 1998 pentru Muzeul Militar?

– Am continuat să realizăm peste 32 de expoziții tematice și temporare, atât în țară cât și în străinătate la Atena, Budapesta și Strasbourg. Am procurat prin efort propriu muzeului o rețea de calculatoare. Cea mai mare reușită a anului este expoziția de armament medieval, la care am lucrat 14 luni.

În plus, 1998 este un an aniversar. Pe 18 decembrie, când s-au sărbătorit 75 de ani de existență, au fost vernisate două expoziții: cea de armament medieval și o expoziție documentară, care prezintă sintetic istoria densă, complexă, a Muzeului. Așteptăm să ne vizitați...

Majestatea Sa, Mihai I al României, vizitând
Muzeul Militar Național

În exclusivitate pentru revista Flacăra

Muzeul Militar Național poate ilustra acum, cu argumente deontologice imbatabile o realitate: începuturile artileriei românești sunt datate încă din vremea lui Mircea cel Bătrân (1386-1418). Argumentul îl constituie o senzațională descoperire arheologică: bombardă (tunul) de la Giurgiu.

Piesa a fost scoasă la lumină în 1981 de către col. Dan Căpățână, șeful secției istorie

medievală din Muzeul Militar Național. Având în vedere importanța descoperirii, valoroasa piesă a fost cercetată prin toate metodele și procedeele pe care știința contemporană le-a consacrat. Acesta este și unul dintre motivele pentru care, până acum, descoperirea nu a fost dată publicității.

Piesa descoperită pe latura de nord-vest a cetății medievale Giurgiu, la o adâncime de 3,58 m, are o formă tubulară, cu o lungime de 40 cm și un diametru exterior cuprins între 140 mm la gura țevii și 120 mm în zona culatei.

Bombarda utiliza ghiulele din piatră de Brabant care, în contact cu ținta, se sfărâma în fragmente, ce deveneau, practic, veritabile schije.

„Vulpea Deșertului“ a turbat

AL DOILEA RĂ

Bill Clinton adresându-se națiunii americane

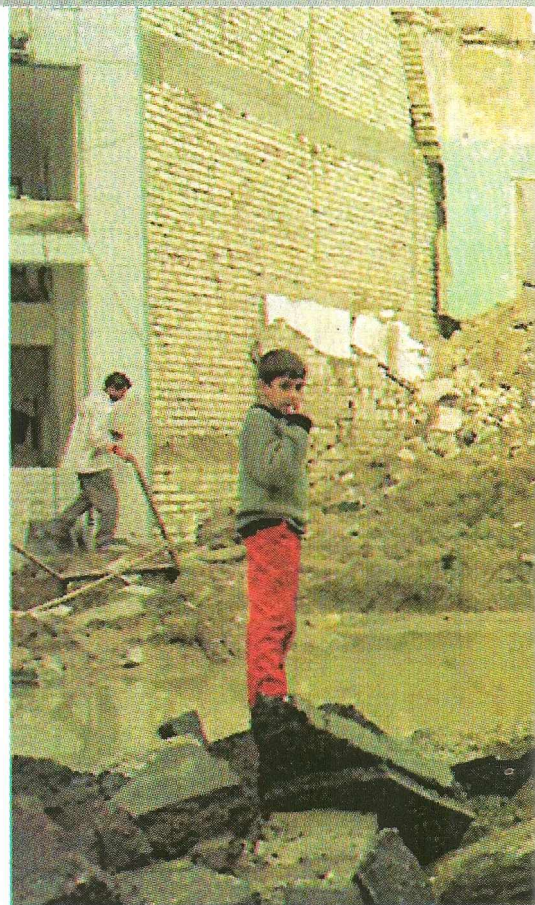
În seara de miercuri, 16 decembrie, președintele american Bill Clinton a anunțat națiunea, într-o transmisie TV în direct din Biroul Oval al Casei Albe, că a ordonat atacuri aeriene puternice împotriva Irakului. Cu o oră înainte, cam cu zece minute înainte de miezul nopții (ora Bucureștiului), la Bagdad explodaseră deja o parte din cele peste 300 de rachete Tomahawk și de croazieră, trase de pe navele militare, respectiv bombardierele strategice B-52 staționate de S.U.A. în zona Golfului, care au lovit Irakul în cele câteva serii de atacuri efectuate până în zorii zilei următoare. Clinton și-a motivat decizia prin convingerea sa că Bagdadul își va reconstrui și, în cele din urmă, va folosi armele de distrugere în masă împotriva vecinilor săi

și prin dorința de a-i transmite lui Saddam Hussein mesajul că va plăti „un preț foarte mare” dacă va acționa în mod „imprudent”. Atacurile au vizat ținte exclusiv militare, legate de armele de distrugere în masă deținute de Irak, unități de apărare antiaeriană și centre de control și comandament. Conform primelor informații, deși un bilanț oficial nu fusese încă dat publicității, numărul victimelor umane părea să fie relativ redus: 25 morți și 75 de răniți.

Spre deosebire de operațiunea „Furtuna Deșertului”, cum s-a numit războiul din Golf din ianuarie-februarie 1991, „Vulpea Deșertului” este mult mai controversată. „Furtuna Deșertului”

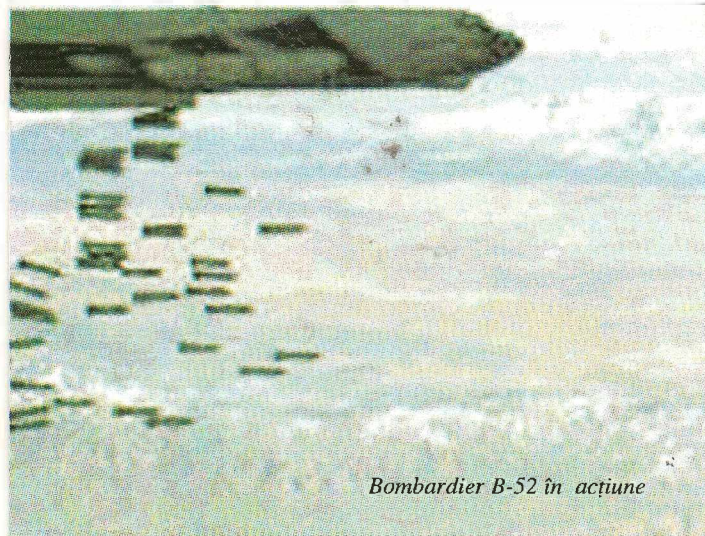
a avut aprobarea Consiliului de Securitate al ONU, a întrunit participarea unei largi coaliții internaționale, inclusiv o serie de state arabe, și un amplu consens în opinia publică mondială. Aproape nimic din toate acestea în cazul „Vulpilor Deșertului”. Singura aliată care s-a alăturat efectiv S.U.A. a fost, de această dată, Marea Britanie. Celelalte state membre ale NATO au aprobat-o cu jumătate de gură (Franța) sau chiar cu „regret” (Germania) că s-a ajuns la folosirea forței.

China și Rusia, membre permanente ale Consiliului de Securitate, au condamnat-o drept un „act banditesc” (Duma Rusiei) sau „o încălcare a Cartei ONU și a legii internaționale” (Beijing-ul). Chiar și Kofi Annan, secretarul general al ONU,

ZBOI DIN GOLF

Text: BAZIL ȘTEFAN ■ Foto: EPA – ROMPRES ■

Bombardier B-52 în acțiune

Urmările primului atac aerian asupra Bagdadului

însăunat la insistența Americii, a declarat că miercură în care a fost declanșat atacul este „o zi tristă pentru ONU și pentru lume“, ca și pentru el personal. Mai mult, nici măcar acasă, în America, sprijinul nu mai este cvasi-unanim, ca în 1991. Majoritatea republicană din Congres s-a declarat împotriva unei acțiuni

Saddam Hussein primind mesajul că va plăti „un preț foarte mare“...

militare contra Irakului „în acest moment“, suspectând, probabil, Casa Albă (în pofida „asigurărilor“ contrare primite) că decizia ar putea avea o legătură cu procedura de destituire a lui Bill Clinton, asupra căreia Camera Reprezentanților urma să se pronunțe exact în ziua următoare. Cum era și firesc în această situație, liderii celor două fracțiuni, republicană și democratică, din Cameră au căzut de acord să amâne ședința, decisivă pentru Clinton, în care urma să aibă loc votul asupra destituirii. Dar Bill Clinton nu a primit decât o amânare de câteva zile a verdictului. Și este puțin probabil că „Vulpea Deșertului“ va spori șansele lui Bill Clinton de a ieși basma curată din scandalul „Sexgate“! S-ar putea ca efectul să fie cu totul altul decât cel așteptat.

Două cazuri cu necazuri

PINOCHET

Venite de scurt timp la putere și neavând, deci, acea experiență a guvernării care conferă soliditate actului politic, dornice, de asemenea, să dea cât mai multe semnale de „înnoire” și să se alinieze la tendința vremurilor noastre de a scrie cu majuscule Drepturile Omului, cabinetele de stânga de la Londra și Roma s-au aventurat fiecare în câte o afacere cu complicate implicații politice internaționale, din care apoi nu prea au mai știut cum să iasă. Britanicii l-au arestat pe fostul dictator chilian Augusto Pinochet, italienii pe liderul PKK Abdullah Öcalan, inamicul public numărul unu al guvernului de la Ankara. Cele două cazuri, destul de similare, deși nu identice, au adus guvernelor lui Tony Blair, respectiv Massimo D'Alema, multă publicitate, dar și multe necazuri.

Arestarea fostului dictator chilian la 16 octombrie, într-o clinică din Londra, unde se internase pentru o intervenție chirurgicală, a stârnit nu numai o serie de demonstrații pro și contra Pinochet, la Santiago de Chile ca și la Londra, ci și o amplă discuție, la fel de pasionată și pasionantă – și la fel de pro și contra – în mediile politice și în presa internațională: să fie acceptată cererea de extrădare înaintată de primul magistrat al Spaniei, Baltasar Garzon, Pinochet urmând a fi judecat (pentru genocid, asasinat, tortură, luare de ostatici), sau acesta să fie lăsat să se întoarcă în Chile întrucât, ca fost șef de stat și senator pe viață, dispunea de imunitate diplomatică? Prima reacție, instinctivă, îndeosebi în rândul organizațiilor de apărare a drepturilor omului, ca și în jumătatea stângă a eșichierului politic de pe mapamond, a fost de mare bucurie: în sfârșit, un dictator va da socoteală în fața justiției; de deziluzie apoi, când Curtea de Apel din Londra a decis că Pinochet beneficiază de imunitate diplomatică (deci nu va fi extrădat), de bucurie, din nou, la 25 noiembrie, în recursul judecat în Camera Lorzilor (instanța judecătorească supremă în Regatul Unit), când cei cinci lorzi magistrați au hotărât, cu 3 voturi pentru și 2 împotriva, că generalul nu poate beneficia de imunitate. Și,

în sfârșit, sentimentul de victorie finală la 9 decembrie, când ministrul britanic de interne Jack Straw, care ar fi putut încă să blocheze extrădarea spre Spania, din motive de vârstă și sănătate (Pinochet a împlinit 83 de ani și se află la Londra pentru îngrijiri medicale), a anunțat că va lăsa justiția să-și urmeze cursul, considerând că generalul este totuși apt să suporte rigorile unui proces. Straw a făcut totuși o concesie: a eliminat din lista acuzațiilor lui Garzon pe cea mai gravă – cea de genocid, ceea ce înseamnă că Pinochet ar putea scăpa cu o sentință mai ușoară la Madrid.

„Aceasta este o surpriză, o bucurie și în același timp o veste proastă pentru dictatori”, declara premierul socialist francez Lionel Jospin la aflarea verdictului Camerei Lorzilor. „O mare zi a victoriei pentru miile de victime ale lui „Pinochet”, îl acompania Human Rights Watch. „Un mesaj clar pentru dictatori”, titrau mai peste tot în lume ziarele, argumentând că după decizia lorzilor magistrați despoții de pe toate meridianele vor fi mai precauți în recurgerea la violență împotriva cetățenilor țărilor lor și că, astfel, lumea va avea de câștigat. Este, bineînțeles, o speranță la care omenirea sfârșitului de secol XX, cel mai brutal și mai sângeros din istorie, are tot dreptul.

În argumentele adeptilor din Chile ai lui Pinochet s-au amestecat și bune și rele. Că el a scăpat țara de un rău și mai rău, respectiv de o dictatură comunistă care ar fi făcut, probabil, și mai multe victime și ar fi dus țara la ruină, este posibil, dar nu cert. Pinochet a avut – Madeleine Albright a recunoscut-o cu o sinceritate jenată – încuviințarea și sprijinul Administrației S.U.A., care se temeau de apariția unei a doua Cube în America Latină, deoarece teoria dominoului era la modă în acel an 1973 în care războiul din Vietnam secera încă mii de vieți americane. Pentru judecătorul Garzon, în orice caz, faptul că președintele socialist chilian Allende, ales democratic în 1970, dar guvernând alături de comuniști, ar fi putut fi considerat de aceștia doar un „tovarăș de drum” temporar și un „idiot util” pentru instaurarea puterii comuniste, este irrelevant. Garzon a acționat în virtutea principiilor de drept – „nulla poena sine lege”, „percat mundus, fiat justitia”. Pentru el au contat numai cele circa 3.000 de victime umane (2.096 de morți, 957 de „dispăruți”) ale regimului Pinochet, pentru care generalul trebuie să răspundă în fața justiției. La fel au gândit și cei cinci (de fapt trei) lorzi magistrați în verdictul lor, neținând seama nici de poziția probritanică a lui Pinochet în războiul anglo-argentinian din 1982 pentru insulele Falkland, nici de eventulul boicot al produselor britanice în Chile, nici de faptul că

Pinochet a predat benevol puterea unui guvern ales, reinstaurând el însuși regimul democratic și că a lăsat în urmă o țară cu o economie prosperă, un „tigrul latino-american”. Considerentele economice, sociale, de securitate națională etc. nu pot fi folosite drept pretext pentru încălcări grave ale drepturilor omului. Altfel de ce ar fi judecați la Haga autorii atrocităților din fosta Iugoslavie sau din Ruanda, dar nu și Pinochet? Totuși, cel puțin faptul că Pinochet a restaurat regimul democratic nu poate fi trecut cu vederea și la proces avocații lui ar putea obține serioase circumstanțe atenuante. (Asta în cazul în care Pinochet va ajunge vreodată în fața instanței, pentru că, pe de o parte, procedurile de extrădare vor dura destul de mult și, între timp, starea sănătății lui s-ar putea înrăutăți de așa natură încât el să nu mai fie apt de proces; iar pe de altă parte, Pinochet a declarat ziarului „Mirror” că mai degrabă se va sinucide sau se va lăsa ucis de paznicii săi decât să accepte umilinta de a fi judecat în Spania.)

Problema cea mai interesantă – și esențială – este însă cea privitoare la „mesajul către dictatori”. S-a spus, cum am menționat deja, că arestarea, extrădarea și judecarea lui Pinochet va fi un avertisment pentru dictatori, ceva în genul: „atenție, lăsați-vă de crime, altfel pățiți ce a pățit Pinochet”. Întrebarea este dacă dictatorii vor descifra astfel acest mesaj. Ei bine, oameni de calibrul baronei Margaret Thatcher sau al senatorului republican american Jesse Helms – ambii conservatori înrăiți, ce-i drept, dar nu mai puțin democrați incon-

ȘI ÖCALAN

Fostul dictator chilian Augusto Pinochet

Text: BAZIL ȘTEFAN ■ Foto: ROMPRES ■

încerca să se mențină la putere până la moarte (Ceaușescu, de pildă). În fine, dar nu în cele din urmă, un aspect semnalat de marele scriitor Mario Vargas Llosa, laureat al Premiului Nobel: în zilele în care judecătorul spaniol Garzon înainta cererea de extrădare a lui Pinochet, dictatorul comunist Fidel Castro participa (în Spania!) la o întâlnire hispanică la nivel înalt, în timpul căreia s-a bucurat de o mare atenție atât din partea oficialităților spaniole, cât și a presei internaționale. Să existe, deci, „dictatori buni” și „dictatori răi”? Buni fiindcă sunt „de-ai noștri” și răi fiindcă sunt „de-ai lor”? Sau fiindcă unii sunt încă în funcție și alții nu? Întrebări, întrebări.

Cazul Öcalan este în multe privințe asemănător cu cel al lui Pinochet, dar prezintă și aspecte diferite. Și liderul PKK a fost arestat, chiar la sosirea sa la Roma (venind de la Moscova, unde fusese invitat de Jirinovski, după ce Turcia somase Siria să i-l predea!), pe baza a două mandate de arestare emise pe numele său de procuratura germană. Conform Convenției de la Schengen, Italia era obligată să-l aresteze pe Öcalan, acuzat în Germania de uciderea unor kurzi stabiliți acolo și care refuzaseră să colaboreze cu PKK. Pentru

Roma, problema părea simplă: reținerea liderului comunist kurd și predarea sa către Germania. Numai că Germania, unde trăiesc două milioane de turci și circa o jumătate de milion de kurzi, a refuzat să ceară extrădarea lui Öcalan, de teamă că prezența acestuia pe teritoriul său ar constitui un pericol pentru securitatea internă. O cerere de extrădare (un dosar de 900 de pagini) a prezentat, în schimb, Turcia. Guvernul italian nu-i poate da însă curs, pentru că Turcia nu a abolit încă pedeapsa cu moartea – Ankara îl cere cu insistență pe șeful Partidului Muncitorilor din Kurdistan (PKK), deoarece acțiunea armată a acestuia, declanșată în 1984, vizând crearea unui stat kurd independent s-a soldat până acum cu peste 31.000 de victime (cam de zece ori mai mult decât în cazul lui Pinochet). Cum și Rusia, fericită că a putut să-l expedieze la Roma, a refuzat să-l primească înapoi, Italia este, deci, într-o dilemă cumplită.

Încotro cu Öcalan? La 22 decembrie se împlinesc 40 de zile de la sosirea șefului PKK pe teritoriul său și o soluție încă nu se întrevede. Propunerea germano-italiană ca Öcalan să fie judecat de un tribunal internațional este impracticabilă, timpul fiind prea scurt. Pe de altă parte, Turcia se împotrivesc total acestei idei. O vagă speranță oferă Convenția împotriva terorismului, din 1977, a Consiliului European, potrivit căreia teroriștii prinși într-un stat pot fi ori extrădați, ori judecați în acel stat. Într-unul din statele parte la convenție, eventual la Haga, unde funcționează Tribunalul Penal Internațional pentru fosta Iugoslavie, ar putea fi constituit rapid, ca secție specială a acestuia, un tribunal european ad-hoc pentru judecarea liderului PKK. Dar Turcia refuză și un tribunal internațional, și expulzarea lui Öcalan într-o țară terță, alta decât Germania, ca și o eventuală inițiativă comună a Uniunii Europene privind soluționarea pașnică a problemei kurde. Tratat peste tot cu refuz, Massimo D'Alema nu are prea multe opțiuni la 22 decembrie, când expiră termenul până la care Öcalan poate rămâne legal în Italia. „Dacă nu există nici o posibilitate de a-l judeca, atunci el devine un cetățean intrat ilegal. Deci, ori primește azil, ori este expulzat”, declara D'Alema. Cu două săptămâni înaintea datei limită, nici una dintre aceste posibilități nu se contura ca opțiune definitivă. Ba i se adăuga încă una, deloc agreabilă: proces în Italia. Colac peste pupăză, Turcia intra în criză guvernamentală și D'Alema nu mai avea cu cine să discute la Ankara, în timp ce boicotarea produselor italiene în Turcia aducea pierderi de sute de milioane de dolari...

testabili – sunt de părere că mesajul nu va fi înțeles deloc astfel de către dictatori, ci exact invers. Ei își vor spune, dimpotrivă, că nu trebuie să cedeze cu nici un preț puterea de bunăvoie, fiindcă altfel vor avea soarta lui Pinochet. Și în loc să îmblânzească regimul și să permită o revenire pașnică la democrație (ca Pinochet!) vor înăspri represiunea și vor

la Moscova, unde fusese invitat de Jirinovski, după ce Turcia somase Siria să i-l predea!), pe baza a două mandate de arestare emise pe numele său de procuratura germană. Conform Convenției de la Schengen, Italia era obligată să-l aresteze pe Öcalan, acuzat în Germania de uciderea unor kurzi stabiliți acolo și care refuzaseră să colaboreze cu PKK. Pentru

VOM IEȘI DIN IARNĂ MAI PUȚINI

Text: LILIANA PETRUȘ ■ Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

Centrul de Cercetări Demografice al Academiei Române a constatat, cu îngrijorare, că populația României a scăzut, în ultimii ani, cu 350.000 locuitori. Această scădere se datorează natalității reduse, migrației externe și, mai ales, creșterii fără precedent a ratei mortalității. Mortalitatea a crescut de la 10 decese la mia de locuitori, în 1989, la 12 decese la mia de locuitori, în 1997. În România se fac mai multe sicrie decât leagăne și datorită numărului foarte mare de decese evitabile – adică numărul de oameni care mor cu zile, pentru că asistența medicală și protecția socială sunt la pământ – și chiar mai jos. Potrivit academicianului Vladimir Trebici, în fiecare an mor, cu zile, 50.000 de români. Se pare că bilanțul în 1998 va fi și mai trist din motive... de frig. Oricât de ciudat ar suna asta pentru sfârșit de secol XX, în România se moare de frig. De la începutul iernii și până în prezent, în București și în țară au murit, prin înghețare sau accidentare pe gheață, aproape 100 de oameni. De fapt, cam atâtea decese penibile este dispus să recunoască Ministerul Sănătății. Că despre câte or fi în realitate, numai Dumnezeu știe.

Spitalele au devenit adăposturi de frig

Iarna a devenit, mai nou, un adevărat criminal în serie pentru așa-numitele cazuri sociale: oamenii fără locuință, care bântuie prin stațiile de metrou și prin gări, copiii străzii, bătrânii alungați din casele lor sau cei care locuiesc în condiții insalubre, în cămăruțe fără încălzire, cu geamuri sparte, prin care suflă gerul și uneori chiar ninge.

După 20 de ani de stat pe stradă, lui Tică Blejan i-au înghețat picioarele. Acum nu le mai are

În fiecare noapte, mașinile Salvării și ale Poliției adună de pe străzi zeci de oameni, aflați în pragul înghețării sau congețați de-a binelea. Cei cărora li se constată decesul sunt duși la morgă, să-și aștepte identificarea. Există și semenii de-ai noștri pe care nu-i identifică nimeni și trec dincolo sub forma unor cifre, la capitolul „identitate necunoscută”, gestionat de primărie.

Oricât de sinistru ar părea această moarte, ea este invidiată, uneori, de „înghețații” care rămân în viață. Tică Blejan, de pildă, de loc din Turnu Măgurele, zace acum într-un căruț cu roțile. În urma unor degerături cumplite, produse în „locuința” lui, din stația de autobuz Pipera, picioarele i-au fost amputate. Pentru că nu are nici un acoperiș, medicii nu se îndură să-l externeze. La 64 de ani, dacă se adăpostește tot într-o stație de autobuz, pe gerul de-a-fară, o să-i înghețe, pe rând, fiecare parte a corpului. Totuși, un om nu poate sta, ani în șir, într-un spital, dacă nu suferă de o boală anume. Și, deocamdată, sărăcia nu este recunoscută, oficial, ca boală gravă.

Pentru că în România nu există azile de noapte sau centre de criză, spitalele sunt singurele instituții care găzduiesc astfel de persoane. În momentul de față, spitalele bucureștene „Pantelimon”, „Floresca”, „Sf. Luca”, Institutul de Geriatrie și Gerontologie ș.a.m.d. sunt blocate, pur și simplu, de zeci de cazuri sociale. Dorina

Directoarea Dorina Târnovici așteaptă o comisie interministerială care să se ocupe de cazurile sociale din spital

Târnovici, directoarea Centrului de medicină socială „Christiana”, este intrigată de faptul că structurile de protecție socială din România nu se interesează de soarta acestor oameni: „În mod normal, după ce noi le acordăm asistența medicală de urgență, oameniiăștia care hoinăresc pe străzi – boschetari, bolnavi psihici, bătrâni alungați de familie și ce-or mai fi – ar trebui preluați de serviciile sociale ale primăriilor și de structurile guvernamentale de protecție socială. Din păcate, însă, toată lumea se spală pe mâini, cu veșnicul motiv al lipsei de fonduri, așa că aceste cazuri rămân pe capul nostru, ca și când noi am avea bani, ca și când spitalul ar fi hotel. În tot acest timp, există oameni care au boli grave și nu pot fi internați, pentru că nu avem locuri. La «Christiana» există doar 60 de paturi și avem 12 cazuri sociale care ne blochează secțiile de peste un an de zile.

*Oamenii se adăpostesc în spital,
ca să nu moară de frig*

Ca să nu vă mai spun cât ne costă întreținerea acestor oameni, în condițiile în care avem mari nevoi. Spitalul are, de pildă, o singură mașină, care este și salvare, face și aprovizionarea cu alimente, medicamente, aleargă și la radiologie etc.

Pur și simplu nu știm ce să facem, că nici să scoți un om în stradă, pe gerul ăsta, știind că n-are casă, nu-i ortodox deloc. Ar fi ca și cum l-ai condamna la moarte!”

O pacientă devine soră medicală

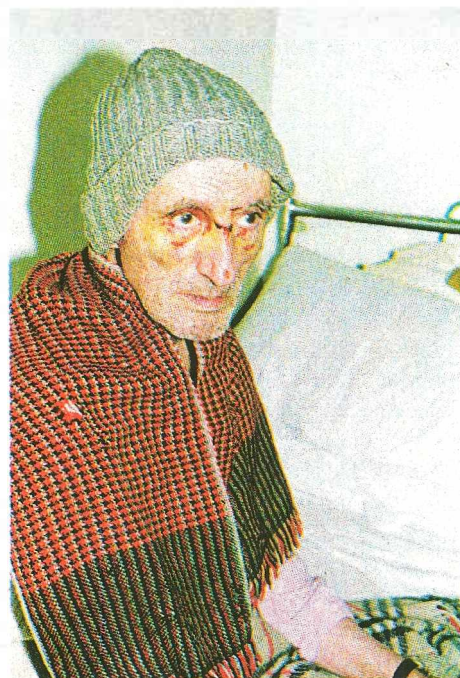
Floarea Moraru este cea mai veche pacientă a Spitalului „Christiana”. Și-a petrecut aici ultimii 9 ani, din cei 33, împliniți recent, Floricica, așa cum o alintă personalul medical, provine dintr-o familie destrămată, cu tată beiv, frați cam mulți și sărăcie și mai multă. După ce a rămas imobilizată, cu câteva certificate medicale de „nevindecabil”, Floricica aproape că-și încheiase socotelile cu viața. Viitorul însemna doar o țintuire la pat, că de căruț cu roțile n-ar fi avut bani niciodată.

Printr-o măicuță de la Mănăstirea Dealu, s-a întâmplat să ajungă la acest spital. În 1992 a făcut o operație de coloană și faptul că-și simțea picioarele a fost considerat o mare reușită. Dintre cele 20 de maici de la „Christiana”, asistente medicale și studente la medicină, care se îngrijesc și de trupul și de sufletul bolnavilor, măicuța Cati a fost pentru Floricica aproape un înger păzitor. Deși nimeni nu credea în vindecare, pacienta a început să meargă. Ea însăși este uimită, știe că le datorează celor din spital sănătatea și chiar viața. Dacă medicii ar fi respectat legile scrise, conform cărora un spital nu se ocupă de un caz social, catalogat „nevindecabil”, Floricica ar fi murit demult de frig sau de foame, într-un așternut murdar. De data aceasta, legile nescrise au salvat un trup și un suflet, care vor, acum, să întoarcă înzecit binele: „Vreau să lucrez și eu în acest spital, există atâția oameni care au nevoie de ajutor. M-am înscris la Școala sanitară, sunt

anul trei și de-abia aștept să-i ajut pe cei care suferă. Nu m-am vindecat de tot, încă mă mișc greu, și eu mai am nevoie de sprijin. Dar o să ne ajutăm unii pe alții, asta fiind, de fapt, singura noastră salvare.”

„Era mai bine la Jilava”

Corneliu Drăgoi, de 72 de ani, de loc din Bacău, a fost adus la spital înghețat de frig. A fost condamnat la închisoare pe 25 de ani, pentru că, într-o încăierare câmp-

*Corneliu Drăgoi regretând
„boieria” de la Jilava*

nească, pe vremea când era ceva mai tânăr, l-a omorât pe unu. În decembrie anul trecut, pentru purtare bună și bătrânețe, omul a fost eliberat condiționat, deși nu-și dorea asta. Unde să te duci cu atâția ani după

tine, unde să locuiești, din ce să trăiești? Corneliu Drăgoi a tot încercat să-și caute familia, rudele, prietenii. Unii nu stăteau la taclale cu el că era pușcăriaș, alții au murit, altora nu le-a mai dat de urmă. Așa că a stat prin blocuri neterminate, prin gări, a umblat pe străzi, cât a putut de repede, ca să nu-i înghețe picioarele. Cam atât își amintește, cu părere de rău, că l-au dat afară de la Jilava, că acolo avea un acoperiș și o farfurie de mâncare: „Era și bătaie, nu zic, da-i mai bine decât pe stradă. În spital nu mă mai ține, la azil nu există locuri, așa că iarna asta oricum îngheț!”

Sunt roși de șoareci, în timp ce dorm

Chiar dacă în fiecare an are un buget de austeritate (3,5 miliarde lei în 1998), Spitalul „Christiana” se ocupă, printre altele, și de asistența medicală la domiciliul cazurilor disperate. Este vorba despre bătrâni singuri, imobilizați la pat sau suferinzi de o boală gravă și care, din lipsă de locuri, nu pot fi internați în spital.

Ruxandra Brabețanu, psiholog, susține că asistența de acest fel, chiar dacă este o picătură într-un ocean, reduce măcar puțin vina unei societăți care-și condamnă bătrânii la mizerie și moarte prin înfometare sau frig. În 1998, „Christiana” a avut în grijă peste 200 de astfel de oameni. Infirmeriile îi spală, îi hrănesc, îi pansează, în fiecare zi sau o dată la două-trei zile, funcție de caz. Pentru fiecare bătrân se începe cu deratizarea locuinței, cămăruțele oamenilor singuri și neajutorați fiind locuri de-a dreptul sinistre, stăpânite de păduchi și ploșnițe, cu miros de urină și stărv. Măicuța Cati ne povestește că mulți dintre bolnavi sunt roși de șoareci și șobolani, în timp ce dorm, iar altora le ninge în pat, prin crăpăturile tavanului.

Asistentele care bat pe la ușile oamenilor disperați nu au la dispoziție nici măcar o mașină. Așa că se plimbă, cu pansamente, medicamente și crățiți de ciorbă, prin autobuze arhipline. La întoarcere, când aduc rufe la spălat, asistentele stau ceva mai comod. Din cauză că lenjeriile miros a toate cele, călătorii se dau la o parte.

Medicii susțin că iarna aceasta va face mai multe victime ca de obicei. În baza Legii 145/1998, persoanele care nu-și dovedesc calitatea de asistat nu mai pot fi internate în spital, începând cu 1 ianuarie 1999. În aceste condiții, oamenii fără locuință și – de cele mai multe ori – fără carnet de sănătate, ba chiar fără identitate, nu mai au dreptul la asistență medicală. Cine se va ocupa de ei și câți vor mai rămâne în viață, după gerul Bobotezei, rămâne de văzut.

ÎN TRANZIȚIE, CRĂCIUNUL

Cristi este un băiețel de 3 ani care a primit de la Moș Nicolae doar o portocală. „Numa' atât?” – și-a întrebat mama. El își dorea o mașinuță. Studentă la ASE în ultimul an, Ramona spală – în fiecare zi – scările unui bloc, pentru 400.000 de lei pe lună.

Poate măcar acum, de Crăciun, Moșu' o să-i aducă lui Cristi mașinuța dorită. În fiecare după-amiază, când vine de la grădiniță, copilul își lipește năsucul de geamul magazinului cu jucării. De acolo, un Moș Crăciun vesel îi face cu ochiul...

Cu două milioane de lei, un român își poate face – modest – pregătirile de Crăciun. Ce face însă același român dacă el câștigă doar minimum pe economie – respectiv 1,2 milioane lei – rămâne de văzut. Și, dintr-o bucurie, principala sărbătoare a creștinilor se transformă într-o criză de ulcer. Porcul, bradul, globurile și cadourile devin ad-hoc surse inepuizabile de stres.

Între vitrina strălucitoare, frumos aranjată și taraba de cartier încărcată de turcisme și chinezării, românul de astăzi o va alege cu siguranță pe cea din urmă. De pe-o astfel de tarabă, el poate cumpăra, cu numai 45.000 de lei, un set de jucării ce imaginează o bucătărie în miniatură pentru fetița lui. E drept, nu seamănă deloc cu cele din apartamentele roz în care bucătăresc blondele Barbie, dar nici păpușa copilei sale nu a costat 150.000 de lei.

Fiind Crăciunul, copiii se vor bucura oricum de cadoul de sub brad, indiferent de calculul uneori meschin al părinților aflați într-o perpetuă tranziție. Mașinuța băiatului e 30.000 de lei pe taraba din colț și 100.000 de lei la magazin, sau 600.000, dacă-i teleghidată.

Cadourile, frumos împachetate, vor aștepta cumini să fie desfăcute de mânuțe curioase și nerăbdătoare, sub brad.

Brăduțul Moșului așteaptă prin piețe să fie cumpărat. De cine se încumetă. Deși rămâne în casa creștinului doar până de Bobotează,

lemnul verde și parfumat ajunge la 200.000 de lei. Fratele lui, de plastic, fie el argintiu, fie tot verde, face cam un milion nouă sute de mii – când e mare. Dacă-i mic, e doar 350.000 de lei. La magazin. Molidul așteaptă și el să fie cumpărat, e drept, din piață, la un preț mai mic – 50.000 de lei. Și cum întregul e alcătuit din bucăți, firește că se vând și crengi verzi de brad, cu 10.000 de lei.

Funditele roșii (1.500 – 5.000 lei) și globurile (a căror frumusețe e direct proporțională cu prețul – 15.000 de lei) fac bradul mult mai bogat. Și mai strălucitor:

dacă va fi împodobit și cu o instalație electrică – 40.000 de lei. Nu trebuie uitată nici beteala. Roșie, albastră sau argintie, ea are prețul de 5.000 de lei metrul. Să-ți tot împodobești bradul; să tot faci Crăciunul în-

tr-o țară-n care porcul se vinde cu 40.000 de lei kilogramul. Și vrei sarmale, piftie, friptură, afumături...

La capitolul băutură, „distracția” continuă, șampania e 23.000 de lei sticla. Răcoritoarele – 11.000 de lei (doi litri). Urmează dulciurile, tortul – 40.000 de lei kilogramul, iar cozonacul – care se vinde la bucată – costă 15.000 de lei.

E TRAIT DUPĂ POSIBILITĂȚI

Text: DIANA LUCA ■ Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

La sfârșitul acestui decembrie, sindicaliștii își manifestă nemulțumirea cerând insistent – pe ritm de Macarena – demisia actualului Executiv. Originalii Moși Crăciuni au dus daruri la Palatul Victoria și au amenințat cu continuarea acțiunilor

revendicative până la sfârșitul acestei luni.

În acest sfârșit de decembrie, o studentă la ASE spală scările unui bloc pentru a-i cumpăra copilului său o mașinuță. Sau o altă portocală.

Acum, la sfârșit de decembrie, întâlnești

puzderie de magazine cu lumină caldă și vitrina frumos aranjată. Unele sunt pline de cumpărători.

Crăciun fericit !

International Air Transport Association

BSP Romania

4-10 Drobeta Street, 3-rd Floor, Ap. 15

70258 Bucharest

Romania

IATA ACUM ȘI ÎN ROMÂNIA!

GUVERNUL ROMÂNIEI A APROBAT (H.G. 751/26 OCT. 1998) FUNCȚIONAREA ÎN ROMÂNIA A ASOCIAȚIEI **I.A.T.A** – INTERNATIONAL AIR TRANSPORT ASSOCIATION, HOTĂRÂRE RECUNOSCUTĂ DE TRIBUNALUL BUCUREȘTI, SECȚIA A IV-A CIVILĂ, PRIN SENTINȚA CIVILĂ 260/23 NOV. 1998.

IATA ESTE O ASOCIAȚIE PROFESIONALĂ NON-PROFIT AI CĂREI MEMBRI SUNT COMPANIILE AERIENE ȘI A CĂREI MENIRE ESTE SĂ REPREZINTE ȘI SĂ SERVEASCĂ INDUSTRIA AVIATICĂ.

VALORILE IATA:

- **CLIENTII IATA** SUNT ÎNTOTDEAUNA PE PRIMUL LOC
- **IATA** OFERĂ PRODUSE DE CALITATE ȘI EXPERTIZĂ
- CHEIA SUCCESULUI NOSTRU ESTE LUCRUL ÎN ECHIPĂ
- ÎNCURAJAREA INIȚIATIVEI ȘI RECUNOAȘTEREA PERFORMANȚEI
- DRAGOSTE ȘI MÂNDRIE PENTRU MUNCA ÎN CADRUL **IATA**.

ÎN BUCUREȘTI, BIROUL **IATA**, CU DENUMIREA BSP ROMÂNIA, SE VA OCUPA DE RELAȚIA AGENȚI ACREDITAȚI PENTRU VÂNZAREA TRANSPORTULUI AERIAN DE PASAGERI – COMPANII AERIENE, ȘI VA VEGHEA LA BUNA DESFĂȘURARE A OPERAȚIUNILOR DE EMITERE, RAPORTARE, PLATĂ.

**FOLOSIM ACEST PRILEJ PENTRU A URA TUTUROR
MEMBRILOR ȘI AGENȚILOR ACREDITAȚI IATA
(ACTUALI ȘI ÎN DEVENIRE),**

**SĂRBĂTORI FERICITE ȘI UN AN NOU PLIN DE
SUCCESE FINANCIARE!**

BSP

Telephone: +40(1)2104662 +40(1)2103116 ● Fax: +40(1)2106189 ● TTY: BUHSFXB

GEORGE ARION

În dialog cu

domnul ION GHICA,

Președintele Băncii Comerciale Române

„Astăzi, principala problemă a băncilor este administrarea și controlul riguros al riscului...”

– Ce deosebire esențială este între modul în care funcționează băncile românești de astăzi față de perioada dinainte de 1990?

– Înainte de 1990, în cadrul economiei centralizate, de comandă, băncile erau simpli distribuitori de fonduri dintr-un buzunar în altul al statului, pe baza planului național unic. În acea perioadă totul era dirijat, planificat, inițiativa fiind extrem de îngrădită.

Băncile nu-și puteau selecta clienții, care erau „arondați” celor câtorva bănci prin decizii ale conducerii politice. Politica dobânzilor era impusă băncilor tot de conducerea politică. Totul aparținând statului, practic riscul nu exista. În domeniul valutar, fiind monopol al statului, nu era autorizată să opereze decât o singură bancă, respectiv Banca Română de Comerț Exterior. Banca Națională a României efectua operațiuni comerciale, activitatea de supraveghere bancară fiind foarte limitată.

Astăzi, principala problemă a băncilor este administrarea și controlul riguros al riscului, care le amenință deopotrivă atât pe cele cu capital privat, cât și pe cele cu capital de stat.

– Cum v-ați adaptat la noul mod de funcționare?

– Încă de la înființare (1 decembrie 1990), Banca Comercială Română a fost concepută să funcționeze după regulile economiei de piață, deși prin preluarea operațiunilor comerciale de la Banca Națională a României „a moștenit” unele probleme de portofoliu, care se mai resimt și astăzi.

În Banca Comercială Română au fost create încă de la început, și perfecționate pe parcurs, structuri organizatorice specifice unei bănci universale. O atenție deosebită s-a acordat pregătirii personalului prin cursuri de specializare în țară și

străinătate. Un accent deosebit s-a pus pe dezvoltarea operațiunilor externe ale băncii, ajungându-se ca în prezent să se deruleze prin Banca Comercială Română circa a patra parte din comerțul exterior al României.

S-au făcut eforturi mari pentru dezvoltarea unei rețele puternice a băncii în teritoriu, funcționând astăzi pe tot cuprinsul țării peste 250 unități bancare operative, cărora li s-a asigurat o bună bază materială și o infrastructură corespunzătoare, în special în domeniul tehnologiei informației.

Am înființat o unitate bancară la Chișinău, în Republica Moldova, și intenționăm să dezvoltăm rețeaua externă

prin deschiderea de reprezentanțe la Frankfurt, Londra și Milano.

Am creat un sistem de norme și instrucțiuni de lucru la nivelul standar-

lor internaționale în domeniu, menit să protejeze banca și pe cei care lucrează în cadrul său de eventualele riscuri ce pot apărea.

– În perioada interbelică exista un puternic sistem bancar. B.C.R. se raportează la tradiție?

– Întotdeauna ne raportăm la tradiție, de fapt în 1990, la 1 decembrie, putem vorbi despre o reînființare a Băncii Comerciale Române, care nu este atât de

B.C.R. înseamnă astăzi peste 250 de unități bancare

tânără precum pare, adevăratele sale începuturi sunt mult mai vechi. Din informațiile noastre, încă din 1906–1907 a existat o bancă comercială care a funcționat sub diverse forme. Timp de câteva decenii, până în 1989, Banca Națională a României a îndeplinit atât rolul de bancă centrală, cât și pe cel de bancă comercială.

– Ce rol trebuie să joace băncile într-o societate? Cât de mult pot ele influența evoluția unei societăți? Cât de mult se pot ele implica în această evoluție?

– Aș vrea să reamintesc aprecierea dată de domnul dr. Costin C. Kirițescu sistemului bancar. În lucrarea sa „Moneda, mică enciclopedie” aparatul bancar este privit ca un ansamblu coerent al diferitelor categorii de bănci care funcționează într-o țară răspunzând cerințelor unui anumit mod de producție și unei anumite etape de dezvoltare socio-economică și care este organizat având în vârful piramidei o bancă centrală, care realizează politicile monetară, valutară și de credit ale statului respectiv. În același context, sistemul bancar cuprinde „înlănțuirea logică a operațiunilor și tranzacțiilor active și pasive efectuate de

aparatur bancar". Activitatea băncilor comerciale nu trebuie privită izolat, ci trebuie analizată în contextul socio-economic și politic al statului în care acestea funcționează. Băncile trebuie ca, prin aplicarea principiului de prudență bancară în întreaga lor activitate, să asigure în orice moment solvabilitate, lichiditate și stabilitate în relațiile cu clienții acestora,

În ierarhia băncilor europene – B.C.R. se află pe locul 243

generând astfel siguranță și încredere.

Totodată, constituite ca societăți comerciale, băncile acționează potrivit strategiilor proprii în contextul cadrului legislativ existent și al concurenței, cu scopul protejării capitalurilor și intereselor acționarilor, precum și al obținerii de profit.

Activitatea băncilor nu poate fi „ruptă” de mediul economic în care se desfășoară. Astfel, dificultățile constând în recesiune, inflație, blocaj financiar, insuficiența capitalurilor și lichidităților, volu-

B.C.R. s-a păstrat credibilă și sigură. Cum se explică un astfel de fenomen? Cât de mult s-a datorat acest lucru președintelui ei?

– Ne face plăcere să vă amintim că potrivit clasamentului celor mai importante 500 de bănci comerciale europene, realizat de revista de specialitate „The Banker” în luna septembrie a.c., Banca

posibilă ca urmare a prestațiilor de ansamblu ale băncii, a implicării ei în economia națională printr-o amplă activitate de finanțare a numeroși agenți economici sub forma creditului bancar în lei sau în valută, a procesării operațiunilor de tot felul, sau prin oferta altor servicii specifice.

În câteva cuvinte, putem spune că poziția de lider a Băncii Comerciale Române este rodul unei activități susținute și eficiente a managementului băncii, al deschiderii permanente către nou, al promovării unei politici active de cunoaștere și de atragere a clienților, de creștere a calității serviciilor și a profesionalismului salariaților.

– Aveți pe mână mulți bani. Cum îi gospodăriți, astfel încât să nu creați nemulțumiri? Nu vă sperie cifrele cu multe zerouri? Cum de nu v-a tentat nicio dată să intrați în zone care ar fi adus prejudicii și băncii și numelui dv? Cum de ați rezistat la presiunile care, fără îndoială, s-au exercitat și asupra dv.?

– Într-adevăr, Banca Comercială Română este o bancă de prim rang din România, recunoscută pe plan internațional, cu un bilanț total de peste 19.858 miliarde lei.

Administrarea corespunzătoare și eficientă a resurselor și plasamentelor băncii este o activitate de înalt profesionalism, care implică și riscuri,

mul necorespunzător al activelor întreprinderilor din sectorul privat, precum și unele curențe existente încă în legislație privind atragerea investitorilor străini etc., generează o serie de efecte negative la nivel microeconomic și macroeconomic, influențând în mod direct gama serviciilor și produselor bancare, cât și volumul acestora, în special în sfera creditelor acordate.

– Într-o perioadă în care de numele unor bănci s-au legat unele scandaluri,

Comercială Română este plasată pe locul 243, cu un salt de 124 de locuri față de anul trecut.

Trebuie specificat că deși operează într-un mediu economic care se confruntă cu multe probleme și greutăți, în care agenții economici acuză puternic lipsa de capital, blocajul financiar și „povara” fiscalității, în condițiile accentuării concurenței pe piața bancară și ale „căderii” pieței de capital, Banca Comercială

Română confirmă realizarea obiectivului său strategic, acela de a-și consolida locul ocupat în cadrul băncilor comerciale. Acesta este atât rezultatul unei politici consecvente de perfecționare a întregii activități a băncii, cât și al promovării unui management performant la toate nivelurile, generator de decizii eficiente, subordonate satisfacerii cerințelor clienților, angajaților și acționarilor.

– Cum se prezintă B.C.R. la acest sfârșit de secol și de mileniu?

– Înființată la 1 decembrie 1990 ca societate pe acțiuni cu un capital social de 12 miliarde lei, Banca Comercială Română s-a constituit prin preluarea unor activități comerciale din structura Băncii Naționale a României, a unui activ și pasiv de 273 miliarde lei, a unui număr de 100 de unități bancare teritoriale, a 49.960 clienți și 5.317 salariați.

În prezent, Banca Comercială Română dispune de un capital social de 493,3 miliarde lei, un activ și pasiv bilanțier de 19.858 miliarde lei, 250 unități bancare teritoriale și circa 1,5 milioane clienți persoane fizice și juridice, precum și peste 10.000 de salariați.

Această evoluție ascendentă a Băncii Comerciale Române a fost

problema fiind aceea a cunoașterii și evaluării acestor riscuri și a acționării în cunoștință de cauză.

Atât în politica de atragere a surselor, cât și în cea de plasamente, Banca Comercială Română a urmărit dispersarea și controlul riscului, prin norme și instrucțiuni proprii de lucru, fiind interzisă acordarea de credite unităților nerentabile, fără posibilități de redresare, care ar putea aduce prejudicii băncii.

Politicul a exercitat întotdeauna o anumită presiune asupra deciziilor economice. A rezista la aceste presiuni, înseamnă a-ți face deci meseria, în caz contrar efectele nu se lasă așteptate și avem destule exemple de unități bancare care s-au confruntat și se confruntă cu dificultăți majore în activitatea lor.

– Ce i se cere unui bun bancher, mai ales într-o perioadă incertă cum este cea pe care o traversează țara noastră?

– Cred că în condițiile actuale ale economiei românești, un bancher trebuie să dea dovadă în primul rând de multă prudență, înțelepciune și capacitate de a putea selecta din multitudinea proiectelor ce i se prezintă pentru finanțare (creditate) pe cele cu adevărat viabile și de perspectivă.

Credibilitatea, onestitatea și profesionalismul sunt trăsături esențiale care nu pot lipsi din „portretul” unui adevărat bancher.

– Există un specific al sistemului bancar românesc?

– Nu aș putea spune că sistemul ban-

cănerii clienților în respectivele societăți bancare, care au intrat astfel în „agonie”.

Politicul a exercitat întotdeauna o anumită presiune asupra deciziilor economice

car românesc are ceva cu totul special, el este organizat, ca toate sistemele bancare din țările cu economie de piață dezvoltată, pe două paliere, respectiv banca centrală, ca bancă de emisiune și supraveghere, și băncile comerciale.

Societățile bancare, deși sunt organizate și funcționează ca bănci universale, sunt oarecum specializate pe anumite tipuri de operațiuni (CEC – pentru operațiuni de economii ale populației, Banca Română pentru Dezvoltare – pentru finanțarea investițiilor, BANCOREX – pentru comerțul exterior). În ce privește Banca Comercială Română, aceasta este o bancă de industrie și comerț, care derulează circa 40% din creditul neguvernamental pe termen scurt pe ansamblul țării. Totodată, prin ghișeele Băncii Comerciale Române se derulează aproape un sfert din operațiunile de comerț exterior al României.

– Cum apreciați: avem prea multe bănci sau sunt prea puține? Ce credeți: unele dintre aceste bănci au apărut doar din dorința unora de înavuțire pe spezele unor creduli?

– Cred că sistemul bancar românesc, care în prezent numără peste 40 de societăți bancare, este un sistem echilibrat și bine articulat, care are în structura sa atât bănci cu capital de stat, cât și bănci cu capital privat, bănci românești și străine, bănci mari, mijlocii și mici, care asigură întreaga gamă de produse și servicii bancare la nivelul standardelor europene.

O bancă este o întreprindere serioasă, cei care au încercat să facă din bănci un mijloc de înavuțire au fost rapid sancționați de piață prin pierderea

încrederii clienților în respectivele societăți bancare, care au intrat astfel în „agonie”.

– Deși băncile au făcut eforturi pentru a fi cunoscute pe piață, prin acțiuni susținute, prin toate mijloacele de infor-

În anul 1996, la decernarea trofeului „Fierul de Cristal” de către Publicațiile „Flacăra”

În România, gradul de bancarizare este încă scăzut

mare în masă, apreciez că în România gradul de bancarizare este încă scăzut în raport cu țările dezvoltate. Sunt încă puține firmele care achită salariile angajaților prin conturi bancare, sunt încă puține magazinele, hotelurile și restoran-

tele care s-au organizat pentru a încasa contravaloarea mărfurilor, serviciilor prin intermediul „banilor de plastic” (carduri).

Îmbucurător este faptul că acest proces se află într-o continuă dezvoltare, un număr tot mai mare de oameni înțelegând cât de avantajos este să-și păstreze banii în bănci și, în general, să apeleze la serviciile acestora.

EUTANASIA SAU JOCUL

La sfârșit de secol XX, omul tinde să devină secret natural dezlegat. Substituindu-se Creatorului, savanți, cercetători, geneticieni și medici se prind în amețitorul joc de-a divinitatea, uitând că sunt singuri într-un univers indiferent.

La 27 martie 1997, „New York Review of Books” publica o scrisoare deschisă adresată Curții Supreme a S.U.A. Semnatarii – șase filozofi americani, morali și angajați politic – cereau acesteia să recunoască, pentru câteva cazuri aflate atunci în discuție, dreptul constituțional limitat la sinucidere asistată al pacienților aflați în faza ultimă a unor maladii incurabile. Eutanasia devenea astfel, dintr-un concept, o realitate ce nu mai putea fi negată.

America s-a trezit din somnolență o dată cu implicarea – în tot mai multe procese – a celebrului doctor Kevorkian, americanul armean care a ajutat peste 120 de persoane să comită pasul spre sinuciderea asistată.

Pe plan european însă, Comisia de Bioetică a Consiliului Europei, de la Strasbourg, nu a ajuns la o concluzie unitară în grupul de lucru privind eutanasia.

Sunt state, însă, aflate în avangardă, precum Olanda și Franța care, deși nu recunosc oficial dreptul la sinucidere asistată, nu urmăresc în justiție pe medicul implicat.

cum „curge” viața. Cu o balanță, doar de el știută, menține în echilibru medicul, omul și creștinul.

Prof. dr. Vladimir Beliş știe că puternic este doar Dumnezeu

MEDICUL

Puterea este a lui Dumnezeu, nu a omului

Directorul Institutului Național de Medicină Legală, prof. dr. Vladimir Beliş, este un om care simte în fiecare minut

Eutanasia sau moartea fără durere – spune prof. Beliş – este o problemă discutată atât din punct de vedere medical sau filozofic cât și din punct de vedere religios. Profanul depășit de o anumită vârstă, dacă este suferind și conștient psihic că boala este ireversibilă, judecând

simplist lucrurile, este înclinat să accepte eutanasia. El își dorește găsirea unei soluții de rezolvare a vieții chinuitoare pe care o duce”.

Sinuciderea asistată își are deci partizanii în rândul acelor pentru care viitorul e mai „aproape”. Viața este percepută diferit, în funcție de vârstă.

Vladimir Beliş spune că prin jurământul hipocratic, depus la sfârșitul facultății, medicul este dator să salveze viața, nu să o curme. Acest jurământ reprezintă – în opinia directorului I.N.M.L. – unul din principalele argumente de negare a eutanasiei, cel puțin din punct de vedere medical.

Progresele medicinei constituie un element ce trebuie avut în vedere atunci când se vorbește despre eutanasia. Apreciind descoperirile din domeniul medical drept fantastice, Beliş spune că „o boală nevindecabilă astăzi își poate avea peste un an tratamentul, celui menținut în viață oferindu-i-se astfel o altă șansă”.

Existența stărilor tranzitorii reprezintă un alt argument invocat de profesorul Beliş: „Ca medic legist, am avut ocazia să întâlnesc situații în care oameni salvați de la sinucidere să-și regrete gestul și să se bucure că trăiesc. Asta dovedește că pot exista clipe de disperare, dar ele sunt tranzitorii, iar când revine luciditatea, viața este mai puternică”.

Doctorul Beliş consideră că puterea de a da viață și de a o suprima prin moarte

DE-A DUMNEZEU

Text: DIANA LUCA ■ Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

aparține doar lui Dumnezeu și nu medicului: „Sigur că sunt persoane care se găsesc într-o stare de decrepitudine fizică, de deprimare morală, a căror întreținere costă enorm și e inutilă-n final dacă luăm în considerare sfârșitul letal apropiat și lipsa unei șanse momentane, dar...”.

Și experiențele naziste au însemnat tot eutanasiu

„Există o balanță între argumente, depinde de faza bolii, de mai multe elemente. Eu aș zice că problema nu trebuie expedită cu rapiditate. Și injecția letală – aceasta-i calea pe care se realizează – nu trebuie mânăuită cu ușurință. Este posibil ca, sub «acoperișul» binelui, anumite persoane să comită abuzuri. Până la urmă, și experiențele naziste au însemnat tot eutanasiu. În numele științei medicale – în cazuri în care bolnavul este pierdut din punct de vedere biologic – nu putem permite să-l supunem unor experiențe care, în principiu, ar folosi medicinei dar... până la urmă, ar duce la moarte”.

PREOTUL

Suferința poartă-n ea taine răstignirii

Într-o lume uneori murdară și egoistă trăiește un OM; nu pentru sine, ci pentru ceilalți. Pentru a-i împăca pe oameni cu Dumnezeu, pentru a le da – în alt fel

– viață. Despre sine, părintele Galeriu nu vorbește. Spune, cu smerenie, că este doar un nevrednic rob al lui Dumnezeu.

„Eutanasia e un fel de moarte programată, dar am eu oare voie să-mi programez moartea? N-o pot provoca, așa cum nu pot provoca propriu-zis viața. Aceste două hotare – venirea în lume și plecarea din ea – nu-mi aparțin; nu eu le decid. Ele trebuie văzute mai adânc, ca un dar dumnezeiesc: VIAȚA.

Părintele profesor Constantin Galeriu spune că viața este un dar dumnezeiesc

Iar ea are un sens. Independent de orice context, nimic nu mă poate afecta în profunzime dacă trăiesc în conștiința sensului existenței mele.”

Toleranța suferinței

„Încercare asupra omului poate fi și boala – care atacă, macină sufletește și trupește existența până într-atât încât durerile ating o cotă intolerabilă. Această toleranță sau intoleranță a suferinței ar trebui măsurată cu un etalon universal. Dar nu există un asemenea etalon, pentru că într-un fel suferă credinciosul ce are conștiința unui sens divin al vieții și altfel suferă necredinciosul. Oamenii au grade diferite de a rezista la suferință. Fără analiza ei nu ne putem confrunta existențial cu viața”. Suferința vestește că în existența mea a pătruns ceva negativ, a pătruns răul care tinde să mă rănească, să mă distrugă. Suferința e ca un înger păzitor; îmi deșteaptă spiritul, pentru ca eu să iau măsuri de apărare.

Suferința îmi spune că existența mea trebuie apărută, că are o valoare și că trebuie să valorific această viață în legătură cu rostul ei, cu vocația mea, cu împlinirea unei misiuni.

O dată cu aceste luări de cunoștință privind apărarea vieții, constat că suferința produce o ascuțire a spiritului, a conștiinței așa cum n-o face plăcerea. Din plăcere omul n-a învățat nimic niciodată; din suferință însă, da.”

Apoptoza

„Există astăzi o altă mare descoperire-n știință: apoptoza, sau moartea programată. Ea e deosebită de necroza provocată accidental. E o moarte programată, dar nu de noi – prin pilulă

nificația unei autojertfiri: celulele se auto-jertfesc pentru a face loc semenilor în existență. Acest fenomen trebuie interpretat în sensul adânc al crucii și învierii, al răstignirii unui mod vechi de a fi, în perspectiva unei noi trepte în existență, a ceea ce numim noi „crucea și învierea“.

Pilda

Să evocăm și un caz real, ca o pildă. Un bolnav este adus la spital mistuit de o maladie incurabilă. Duhovnicul lui, un om încercat, l-a pregătit îndelung și profund. Între altele, pentru a-l ajuta să trăiască în adâncimea „ființei“ a arătat că boala și moartea sunt condiționate nu numai de schimbări fiziologice, de microbi, de patologie, dar și de toate acele lucrări care distrug energiile noastre lăuntrice, de ceea ce poate fi numit complexul sentimentelor și gândurilor noastre negative, de tot ceea ce seacă puterile vieții în noi. Și astfel i-a sugerat că ar trebui să-și îndrepte nu numai existența lui exterioară ci și tot ceea ce este în neregulă în lăuntru său, privind relațiile cu oamenii, cu împrejurările vieții lui, cu totul; și să înceapă de îndată, din prezent. Iar când va fi realizat aceasta pentru prezent, să meargă în urmă, în trecut, făcând curățenie cu tot trecutul, făcând pace cu toți și cu toate, dezlegând orice nod, confruntându-se cu orice rău, împăcându-se cu toată viața sa cu căință, acceptare și recunoștință. El a făcut pace cu viața sa în totalitate. Și, la sfârșit, când întins pe pat, prea slab pentru a putea chiar să mănânce singur, a spus cu ochii sclipind: corpul îmi este aproape mort și, totuși, nu m-am simțit niciodată atât de plin de viață ca acum, înseamnă că descoperise că viața nu este determinată de trup, că el nu se reduce la trupul său (deși acel trup era al său) și că la sfârșit avea o realitate pe care moartea trupului n-o putea distruge.

Trezit la lumină de puterea harului, cu o ultimă voință de curățire sufletească, el eliberase ceea ce e viu în om, de legăturile cu ceea ce e muritor. Nu zice oare Apostolul: „Chiar dacă omul nostru cel din afară se trece, cel din lăuntru se

înnoiește zi de zi“ (1 Cor. 4, 16). În final, trebuie să mai observăm și această realitate. În cazul unei boli grave, spre exemplu cancer, când suferințele ating pragul ultim al toleranței, unui om slab sufletește Biserica nu se opune să i se dea medicamentele pentru a-i potoli durerea – așa cum de altfel nu ne opunem anesteziei la operații; iar în cazul unei paralizii care durează – trupul devenind un leș – Biserica are cunoscutele „rugăciuni pentru ieșirea grea a sufletului“.

LEGIUITORUL

Eutanasia și Codul Penal

Prof. dr. Avram Filipaș, specialist în Drept penal, consideră că dreptul la viață al omului se naște din momentul existenței sale ca atare, adică din momentul nașterii sale, independent de corpul mamei. Odată apărut, în acest înțeles, viața constituie obiect de ocrotire până în momentul încetării acesteia, adică în momentul producerii fenomenului natural al morții. Se admite că procesul morții începe în momentul morții clinice, determinată de încetarea funcțiilor aparatului respirator și aparatului circulator și se termină în momentul morții biologice când încetează activitatea cerebrală. Important este nu momentul morții unor celule sau organe ale corpului, ci certitudinea că procesul morții este ireversibil.

După cum prevede art. 174 Cod Penal, omorul este fapta persoanei care ucide cu intenție o altă persoană. „Pentru existența

laturii subiective a infracțiunii de omor nu interesează mobilul sau scopul urmărit de făptuitor. Dacă mobilul sau scopul constituie uneori element circumstanțial al omului calificat, ele nu pot apăra de răspundere pe ucigaș. Legea noastră penală nu admite existența vreunui mobil justificativ. Nu este admisă uciderea unei persoane expuse unei morți iminente, pentru a-i curma suferințele și a-i produce o moarte ușoară. Oricare ar fi starea sănătății sale, viața persoanei este intangibilă, iar uciderea unei persoane chiar din milă pentru aceasta și pentru a-i produce o moarte fără dureri, nu anulează caracterul de omor al faptei.

Spre deosebire de Codul Penal de la 1936, care prevedea în art. 468 două variante atenuate ale omuciderii intenționate, constând în uciderea unei persoane în urma rugăminții stăruitoare și repetate a acesteia sau în uciderea unei persoane sub impulsul unui sentiment de milă, pentru a curma chinurile fizice ale victimei suferind de o boală incurabilă, legiuitorul Codului Penal de la 1968 nu mai prevede astfel de dispoziții, astfel încât, indiferent de mobil, uciderea intenționată constituie omor. Rezervele în considerarea eutanasiei printre cauzele ce înlătură caracterul penal al omuciderii se explică atât prin necesitatea păstrării neștirbite a ideii intangibilității vieții omului, cât și prin grija de prevenire a oricărui abuz și de producere a unui omor la adăpostul scuzei eutanasiei“.

Cu toate acestea, Filipaș apreciază că existența unui astfel de mobil în uciderea unei persoane ar putea fi avută în vedere la individualizarea pedepsei.

În loc de concluzii

Dincolo de nuanțe, oamenii trăiesc cu temerea de necunoscut. Ei au rezerve și obiecții religioase față de tot ceea ce omul sesizează mai adânc în Sfânta Scriptură.

Într-o Românie contemporană, bântuită de boli ale civilizației moderne ce se răspândesc fără bariere, se va ridica în curând și problema sinuciderii asistate, cu atât mai mult cu cât aici nu pătrund la fel de ușor și antidoturile.

Rămâne ca ortodoxismul autohton și lumea medicală să ofere un răspuns unitar la singura problemă ontologică, cu adevărat importantă: viața. Ca dar și ca sens.

Când totul este monoton...

Încercați și altceva!

*Your Partner for Networking
and Digital Communications*

**Blue Ridge International
Computers S.R.L.**

SERVICII PLOTARE

ALB/NEGRU, COLOR, FULL-COLOR

600 DPI

Șos. Ștefan cel Mare, nr.50, București Tel.: 210.68.28/210.68.29 Fax: 211.69.68
e-mail: atronic@bluridge.eunet.ro

În exclusivitate pentru **Flacăra****Senzaționala călătorie a unui român în America Centrală și de Sud****SUB CRUCEA SUDULUI (7)**Text și fotografii:
POP SIMION ■**Zeul bețivilor****Satul din mit**

Spațiul mitologic e somptuos și ospitalier, locuiești în el cât vrei, chiar și o veșnicie, zice povestea, ceea ce noi nu vom face, n-avem când, ne mână graba, călătorului îi șade bine cu drumul, dar asta nu ne împiedică să consacram rostirea de azi tot lui Tepoztécatl, eroul legendar de ale cărui isprăvi fantastice ne-am mai ocupat. A-i cunoaște satul natal, a străbate Valea Sacră ce-i nemurește duhul neadormit ori a sui în piscul de munte unde respectivul și-a aburcat casa-piramidă (și unde trăiește încă! zic localnicii) – toate acestea ne ispitesc, sunt tot atâtea provocări care născură secvența de față.

Ce-i Tepoztlán, în definitiv? Este satul care ignoră realitatea de fiecare zi, sfidează Timpul în chip suveran, indiferent că el se cheamă trecut, prezent ori viitor, plutește în inefabil, ca un leagăn pe cerul mitologiei aztece, cum se întâmplă în multe așezări ale Altiplanului Mexican. Este satul care cunoaște și recunoaște o singură realitate: propriul său mit, legenda marelui său fiu pe care o toarce din caietul cu lână de aur, eliberându-se astfel prin firul magic al rostirii sinelui care curge la infinit. L-aș numi, de aceea, satul din mit ori satul care s-a mutat în legendă. Trăiește, altfel spus, într-un vis, ca viermele de mătase preschimb în fluture, larvă, cocon, neistovitul arhitect *bombix mori* care își construiește palatul oval de o perfecțiune divină, țesând cu o răbdare mitologică gogoasă, închizându-se în propriul său cavou – e adevărat, de mătase! Este moartea prin operă, liber asumată, glorioasă, așa zice, spre a trăi *dincolo*, în alt ciclu existențial, pe altă treaptă a spiralei viului; așa se întâmplă cu satul despre care depun mărturie, trăiește în mit, în legendă, în metaforă, în veșnicia unui realism magic, poate mai real, mai consistent, mai durabil decât realitatea însăși. Fenomenul îmi apare acum simplu și limpede, ca bună ziua: realitatea se spulberă în mit și mitul se reconvertește în realitate, absorbit-contopite în acel teribil ochi al vârtejului pe care îl numim îndeobște „miracol”.

Am priceput toate acestea abia după ce am trecut prin „furcile caudine” ale lungului șir de nedumeriri, de întrebări ce își caută răspuns, întrucât datele privind existența satului care mă asaltau, trăsăturile lui fizionomice, îmi păreau contradictorii, stranii uneori, cel mai adesea nefirești, sfidează logica, motiv să reproduc câteva dintre ele:

...Cum anume putea să se nască, bunăoară, fiul eroic-legendar al acestui sat din inocenta atingere a aripioarelor unui cintezoii cu sânnii feciorelnici ai unei prințese?!; Ce fel de gândire a generat piramida acestui sat, întrucât ea decide și sfidează legea după care se conduc toate celelalte, știut fiind că piramida închipuie convorbirea cu zeul, cu astrele, o metaforă a veșniciei, suind din orizontală în celest, în timp ce oamenii aceștia au cocoțat-o (în anul 1150) pe piscul celui mai înalt munte din preajmă, pe Tlahuilepelt, adică o verticală pusă pe altă verticală, veșnicia suită în cărca altei

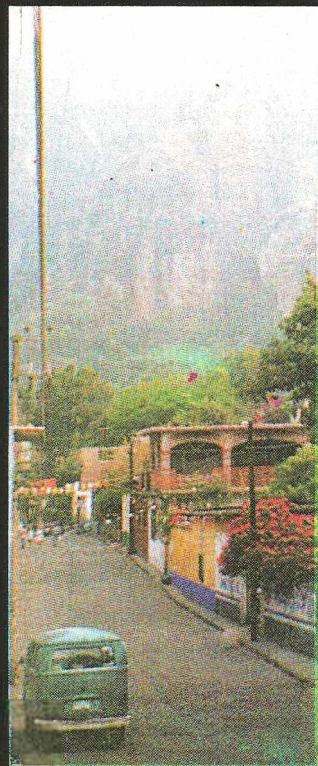
veșniciei?!; De unde spiritul năzdrăvan-miștocar și sănătatea humorală, de-a dreptul blasfemică, a acestor săteni de a-și dedica piramida, unica lor piramidă (cui?) lui Ometochtli, zeul-prim al bețivilor, cel mai șurlubatic și mai turbulent-flecar și mai poetic dintre cei 400 cât numără tagma zeilor vinului *pulque*, alegând pe liderul acestora drept patronul venerat al satului lor?!; Care-i taina deciziei lui Hernán Cortéz, vestitul *conquistador* al vastelor teritorii de pe continentul numit Lumea Nouă (însușind puzderie de țări și regate indoamericane) să-și dorească drept moșie tocmai satul Tepoztlán și vecinătățile acestuia (Oaxtepec, Tlayacapan și Yautepec), stabilindu-și reședința la 17 km de satul cu pricina, în Cuernavaca, unde și-a zidit un magnific palat în care a trăit vreo zece ani și unde regele Carol Quintul i-a trimis solia cu titlul „Marchizul Văii” (1529), dându-i-se zona în stăpânire unipersonală?!; Ce impuls creștinesc îl stăpânise pe înaltul prelat misionar dominican Domingo de la Anunciación care, odată sosit în sat (1537), întâiul său gest apostolic a fost să dărâme statuia celui ce ucisese monstrul din Xochicalco; provocare să fi fost? demonstrație de forță? spaimă? ori toate acestea la un loc?!; Cum altfel putea fi răpus monstrul de către Tepoztécatl dacă nu pustiindu-l pe dinlăuntru, tăindu-i măruntaiele cu cuțitele de obsidian (altă variantă a cunoscutului mit al Calului Troyan)?!; De ce satul Tepoztlán numără tocmai 52 de cartiere distincte, riguros configurate (numărul magic prin care operează *lunga socotire*, un *xiuhmolpilli*, adică „mănușchiul” sau „nodul” de 52 de ani, însumând 18.980 zile), fiecare cartier având sfântul și patronul și carnavalul ce le distinge, dar le și unește în plan cosmic?!; De ce toate sărbătorile țării pălesc în fața strălucirii, fastului și pluri-valenței de care se bucură *Alteihuitl*, „Serbarea Satului – veritabila *Fiesta Omnia*, dedicată lui Tepoztécatl, acest *summa summarum* al sărbătoreșcului de totdeauna și de pretutindeni concentrând și densificând universalul într-un unic punct: specificul local de esență cosmică?!...

Cum să mă descurc în pădurea atâtor întrebări și nedumeriri? Totul se clarifică de urci pe creastă, luând muntele cu asalt, spre a îngenunchea în altarul Tepozteco, casa-piramidă a eroului! m-au asigurat unii, dar le-am răspuns că sunt îndeajuns de bătrân, nu-mi prieste ascensiunea la 2200 m, veritabilă escaladă alpinistică, peretele vertical măsoară 400 metri care trebuie parcurși în zig-zag călcând 5.431 trepte (le-a numărat un nebun) și nu-mi place nici refrenul cântecului îngânând de peregrinii locali: *al que quere azul celeste, que le cueste!* (De vrei albastru celestial, asumă-ți acest chin!); iar câinele amfibiu Ahuizotl acoperit cu simbolurile apei și vârful cozii acestuia arborând o mână umană gravate pe o lespede a sanctuarului mie îmi produc vărsături și o neliniște mitologică, ceva impardonabil fiind vorba de regele aztec care

a întemeiat piramida etc., m-am scuzat în chip diplomatic. Alții mi-au dat o a doua soluție (de asemenea imposibil de îndeplinit): să rămân în sat până la data de 7 septembrie pe înserat (era abia vineri, 8 mai a.c.), când se dezlanțuie „Serbarea Satului” închinată fiului *libertador* sau *la fiesta total*, se aprind mii de lumânări și satul curge spre culmea Tepozteco, face *velatorio*, luminează muntele sacru, evocă eroul, cântă și bea, n-are habar de osteneală și intemperii (frigul ori ploaia), se stă de priveghi toată noaptea, iar a doua zi (8 septembrie) are loc freneticul *atepeilhuitl*, reînscenarea botezului creștinesc al eroului (petrecut în urmă cu exact 460 de ani), răstignind ziua în zvon de clopot *teponaxtle*, flaut, țitera *chirimia* și ocarină pe malul pâraului *Axihtla* etc. etc.

Am pierdut, așadar, lesne înțeles, și cea de a doua șansă; cum situația limpezirilor mele deveni disperată, am apelat la Ometochtli însuși, zeul bețivilor, patronul și idolul locului, liderul celor ce beau sângele alb-verzui de *maguey*, planta zeificată care are 400 de țate spre a potoli setea celor 400 de fii ai săi, pe *los centzon totochtlin*, 400 de zei bețivani adorați în Altiplanul Central mexican și care dau nume satelor pe care le patronează. Ce putea fi mai firesc decât să nu las să-mi scape ultima mea instanță. Cum împrejurările acestui randevu nu prezintă interes, cred, mă grăbesc să transcriu ce mi-a spus *su sancidad* Ometochtli; vă previu însă că zicerea lui aduce a predică, atinsă fiind pe alocuri de emfază și metaforită, cam gongorică pentru gustul meu, receptați-o, deci, cu prudență

Satul T

și multă înțelegere, n-o luați în derădere, chiar dacă imaginația lui atinge delirul, căci are bobul de mister, stropul de taină și picul de inefabil în fața cărora noi, oamenii „normali”, realiști, pragmatici rămânem, vai (ne-am convins de atâtea ori), incomprehensibili. I-am adresat zeului Ometochtli o unică întrebare: *Ce-i tot dați voi cu Muntele Sacru, pe care vă întemeiați, după câte văd, toată existența?* Iată răspunsul, sub forma unui monolog ori discurs turmentat, dacă vreți (cum fac bețivii):

Pământul e un înger ce zboară prin spațiu...

„Pământul e un înger ce zboară prin spațiu; el are, ca și noi, corp, suflet și spirit, generând singur tot ce îi este de trebuință – mineralele, vegetalele, animalele și oamenii; produce apoi energia pe care acestea o necesită, emană magnetismul fizic și cel metafizic, adică „aura” ori „duhul Pământului”, ce scapă cel mai adesea înțelegerii oamenilor. Din această plămadă se naște miezul, esența fiecărei epoci decantat-distilată lent, de-a lungul veacurilor. Întruchipată în eroi, zeii unui Olimp pe care Pământul îl zămislește din când în când; intervenția zeilor pământești devine oportună și se produce în istoria omenirii numai când stupiditatea pământenilor sau cataclismele cosmice ori cele telurice nasc dezechilibre și pun în pericol evoluția planetei. De aceea, rostul omului pe Pământ este să fie gardianul acestui proces mirabil spre a-l transforma din „suflet primar” în „spirit însuflețitor, dătător de viață”, cum a făcut-o Tepoztécalt în această vale străjuită de munți sacri, din care ne tragem puterea. Ei sunt, vei vedea de ce, rezervoarele de energie ale omenirii. Munții sacri cu piscuri piramidale au fost dintotdeauna templele Pământului; masele lor rocoase, omogenizate de la mari profunzimii, se

convertesc în antene ce condensează forțele telurice ale celor patru elemente, iar forțele astrale le preiau prin absorbție din piscurile emisoare montane. Îmbrăcați în păduri (și ele sacre), munții adăpostesc grote, potirele cu apă limpede și pură a profunzimilor neștiute ce redau oamenilor sănătatea trupeză, iar celor aleși, sănătatea de spirit și echilibrul sufletesc primar. Rolul grotelor este, bagă bine de seamă, salvarea vieții unui grup de perechi de aleși în fața cataclismului ce ar lovi planeta, păstrarea semințelor și animalelor necesare ca noua umanitate să

se poată încropi pe planeta devastată. În grotile din profunzimile munților zac toate posibilitățile omului. Aceste temple vor fi, nu începe dubiu, matricea pentru cea de-a doua naștere, iar aleșii au puterea să accepte moartea rituală în chip benevol, așteptându-și învierea sigură, căci parcurgem ultimii 139 (o sută treizeci și nouă) de ani ai „erei” hărăzite nouă din cel de al cincilea sol, era care a început, zice-se, în anul 3114 î.e.n. și se va sfârși în 2137, zice Cronologia Tradițională. Tot ce a fost taină va ieși la lumină pe parcursul acestui răgaz de timp; iată marea promisiune și șansa de a închina aceste ultime zile reînegrării noastre în „aura” energetică a munților sacri. Corpul Pământului e asemenea celui omenesc, are organe interne și cele de expresie externă: vedem mările și râurile sale, tot astfel munții și deșerturile, zăpezile sale eterne și luxurianta vegetație a tropicelor. Nu-i zărim, desigur, inima sa clocotitoare, însă îi cunoaștem vulcanii; nu-i vedem sufletul, însă îl simțim-trăim, îl exprimăm în operele noastre.

Voința mulțimilor, bunăoară, nu-i altceva decât reflectarea afirmației milenare a Terrei în spațiul cosmic pe care o captăm ca pe o „voce”, punându-ne în consonanță cu *duhul Pământului*. E ager Pământul, acest înger zburător prin spațiu, se rotește în jurul axei lui cu o viteză de o mie șase sute șazeci de kilometri pe oră, în timp ce cursa lui circumsolară trece de o sută cinci mii km/oră. Nu știm ce viteze dezvoltă astrul solar în cursa lui pe Calea Lactee, dar putem fi siguri că viața Soarelui e mult mai intensă, mai amplă, mai rapidă, mai arzătoare, mai fascinantă, decât a noastră. Mulți dintre zei consideră Soarele ca fiind tatăl Pământului, Luna drept mamă, vântul îl purtase în pânțele său, Pământul nefiind decât pruncul său de țâță și alte povești de adormit copiii. În treburile controversate ori controversabile e bine să dai crezare unui bețiv, căci el spune mereu adevărul: Muma noastră este Pământul și gata! nimic mai firesc decât să căutăm într-însul templele și altarele de care avem nevoie, el și numai el ne va spune care este prima și cea de-a doua zeitate în puterea cărora se află. Prima zeitate a Pământului este fecunditatea: totul naște și totul moare în cantități imense și prisoselnice, natura este regatul cantității, nasc milioane și milioane de ființe de toate speciile și toate regnurile. Pământul le naște și tot el le resoarbe; toți și toate mănâncă și sunt mâncați, la rândul-le, animați de fierbinte imn al vieții în

Poarta de intrare în mit

lupta neistovită cu glaciațiunea eternă, regatul celei de-a doua zeități a Pământului, Fecioara Neagră: zeita morții. Între aceste două iubiri viețuiește omul, posibilul zeu pământesc pe calea lui întru divinizare: fecunditatea dătătoare de viață și moartea care dezintegrează în el tot ce aparține acestei lumi, permițându-i a o transcende. Isprăvind-și „călătoria pe Pământ”, eroul pământesc se reîntoarce în profunzimii spre a se purifica prin moarte, întrucât divinizarea lui are loc cu concursul ambelor taine: moartea și învierea. Reîntors în inima Muntelui Sacru (ca peștera sepulcrală a lui Lazăr), omul spiritualizat devine energie pură, suflet luminos, apt de a învia a treia zi, cum zic Cărțile. A dovedit-o simplu, seren, suveran și semnificativ fiul satului Tepoztlán, în cinstea căruia zău că face să bem o cupă din vinul *pulque*, deoarece prin fiecare zeu pământean spiritualizat omenirea își împlinește „salvarea” sa. Mai ai vreo îndoială de tip existențial?”

Ce era să-i răspund? Cu bețivii nu te pui. Tot ce pot face e să tac, oferind în schimb cititorului o poză de la fața locului înfățișând o zeitate profană la poarta de intrare în mit, în legendă; e un portal zidit din boabe de fasole, orez, cafea, mei, orz, ovăz, rapiță, alune, grăunțe de porumb, floarea soarelui și alte semințe ce vor fi salvate, sperăm, la un eventual cataclism. În rest, doar tăcerea mea, una cosmică (cel puțin până în 2137, era noastră)...

TEPOZTLÁN

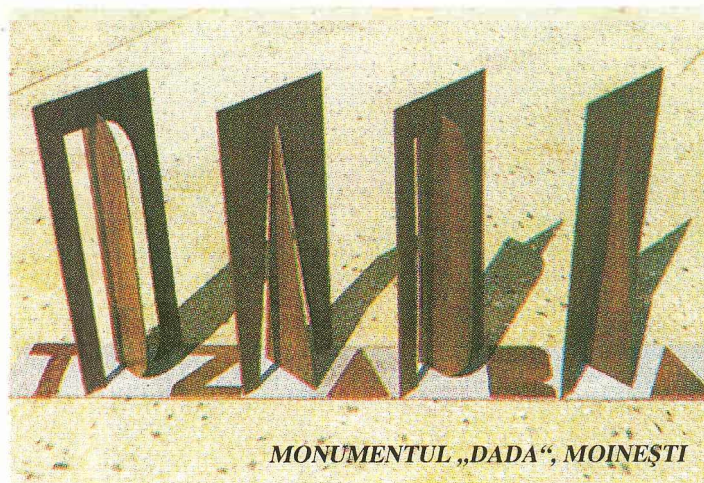
DeSt. **ALEX ȘTEFĂNESCU**
 Redacția REVISTEI
• FLACĂRA •

Cea mai originală scrisoare

stimat alex ștefănescu!

revin cu o epistolă din provincia-mi tutelară, marginea de patrie unde eu căznesc cuvinte clădind fraze ciufute continuând să existe în juru-mi, o tempora, o mores! (dacă obișnuieți să citiți cu voce tare adăugați acestor ultime 14 litere un tremolo tragic). Îmi sînteți tare drag, tenacitatea cu care munciți la „mașina de scris” impunându-mi, trebuie că ne-om întâlni vreodată, muzele mi-au șoptit – intrigantele naibii! – că da, să vă îmbrățișez tandru, dacă reușesc.

vă simt bucuros de primirea oricărei epistole de-a noastră, copiii de suflet ai domniei voastre. iaca un motiv suficient de vehement pentru a vă inoportuna periodic cu știri de la moldova. moineștiul e un oraș bolnav de o lentoare patologică, locuitorii lui robotind (admirați vă rog ironia fină a predicatului ăștuia, întrebați fiind ce mai fac, concitadinii mei răspund invariabil: ce să... casă, serviciu) în proporție de 90% în industria petrolieră, care industrie, știți dvs. cum se spune, despre morți numai de bine. avem și noi falșii noștri, oameni adică grozavi, mari vreodată prin vreun gest anume, ocupație sau devenire. ei ne (ha, ha, generalizez generos, există moineșteni care n-au auzit de tristan tzara, îhîm, e posibil domnule ștefănescu!) domină cu vulnerabilitatea lor (îs hîtru amu...) și ne impun, eu, par exempli, dorindu-mi să ajung monument (vă trimit o carte poștală cu... chestia respectivă) și să intru cu de-a

MONUMENTUL „DADA”, MOINEȘTI

anasîna în conștiința contemporanilor deoarece faptul că vă scriu și că domnia voastră m-ați prezentat omagial (n-am găsit alt adjectiv mai cuminte) în revistă, îmi dă deja o satisfacție juisantă, îmi consolidează opinia că decît școlit la facultăți și-n rest prost bîtă mai bine-i autodidact, ronțăind avid și pantagruelic rafturi de

biblioteci. am coledzi, superiori mie ierarhic, care se crispează încercînd să rostuiască propoziții (de genul „venea omoară pe siret”, subiect-predicat-complement) darămite fraze. și? trăiesc fericiți în lumea lor strîmtă, înaintează în vîrstă, devin dependenți de alcool și povestesc salivînd întâmplări cu apartenență strictă domeniilor: femei (y compris sex, curve, palmares), armată și sport. (23 septembrie).

recitesc astăzi însemnările de ieri și-ncerc să-mi pară rău. neîmplinirile mele multe mă fac răutăcios și vindicativ și faptul că nu lucrez într-un mediu competitiv și stimulant agravează situația. Am 36 de ani, o soție și un copil (mulțumescu-Ți Ție Doamne de așa daruri), o claie de cărți prietene și cam atît. acum, că văd scrise toate acestea, mă întreb de ce mă destăinui dumneavoastră. Dumnezeu mi-e martor că nu sînt un lăcrămos ci dimpotrivă, m-am zbatut să ajung aici (hm, știe toată lumea care mă cunoaște cît de rău sînt de gură, se tem de judecățile mele ca de dracu' ...). Îmi propun standarde înalte, mă închipui moderator de talk-show-uri istețe și chiznovate. văd ecranul televizorului plin de indivizi stupizi ajuși vedete naționale și-mi dau note bune pentru faconda mea, visez (aporie nene alex!) la înștiințări care să mă propulseze, ce vertij mă cuprinde, consilier sau secretar personal al cutărui puternic al zilei. șed însă în acest oraș despre care sadoveanu a închipuit un roman (locul în care nu se întîmplă nimic) și lucru într-o atmosferă kafkiană 10-12 ore pe zi, cînd nefîrtatu' să mai creez opere nemuritoare? clanul select al celor care vin din urmă în literatura română (dan-silviu boerescu, horia gîrbea, dănuț ivănescu, ioan es. pop & ceilalți) are pentru membrii săi slujbe onorante cu marje de timp generoase, arealuri unde se discută ceea ce aș vrea eu să aud. sînt convins (colcăie orgoliul...) că aș putea să le devin prieten și tovarăș de baricade, că m-aș menține tenace pe înălțimile de unde ei scrutează (art) panorama realității, degeaba, trebuie să mănînc, să cresc copilul, să îmbătrânesc lenitiv alături de (mult prea) înțeleghătoarea-mi consoartă. (24 septembrie)

vă cred domnule ștefănescu, vă cred, nu purtați sutană, nici barbă, cu anteriori oricum, în ciuda imaginației mele, nu vă pot îmbrăca. mă spovedesc totuși pentru dosar, vă știu meticolos (cine a stat să numere mai mult de zece mii de scrisori sosite la rubrica?) și aștept redempțiunea, puneți-mi palma pe frunte și decretați-mă cavalier al tristei figuri, promit să-mi fac norma în luptele cu morile de vînt. (25 septembrie)

aici plouă, bonjour tristesse, ce nostalgie.

vă sărut și vă îmbrățișez verbal.

al dvs., colocvial,
viorel florin costea

NUME NOI

Carmă

În altă viață am fost dragon.
Acum învăț să-nțeleg
Dansul flăcărilor din vis.

Bibliotecă

Gândurile și bucuriile
Atâtor oameni vii
Așteaptă la rând
Să le chemăm.
Chiar dacă ei au plecat,
Ele vin cu putere
Să ne implore
Să vrem uneori
Să fim.

Post-tranziție

Vagoane ticsite de clipe grăbesc
Spre un capăt de linie,
Neștiind că podul peste prăpastie
Nu există.

Conflict între generații

Paznic de far am fost pentru tine,
Arătând drumul în noapte,
Micului tău iaht.
Acum, în plină zi,

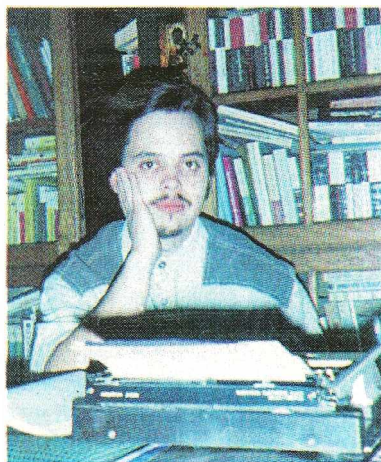
Cerul și marea sunt ale tale.
Și piatra este, desigur, a ta.

Iubirea, -ndrăzneala și fapta
Au fost ale mele –
Iartă-mă!

Născută la Iași, la 8 mai 1959, într-o familie de intelectuali, Violeta Moga a urmat cursurile Facultății de Filologie (engleză-română) a Universității „Al. I. Cuza”, pe care a absolvit-o în 1982. În prezent predă limba engleză la Școala nr. 52 din București.

„Poezia (care se învecinează cu muzica și matematica, tinzând spre esențial) este – afirmă Violeta Moga – modul meu de a cunoaște și de a-mi apropia realitatea.” Versurile pe care le scrie ilustrează – fulgurant – această estetică. Din numai câteva cuvinte, autoarea reușește să schițeze o stare de spirit, o revelație sau un mesaj către o generație viitoare.

Nicolae-Cosmin Mandaj s-a născut la 30 mai 1976 într-o familie de intelectuali din București. Era încă elev de liceu când a făcut primele încercări poetice. Este un cititor pasionat (Biblia, M. Eminescu, V. Voiculescu, T. Arghezi, W. Shakespeare, Ch. Baudelaire). Studiază teologia și limba engleză.

Versurile sale sunt de o surprinzătoare îndrăzneală artistică (dusă uneori până la experimente greu inteligibile). Imaginile – neconvenționale, stranii, aparținând parcă unui om care a trăit în secolul XXI – dovedesc o inepuizabilă inventivitate și creează o atmosferă de vis cosmic.

Recurs la tăcere

Colaps reverberat peste Timp,
petale de trandafiri înmănușate,
respirație agonică,
vis suprem,
calină constelație de
suflete înmugurite la survolarea
imensului dialog...
Orgolii rănite,
irosire a vieții de vagi nostalgii,
lacrimi scurse aidoma unor râuri în Ligurica
Mare,

torțe aprinse în vârtejul dionisiac,
admonestări, tribulații fără de sens,
sufixe, retorici pline de vervă,
recipient gol în jurul Bogăției...
Rățoiri, răcnete înverșunate,
Laocoon cu fiii, îmbrățișări insipide,
trupuri contopite cu Ființa,
Toate plămădite din tăcere, firesc,
odată cu azurul astrilor...

mai 1998

Precum luceferii

Precum luceferii luminează bolta-ntunecată
În câmp complementar,
așa vreau să apar, neasemuită,
ca heruvim-geamăn din Rai...

Mă-nfrupt din voluptatea vieții,
cu ochi închis în vis să o cuprind...
Doar inerția din aceste poeme
este balast incert, asupritor...

Mă-ntreb – am inima pustie
precum prozaica trezie?
Dureros de intens visez să mă-nalț către stele
și mi se-arată șerpi noptatici...

Mă transpun în astă asemănare –
lumina lumii, luceafăr sus, în zare...

septembrie 1998

Flacăra nr.12/1998 41

FESTIVALUL SPECTATORILOR

Prevenirea unui refuz: Anularea premiilor

Selecționar unic și director; fără premii, fără colocvii, seminarii sau contestații ale politicii ministerului; fără demisii, demiteri, retrageri; fără secțiuni off organizate din invidie și orgolii.

Povestea anulării sau a eliminării premiilor are mai multe subcapitole. Unul, istoric, este meteahna de a împărți premiile, de a premia pe aproape toată lumea, de a inventa uneori premii numai pentru a aduce pe podium cât mai mulți prieteni ori „nedreptățiți”. Trebuie să ne aducem aminte de situațiile penibile în care un spectacol era calificat „cel mai bun” deși era surclasat la toate celelalte premii în parte: regie, scenografie, prestațiile actorilor, muzică etc. Apoi au mai fost cazurile de concurență: cine acordă mai multe premii: Ministerul sau Primăria, Guvernul sau UNITER.

Puterea sau Opoziția? Au fost astfel acordate și premii în compensație. De aici pornind, au fost cazuri, extrem de puține ce e drept, de refuzare a premiilor.

Un pas hotărâtor a fost decizia lui Ion Cojar de a nu mai înscrie spectacolele Teatrului Național din București în nici un concurs. Participare la festivaluri da, dar fără a râvni la premii. Decizia directorului Naționalului nu a supărat și nici nu a încurcat pe nimeni. Din contră, a dat idei. Și Silviu Purcărete s-a supărat pe premii și festivaluri românești. Chiar și pe critica și presa teatrală. Când a auzit de Festivalul Național, inițial a anunțat că refuză să participe cu **Orestia**, sau să participe ca Naționalul bucureștean în afara concursului.

Nici producătorii spectacolului **Richard al II-lea** nu au fost prea încântați de ideea concursului.

La toate acestea se mai poate adăuga probabil și lipsa fondurilor, premiile nu ar fi fost substanțiale.

Și atunci s-a renunțat la premii. Toți participanții/ selecționații la festival au primit o, hai să-i zicem „primă” și au fost invitați la o petrecere în final. Selecția a

Patru tineri la Arad: Vasile Nedelcu, Ada Navrot, Mihai Călin și Gabriel Spahiu în
Și cu violoncelul ce facem?

funcționat pe post de premiu: așa chiar că a fost premiată toată lumea. În plus, nu mai există concurența caraghioasă la premiile UNITER. Poate asta a fost ținta!

Orgoliile n-au mai răbufnit

S-a optat pentru un selecționar unic, criticul **Cristina Dumitrescu**, aceeași persoană cu directorul festivalului. Cu puțini ani în urmă, când într-o situație asemănătoare se afla răposatul critic Valentin Silvestru, contestațiile au fost destul de multe. Dar nu asta e important. Mai straniu mi se pare faptul că nu se mai vorbește de instituționalizarea festivalului,

în *fastul lip-
sit de pre-
mii, jurii și alte
„personaje
principale” în
care s-a con-
sumat Festi-
valul Național
de Teatru, spectacolele sin-
gure au încercat să dea
măsura creativității din
teatrul românesc. S-au ocolit
voit discuțiile despre reformă
și subvenții, s-au trecut la
matineu colocviile, iar feri-
cirea sărbătorii a fost lăsată
pe seama publicului. A fost
un festival pentru public, și
nu mai mult decât o
prietenosă carte de vizită.*

Text: REMUS
ANDREI ION ■

Foto: Program
ARCUB ■

deși în mod indirect ea s-a făcut prin concentrarea deciziei în mâna unei singure persoane și a bugetului în visteria unei singure instituții: ARCUB. Oficial însă nu se știe cine va da linia festivalului de la anul, sau după alegerile din 2000. Cert este că nimeni nu s-a supărat, sau nu s-a supărat prea tare pe selecție. Festivalul este așa cum este, o colecție de specta-

cole reprezentative alese după gustul unei singure persoane și ordonate ca atare. Orgoliile n-au mai răbufnit. Cine a avut ceva de jucat, a jucat pe celelalte scene în timpul festivalului. Doar Teatrul de Comedie a ținut să anunțe deschis că deși nu figurează printre selecționați va prezenta în zilele de... câteva dintre cele mai reprezentative spectacole ale stagiunii trecute.

Un colaj de colecție

Trei spectacole ale tinerilor, toate din afara Bucureștiului, cinci spectacole bucureștene, două din țară și unul din

Franța au figurat pe afișul festivalului. Spectacolele vedetă, îndelung comentate după premiere, au fost **Richard al II-lea**, **Orestia** și **Azilul de noapte**. Cu cea mai mare curiozitate a fost așteptat **Dom Juan**, spectacolul lui Silviu Purcărete de la Centre Dramatique du Limousine, invitat în afara selecției.

Așa că numai Silviu Purcărete a avut parte de o dublă în festival: două texte de facturi diferite, produse pe scene diferite. **Orestia** mi s-a părut un spectacol colaj cu imagini preluate din **Phedra**, **Titus Andronicus**, **Decameronul**, **Ubu** sau **Danaidele**, un spectacol în care regizorul încearcă să finiseze și să lege într-o poveste elementele personale de compoziție scenică. Silviu Purcărete este un

Petru l-a adus pe Vlad Zografi într-un festival al regizorilor

Un dramaturg printre regizori

Vlad Zografi a fost recompensat pentru finalul festivalului de anul trecut când celebra lui piesă **Petru** a fost jucată de

și se moare cu oarecare fast. Pentru povestea lui Danton, eroul revoluției franceze, decapitat în 1794, textul este esențial, dar fiecare scenă este gândită ca să fie așezată și jucată în felul ei. Spectacolul ar putea fi scurtat sau lungit fără dificultăți prin ordonarea scenelor. Trupa joacă excelent și ține publicul în sală.

Despre primul și ultimul spectacol din festival, **Azilul de noapte** și respectiv **Richard al II-lea**, am scris pe larg în **Flacăra**. Spectacole-eveniment, bine primite de public și îndelung mediatizate. Cu un plus în cazul lui **Richard**, care vine și cu surprizele unui producător particular care vrea să se impună: SMART. Surprizele au fost financiare, tehnice, manageriale, scenografice.

Importantă este suita de spectacole pe care o propune acum Alexandru Dabija. **Lungul drum al zilei către noapte** de la Nottara a reprezentat revenirea lui Dabija pe o scenă bucureștenă. A fost selecționat în Festival, și aproximativ în aceeași perioadă, Dabija a mai scos trei spectacole: **Școala femeilor** la Teatrul Mic, **Jucăria de vorbe** la Odeon și **Orfanul Zhao** la Nottara.

Dom Juan: un Molière cu travesti în varianta Purcărete

fel de peisagist al scenei, mai aproape de arhitectură decât de pictură (deși este absolut al unui liceu de arte plastice, dacă nu mă înșel) care are nevoie de o geometrie vie și dinamică, nu de una statică, desenată. Scenografia este de cele mai multe ori foarte simplă, dar spațiul de joc este mereu în schimbare.

Scena pare o grădină ce trebuie ornată, dar și populată. Așa apar corurile, personajele colective, aglomerările, mișcarea grupului, dar și trecerea, traversarea melancolică prin scenă a unor obiecte și personaje. **Orestia** nu se va mai juca o vreme probabil pentru că Maia Morgenstern, interpreta Clitemnestrei, este la un pas de a fi din nou mamă. În festival a și jucat în mod uimitor, fără să-și ascundă sarcina.

Teatrul din Satu Mare fără a prelua fantezia dramaturgului. În acest an în festival s-a jucat varianta Cătălinei Buzoianu montată la Bulandra. Ambele montări sunt mai slabe decât textul, dar spectacolul bucureștean are o distribuție de elită, Victor Rebengiuc, Mariana Mihaș, Cornel Scripcaru, Virgil Ogășanu... care joacă! Cred că **Petru** va rămâne multă vreme pe afiș.

Teatrul Bulandra a mai avut un spectacol în Festival, **1794**, regizat de Alexandru Darie, spectacol premiat la scurt timp după premieră și apoi aproape uitat. Spectacolul se impune și uimește prin extindere, actorii joacă peste tot, pe scenă, în loji, pe scări, aleargă, se îmbrățișează de zeci de ori, se bucură și sunt disperați, mereu aproape entuziaști, vorbesc tare, uneori toți odată. Scena este un loc unde se trăiește cu poftă

Orestia: spectacolul care nu a putut-o lăsa pe Maia Morgenstern să se țină departe de scenă

DE JUR ÎMPREJURUL ECRANULUI

„Răzunătorii“ (S.U.A., 1998)

...Prin anii '60, milioane de telespectatori ai lumii (printre care și cei din România) au urmărit cu sufletul la gură, săptămână de săptămână, aventurile brutale dar și pline de tipic umor ale lui John Steed și Emma Peel,

eroii serialului britanic TV intitulat „RĂZBUNĂTORII“.

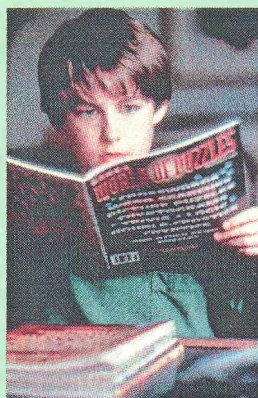
Americanii îi preiau, iată, astăzi pe cei doi într-un film de lung metraj SF. purtând același titlu, avându-i însă în rolurile principale pe **RALPH FIENNES** („Pacientul englez“, „Lista lui Schindler“) și **UMA THURMAN** („Pulp fiction“, „Analiză finală“) – ambii nominalizați la OSCAR – alături de **SEAN CONNERY** (care nu mai are nevoie de nici o prezentare, și care inițial refuzase categoric rolul, dar a fost în cele din urmă convins de regizorul **JEREMIAH CHECHIK** („Diabolicele“ etc.).

Filmul păstrează, în mare, toate datele serialului englez (eleganță în mișcări, umor „britanic“, replici caustice etc.), mutând însă acțiunea în zilele noastre și mai ales într-un decor supraréalist, cu influențe din De Chirico, căutând să evite din toate puterile – și acesta este un lucru foarte important! – „americanizarea“ poveștii. Ba chiar reușește, într-o foarte bună măsură.

Filmul este agreabil, foarte bine filmat; lăturile de karate sunt înghițibile; NU clocotește de umor, în schimb, interpretarea actorilor este fără cusur (iar veteranul Connery – ca întotdeauna – o bucurie!).

„Mary cea cu vino-nea“ (S.U.A., 1998)

...Dacă vrei să vezi, probabil în premieră mondială, cum se masturbează un tânăr, după tot dichisul: adică în camera de baie, având în

„MERCURY
RISING“
(S.U.A., 1998)

„Numede cod:
Mercury“

... Hotărât lucru, **BRUCE WILLIS** a devenit – prin avalanșa de filme în care a jucat în ultimii ani, dar **nu numai!** – un personaj omniprezent, omnipotent, omniînvingător, omnisimpat... omnidivorțat și omnipatron (vezi, pentru ultimele două cazuri, falimentul căsniciei sale cu actrița Demi Moore și pe cel, de acum previzibil, cu rețeaua de restaurante „Hollywood's“).

Acest ultim film – cu EL și care rulează pe ecranele noastre – pare a fi ceva mai deosebit: partenerul lui Bruce este un copil autist, deci imprevizibil ca reacții, deși superdotat, care descoperă, cu totul întâmplător, cifrul super-secret al „Agenției Naționale de Securitate a S.U.A.“.

Am spus „pare“, întrucât copilul este doar un pretext (deși admirabil interpretat de către **Miko Hughes** – care, aflăm, a fost „asistat“ de un celebru medic psihiatru...!? – imediat după

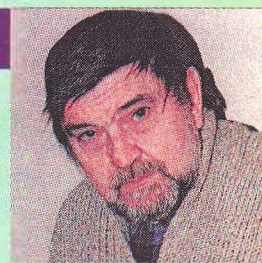
„PAPARAZZI“
(Franța, 1998)

... Era firesc ca după moartea prietenei Diana – într-un accident stupid, dar care a făcut ocolul lumii datorită mass-media – prezumtivii vinovați: „paparazzi“ (acei

fotografi dornici de senzațional și câștig, care se bagă în intimitatea oamenilor fără pic de scrupule) să devină subiect al industriei cinematografice.

Personal, nu cred că ei au fost principalii vinovați de moartea prietenei: la mijloc au fost interese cu mult mai mari și tot atât de obscure!, dar: abominabilă, sau nu, munca acestor reporteri, așa-zis „de scandal“, este cert că implică o mare doză de risc, atât pe plan personal, cât și, mai departe, pe plan social-politic.

Asupra acestui subiect s-a aplecat și o echipă de cinești francezi, mai puțin cunoscuți de noi din pricina avalanșei cine-

HORIA PĂTRAȘCU ■

cunoașterea premiselor dramei, noi regăsind în Bruce veșnicul „pistolar“ cu care ne-am obișnuit până la lehamite; care se bate, trage sau dă cu pumnul; care scapă din cele mai spectaculoase urmărituri cu mașina; care apare când plin de sânge, când fără sânge – când cu cucui, când fără... Și care luptă – culmea! – împotriva unei instituții americane de vârf (cam idioată, în acest film!), instituție ce nu are altă treabă decât să-și ucidă martorii nevinovați... vezi doamne spre a salva viața unui agent infiltrat, la vârf, în anturajul lui Hussein...!?!)

E mult prea mult, și de altminteri la fel ca și până acum...!

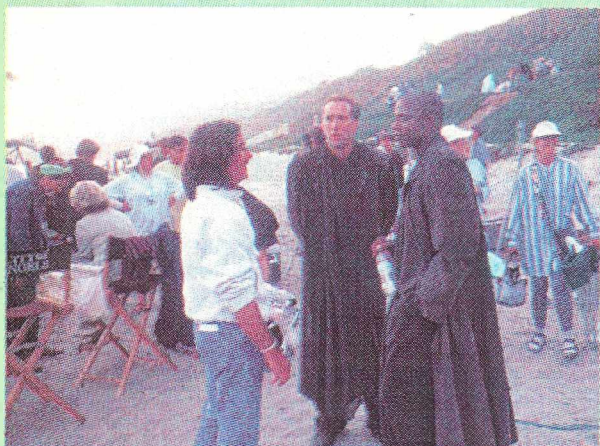
Nu-i nimic: vom merge și la următorul film cu Bruce Willis, cu același curaj și cu aceeași simpatie. Mai ales dacă își va alege – drept partener – o omletă!

matografiei americane: mă refer la regizorul **ALAIN BERBERIAN** și la principalii săi doi interpreți, **VINCENT LINDON** și **PATRICK TIMSIT** (pe ultimul l-am văzut totuși într-o comedie: „Un indian la Paris“).

Filmul este bine făcut, evitând spectaculosul de dragul spectaculosului în sine. Drama celor doi nenorociți de fotografi de presă – căci **este o dramă** viața lor, situată undeva la periferia mizeriei morale – este înfățișată într-un stil aproape cvasi-documentar, presărat cu umor tipic francez, dar și bântuit de formule fals-existențiale. Este, la urma urmei, un film despre prietenie... iar dacă filmul rezistă (și rezistă bine, față de alte sute de hahalere cinematografice de peste Ocean!), faptul se datorează tocmai prieteniei dintre cei doi eroi, împiași de avatarurile vieții contemporane în falsă împlinire, buimăceală și periculoasă degingoladă.

„ÎNGERUL PĂZITOR“

...După un thriller destul de inșipid, semnat BRIAN DE PALMA (este vorba de „OCHI DE ȘARPE“, în care regizorul se laudă cu secvența de început a peliculei, durând minute bune în șir **fără tăietură de montaj** – uitând însă cu totul că o astfel de secvență, și tot la început – dar genială! – a fost realizată de sovieticul Kalatozov, prin anii '50, în celebrul de acum film premiat la Cannes: „ZBOARĂ COCORII“), îndrăgitul și marele actor care este **NICOLAS CAGE** revine, spectaculos, într-un film de o sensibilitate aparte: „ÎNGERUL PĂZITOR“ (în original: „City of Angels“).

Filmul – regizat de astă dată de **BRAD SILBERING**, după un scenariu de **DANA STEVENS** – este greu de încadrat într-un gen anume: poate fi catalogat, eventual, drept o „melodramă modernă“ (melodrama are la bază, îndeobște, moartea unor eroi – în cazul nostru, filmul își propune să discute **despre moarte**, ceea ce e cu totul și cu totul altceva!). Filmul **nu copleşte**, ci, dimpotrivă: **te încită la meditație** (ceea ce, trebuie să recunoaștem, foarte rar fac filmele americane!).

În zilele noastre și în Occident mai ales, problematica „îngerului“ – a celui divin, biblic, sau posibil „terestru“ etc. – se pare că a devenit nu numai modă, dar chiar subiect de cercetare științifică: cel care „însoțește“, cu grijă și nespūsă milă, omul în trecerea sa către Neant, nu mai e doar o frumusețe asexuată, cu aripi... un subiect de mit, sau de rugăciune de seară a copiilor... El pare a fi o **prezență**, în viața noastră de zi cu zi. Și nu numai atât: se pare că el **țânjește** după viața sa fizică, anterioară...!

Nicolas Cage interpretează rolul

unui astfel de „înger modern“, și o face la modul absolut tulburător (deși, pe aproape întreg parcursul filmului, el poartă o „mască“ a inefabilului – practic, actorul duce filmul în spate **doar** cu această mască, plină de nostalgii și durere...!).

DAR ESTE ÎNSOȚIT, PERMANENT, DE FASCINANTA PREZENȚĂ A UNEI LA FEL DE MARI INTERPRETE: am numit-o pe **MBG RYAN**!

Într-un duet actoresc de zile mari, cei doi interpreți ne transmit atâta poftă de viață, atâta candoare, atâta **frumusețe**! – încât dragostea lor, desigur imposibilă!, devine coplășitoare.

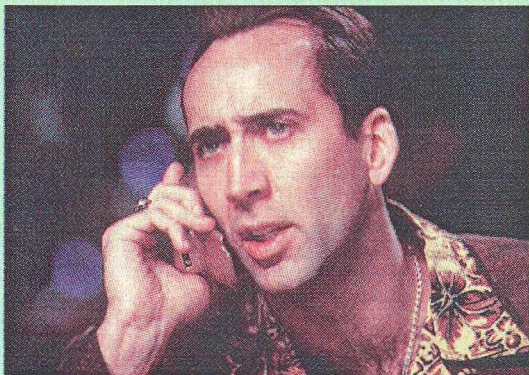
Iar dacă vei lăcrima în final, spectatorule, nu trebuie să-ți fie rușine: poate că **plângi** datorită acestei absurde condiții umane – cea de a oscila între existență și vis... între dorința de a fi veșnic, dar nepărăsind plăcerile lumii...!

Un film frumos – deși cu unele lungimi – dar nemaipo-

menit de frumos!

P.S. 1. Filmul preia parțial subiectul dintr-o peliculă germană semnată cu mult în urmă de către regizorul **Wim Wenders** (care s-a declarat entuziasmat de filmul de care ne-am ocupat mai sus).

2. În final, spectatorul va observa că Silbering a dedicat filmul unei anumite femei: este vorba de o mare iubire a sa, care a murit în mod tragic într-un accident stupid...! **VEDEȚI FILMUL!**

față fotografii-porno; sau capătul unui penis flasc, strangulat de fermoarul blocat al șlițului de la pantalon; sau o erupție bubonică și plină de puroi pe chipul unui om, pe lângă care pălește orice manifestare cronică a bolii SIDA... (și încă alte câteva „chestii“ de acest gen!)... atunci instalați-vă comod într-unul dintre fotoliile de spectator al filmului „**MARY CEA CU VINO-NCOA**“, regizat de frații **PETER** și **BOBBY FARRELLY** (autorii, dacă mai ține cineva minte, ai grotescului „**Tântălăul și Gogomanul**“, cu Jim Carrey în rolul principal), film ce se pretinde a fi o... comedie!

Care chiar și este o comedie, mai ales în prima lui parte (în care comicul de situații abundă)... apoi comicul coboară la nivelul unui rânet obligatoriu... pentru a sfârși, în cele din urmă, printr-un suhiț (întrucât finalul, prelungit peste poate, e atât de „tras de păr“ încât nu mai zărești nici firul în cauză, de care „s-ar mai putea trage“, eventual...!).

Repet, pentru a nu mai știu câta oară: în zilele noastre este foarte greu să mai faci comedie (în deplinul și din păcate fostul ei înțeles al cuvântului). Și atunci, ce să faci altceva decât surrogat?! Până-și conservele de pește sau legume au un anumit termen de expirare; cu comedia, cum rămâne?! Îi atașăm, încă de pe acum, un termen „de expiere“... pentru Dumnezeu?!)

...Nu mai îmi dau nici o părere; vă ofer, în schimb, câteva păreri ale interpreților principali ai filmului (de altfel, actori remarcabili!):

BEN STILLER: „E posibil ca unii spectatori să se simtă ofensați de acest film. Alții ar putea fi satisfăcuți că, în fine, s-a găsit cineva să facă un film de prost gust.“
MATT DILLON: „Într-adevăr, fraților Farrelly le place să întindă coarda...!“
CAMERON DIAZ: „Chiar că au întrecut măsura...!“

DE JUR-ÎMPREJURUL
ECRANULUI

FILM

Exceptional

Remarcabil

Pierzi dacă nu vezi

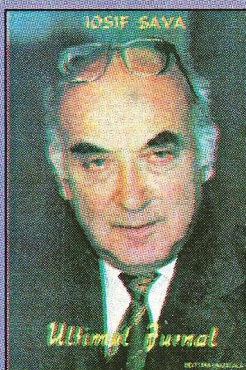
Doar cu Extraverbal

Curată sinucidere

„Salvați soldatul Ryan“ (S.U.A., reluare)
 „Terminus Paradis“ (România, dramă)
 „Îngerul păzitor“ (S.U.A., poetic)
 „Paparazzi“ (Franța, social)
 „Răzbunătorii“ (S.U.A., acțiune – SF)
 „Ochi de șarpe“ (S.U.A., acțiune)
 „Nume de cod: Mercury“ (S.U.A., acțiune)
 „Mary cea cu vino-nco“ (S.U.A., comedie)
 (sunt destule...)

Eveniment editorial

Iosif Sava „Ultimul Jurnal“

Noblețea unui om este dată și de demnitatea cu care își poartă durerea.

Cu noblețe, deci, doamna Marghit Dascălu-Sava, alături de echipa redacțională a Editurii Muzicale, a făcut să apară „Ultimul Jurnal“ al celui care a fost, este și va fi mereu Maestrul Iosif Sava.

La Sala Dalles, în 11 decembrie, în prezența multor personalități ale lumii culturale românești a fost lansat acest volum despre care orice prezentare ar suna banal.

El trebuie citit din scoarță în scoarță și printre rânduri, trebuie simțit și înțeles pentru că este un mesaj al celui care avea ca nimeni altul „pasiunea pentru cea mai frumoasă disciplină a minții omenești – muzica... Pentru muzica văzută ca modalitate de existență, pentru muzica văzută ca sistem de respirație, ca zonă pe care, dacă n-o ai în tine, dacă nu ai un templu pentru muzică, viața rămâne o iluzie“. (MANUELA ARION)

TEATRU

Exceptional

Veți avea satisfacții

Cineva are ceva de spus

Comedii, comedii...

Greu de (re)văzut

Jucăria de vorbe, regia Alexandru Darie, Teatrul Odeon
 Orfanul Zhao, regia Alexandru Dabija, Teatrul Nottara
 Lungul drum al zilei către noapte, regia Alexandru Dabija, Teatrul Nottara
 1794, regia Alexandru Darie, Teatrul Bulandra
 Școala femeilor, regia Alexandru Dabija, Teatrul Mic
 O noapte furtunoasă, regia Mihai Măniuțiu, SMART și Teatrul Odeon
 Cetatea soarelui, regia Mihai Măniuțiu, Teatrul ACT
 Ivan cel Groaznic, regia Beatrice Bleonț, Teatrul Odeon
 Viforul, regia Alexandru Darie, Teatrul Nottara (premieră)
 Unde-i revolverul, regia Mircea Cornișteanu, Teatrul Nottara
 Levantul, regia Cătălina Buzoianu, Teatrul Bulandra (premieră)
 Black & White, regia Florian Pittiș, Teatrul Bulandra
 Cafeneaua, regia Horațiu Mălăele, Teatrul Bulandra
 Pălăria, regia Horațiu Mălăele, Teatrul de Comedie
 Numele trandafirului, regia Grigore Gonța, Teatrul Național București
 Chinezii, regia Mircea Cornișteanu, Teatrul Nottara (premieră)

Tudor Vianu

„Filosofia culturii și teoria valorilor“
 Editura Nemira, București, 1998,
 672 p.

Apărută în colecția „Cărți fundamentale ale culturii române“. Ediție îngrijită de Vlad Alexandrescu și Adriana Zaharia; studiul introductiv și reperele critice Ilie Părvu.

Semnificația filosofică a artei, originea și valabilitatea valorilor, filosofia culturii, problemele filosofice ale esteticii, tezele unei filosofii a operei – constituie problematica acestei monumentale lucrări al cărei mesaj este sintetizat astfel de către prefăcător: „Reconstrucția filosofiei ca întreg și a disciplinelor ei speciale ca moduri ale gândirii investigatoare, analitice și experimentale, este și astăzi șansa lor de a rămâne elemente active în cuprinsul civilizației contemporane“.

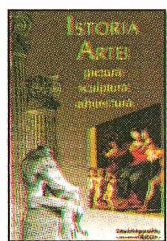

Jacek Debicki, Jean-François Favre,
 Dietrich Grünewald, Antonio Filipe
 Pimentel – „ISTORIA ARTEL.
 Pictură, sculptură, arhitectură“

Grupul editorial RAO, Ed.
 Enciclopedia RAO, București, 1998,
 320 p.

Traducere din limba franceză de
 Corina Stancu. Consultanț de speciali-
 tate pentru versiunea în limba română
 – Denia Mateescu.

Lucrarea studiază în principal arta Europei occiden-
 tale, de la origini până la arta contemporană. Ea se
 adresează atât studenților și specialiștilor în istoria artei,
 cât și tuturor celor care simt nevoia de a descoperi
 lumea artistică. „Această istorie a artei se străduiește –
 după cum subliniază editorul – să pună lucrările artis-
 tice în relație cu contextul lor“; operele de artă nu tre-
 buie să fie considerate obiecte culturale izolate, menite
 doar să îmbogățească sălile unui muzeu, ele existând
 prin raportare la societățile care le-au dat naștere.

Heinrich von Kleist
 „Amphitryon“

Ed. Institutul european, Iași,
 1998, 192 p., 14.147 lei

În prestigioasa colecție „Opera
 magna“, Institutul european din Iași
 publică această comedie după
 Molière, în traducerea lui Nicolae
 Ionel, cu o prefață de Hans
 Neumann.

„Amphitryon“ – comedia după
 Molière a lui Kleist este o adevărată și uimitoare
 transpunere, în sensul strămutării și transformării unei
 opere din sfera ei într-o alta, inițial cu totul străină, o
 transpunere dintr-un secol într-altul, dintr-o naționalitate
 într-alta, radicală germanizare și rescriere romantică a
 unei capodopere a clasicismului francez – nota Thomas
 Mann.

Stelian Țurlea

„Pasărea nopții. Povești cu Daniel“
 Editura PRO, București, 1998,
 124 p.

În viziunea lui Stelian Țurlea,
 universul copilăriei este populat în
 zilele noastre cu vietăți fabuloase,
 dar și cu mașinării supersofisticate.
 Prințese diafane și roboți de ultimă
 generație, păsări vorbitoare și
 telescoape ultraperformante alcătuiesc o lume de povești
 care îi farmecă nu numai pe copii, ci și pe adulți.

Ce reprezintă banii în viața dumneavoastră?

Text: CARLA MIHĂILĂ ■ Fotografii: FLORIN IONIȚĂ ■

Gheorghe Gheorghiu: „Banii sunt importanți. Fără ei nu ai nimic. Totul costă și costă din ce în ce mai mult. Degeaba ai sufletul curat și ești îndrăgostit de o fată frumoasă, dacă n-ai bani vine altul care are și ți-o ia. Banii îți dau putere și e bine să-i produci. E adevărat că unii au, unii n-au bani și mulți spun: «Da' de ce unii să aibă și unii să n-aibă.» Poate că ăia care au, își asumă o doză de risc, poate muncesc mai mult, poate le merge mintea mai repede. Ideea este că nu putem fi egali niciodată“.

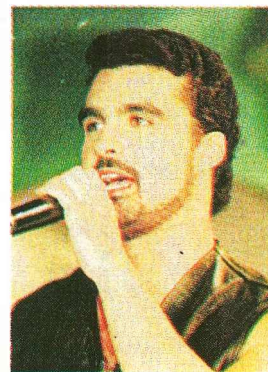
Daniel Iordăchioaie: „Fiind singurul lucru la care poți apela ca să-ți poți lua ceva, banul conduce lumea. Nu-i un lucru bun, dar asta e. În momentul în care s-a renunțat la troc, omenirea a fost nevoită să găsească ceva de schimb, care să fie recunoscut și de triburile vecine. Așa a luat naștere banul.“

Adrian Enache: „Fără bani nu poți să-ți clădești visele, dar nu cred că ți-ar putea ocupa toată ființa și ți-ar putea distruge sensibilitatea. În general, asta fac banii, fiind reci, încearcă să introducă frigul în sufletele oamenilor. Oamenii care se gândesc numai la bani sunt limitați, după părerea mea, nu au la ce visa și orizontul lor este atât de aproape încât îl ating și-l distrug în același timp.“

Aurelian Temișan: „Banii joacă un rol esențial în viața fiecăruia, pentru că oricât am zice noi că ne hrănim spiritual, că trăim din dragoste, că avem pasiuni, până la urmă toate aceste lucruri trec prin stomac și nu ne satură niciodată decât un ban care ne amăgește foamea și ne potolește acel act «simfonic» al intestinelor. E foarte important. Am prieteni care nu pun nici o valoare pe bani; ei sunt yoghini, trăiesc din miros, din puteri supranaturale, care, zic ei, îi adușmeacă, îi înconjoară. Este treaba lor, eu îi înțeleg într-o mică măsură pentru că n-am studiat așa ceva.“

De Crăciun,

NAE LĂZĂRESCU OFERĂ 300 DE PĂPUȘI ORFELINATELOR

Într-o anumită revistă pentru femei, ni se arătau maimuțoi Mădălinei Manole, în număr de 300. Dar cum a da în mintea copiilor (nici o aluzie răutăcioasă) e un obicei al VIP-urilor noastre, nu ne-a mirat prea tare pasiunea lui Nae Lăzărescu: aceea de a colecționa păpuși. Cantitatea e însă impresionantă: actorul nostru posedă în jur de 1.000 exemplare.

Pe când era student în anul I la IATC, Nae Lăzărescu a văzut spectacolul lui Mircea Crișan, „Eu și materia moartă“, în care celebrul actor susținea un recital alături de păpuși. Ideea i-a plăcut atât de mult încât a dorit să devină păpușar. N-a

fost să fie. Nae a devenit, în schimb, un star al teatrului de revistă.

În urmă cu 10 ani, când s-a căsătorit cu Marcela, ea a venit la ușa soțului cu păpușile de domnișoară. Finii, rudele, musafirii, știind că Marcela îi plac maimuțoi (în special ursuleții), de câte ori călcau pragul familiei Lăzărescu aduceau câte un exemplar, colecția fiind completată de Nae însuși, când se întorcea din turnee. De câțiva ani, de Crăciun, Nae și Marcela au un obicei pe care-l vor respecta și anul acesta: 300 de maimuțoi vor lua drumul orfelinatelor.

PENTRU... 5 ÎNTREBĂRI

A.G. WEINBERGER

Text: CARLA MIHĂILĂ ■

Foto: ADRIAN CIOCÂRLAN, FLORIN IONIȚĂ ■

1. Care sunt amintirile tale despre copilărie?

– Nu prea am amintiri înainte de 10 ani, pentru că atunci am avut o meningită în urma căreia am stat vreo 4 zile în comă. Pot spune că, după ce mi-am revenit, m-am născut a doua oară. La 12 ani am fugit de-acasă, pentru că n-am fost de acord cu viața părinților mei (erau divorțați). Am fugit la un prieten, care avea atunci 38-40 de ani și care stătea la 3-4 case de noi. Era un tip foarte exotic, un fel de șaman al meu.

2. Unde ai copilărit?

– Am copilărit în Oradea. Noi, cei de acolo, am fost mai norocoși, formându-ne mai realiști, fiind mai departe de centrul țării și de controlul regimului de atunci. Aveam o altă informație. Pe la noi pătrundeau discurile, cărțile, știrile etc. Orădenii nu prea luau în serios ce se întâmpla la București. De exemplu, eu am aflat prima oară de „Iris“, formație din afara Oradei, la 17 ani.

3. Copilărind alături de alte comunități, bănuiesc că știi mai multe limbi? Este adevărat?

– Știu să vorbesc româna, maghiara (limba

mea maternă) și engleza. Mă descurc în germană și idiș. În '91 am ajuns în Israel și s-au lipit de mine niște expresii de bază. Pot să mă duc să fac piața, să cer o bere și să-i vorbesc de dragoste unei fete.

4. Care este hobby-ul tău? Dar defectul tău cel mai mare?

– Eu însumi sunt hobby-ul meu, pentru că nu mă cunosc suficient de bine. Restul este adiacent. Nu prea-mi place zgomotul și paiațismul de la noi și de-aia nu prea ies. Am niște restaurante unde știu că nu mă deranjează nimeni. Eu sunt un defect imens. În rest, sunt ambițios și dedicat lucrului pe care-l fac.

5. Care este starea ta civilă?

– Sunt necăsătorit, dar „ard“ pentru prietena mea, Andreea. Nu știu dacă mă voi căsători prea curând. Am deja un băiețel de 3 ani și jumătate, foarte voinic și voios. Îl cheamă Alexandru, ca pe bunicul meu. Sunt foarte mândru de el. Indiferent ce jucărie-i cumpăr, el tot cu șurubelnița lui se joacă și zgârie tot.

Delta Dunării era să-i vină de hac lui Octavian Ursulescu

„La început am fost matematician și baschetbalist“

Octavian Ursulescu nu a avut ceea ce se cheamă o pornire prea timpurie pentru profesia de ziarist muzical. Mai întâi a jucat baschet cu echipa „Școlii sportive numărul 2“ cu care a ieșit campion național de mai multe ori. Rezultate promițătoare a avut și la matematică, unde a obținut locul doi pe țară la „olimpiadă“ (are diploma semnată de însuși Grigore C. Moisil) și locul întâi în cadrul unui concurs organizat de „Gazeta Matematică“. Tot în acea

...împreună cu Ramona Bădescu

perioadă începuse să cocheteze și cu poezia, publicând în diverse reviste literare.

Abia în perioada facultății a scris primele articole de specialitate și a făcut emisiuni radio. Întotdeauna s-a simțit atras de fenomenul muzical. În ultima clasă de liceu îi plăcea să poarte plete. În vacanța de vară s-a strecurat la Mamaia într-o discotecă pe valută, pentru a se pune la punct cu noutățile muzicale. La un raid al miliției a fost „reținut“ împreună cu toți cei care aveau părul lung și dus la arest. După ce i-au ținut toată noaptea închiși ca pe ditanai infractorii, a doua zi dimineața un frizer i-a tuns zero.

Una dintre marile pasiuni ale domnului Ursulescu este pescuitul: „Cele mai frumoase partide de pescuit le făceam cu Amza Pellea

și Marin Moraru. Dar am avut și întâmplări de coșmar. Odată am plecat în deltă cu o barcă cu vâsle, însoțit de un băiat. Până la Trei Iezere, un ghiol îndepărtat, ne-a dus o barcă cu motor. Eu habar n-aveam că însoțitorul meu nu știe drumul. Aveam o mână formidabilă; prinzând câteva știuci superbe, după două ore am hotărât să plecăm. Abia atunci mi-am dat seama că vâslașul meu nu știa drumul. Așa ne-a prins noaptea și am fost nevoiți să tragem repede barca pe un plaur. A fost un adevărat coșmar. Am stat 13 ore, la 0 grade, pe o ploaie cumplită, fără pelerină, fără cizme, fără lanternă, mâncare sau băutură. A doua zi am reînceput să orbecăim pe canalele Deltei. Abia într-un sfârșit am găsit un vapor care ne-a remorcat până la „Mila 23” și de-acolo, după două ore de vâslit, am ajuns acasă.

Scrim la „Billboard” încă de pe vremea lui Ceaușescu

Octavian Ursulescu este unul dintre cei mai contestați ziariști români. Pe de-o parte, admiratorii săi îi spun că Tavi este un tip foarte bine pus la punct pe plan profesional. Îndelungata experiență pe care a câpătat-o lucrând la diverse posturi de radio și televiziune precum și la numeroase publicații românești și străine,

calitățile native și seriozitatea de care a dat dovadă îl recomandă de la sine. În plus, Octavian Ursulescu este singurul prezentator profesionist din întreg show-biz-ul autohton. La polul opus se află cei care văd în „nesuferitul de Ursulescu” dușmanul lor de moarte. „Ursulescu ăsta, domnule, e un tip lăudăros, egoist și pus numai pe parvenea. Pe vremea lui Ceaușescu nu mai aveai loc de el și de frate-său. Dacă vroiai să scrii și tu o rubricuță de muzică, primul lucru pe care vroiau ăia să-l afle era dacă frații Ursulescu știu de chestia asta. Îi ținea regimul pe palme mai ceva ca pe activiști”. Iată punctul de vedere al celui în cauză cu privire la aceste acuzații: „Eu cred că scriam atât de mult pe vremea lui Ceaușescu deoarece îmi făceam treaba cu pasiune și seriozitate. Pe vremea aceea eram colaborator nu numai la multe publicații autohtone, ci și la o serie de reviste străine. Dintre ele, o să amintesc doar **Billboard**, **Music Week Jazz** și **Journal International**. Credeți că regimul îmi aranjase aceste colaborări? Ar fi o grămadă de povestit despre cum trăiau actualii mei detractori pe vremea comunismului și cum trăiam eu. Dar o să mă rezum doar la plecările în străinătate. Înainte de Revoluție nu mi s-au aprobat decât plecări în estul Europei și acelea pe banii mei. Am văzut prima oară Occidentul în '90, tot cu forțe financiare proprii. Întrebați-i pe cei care mă acuză acum câte plecări făceau ei în Occident, pe banii statului. Probabil de persecutați ce erau...”

Marcela Motoc:

„Când venea Moș Crăciun
eram terorizată că trebuia să spun poezii”

Marcela Motoc este născută în zodia Capricornului și se autocaracterizează ca fiind „super-ambitioasă, dar și încăpățănată”. Pentru ea nu există „nu” în ceea ce-și propune și

n-o să se despartă niciodată (chiar dacă n-are prea mult de câștigat de pe urma lui); este sinceritatea. Marcela spune despre sine că nu este o persoană care să atragă privirile bărbaților, la prima vedere, însă, concluziile generale sunt acelea că este o femeie interesantă. Pe primul loc în viața ei se află cariera și este convinsă că așa o să fie mereu. „Sunt un om care are nevoie de siguranță și pot spune că mă refugiez în carieră”.

Crăciunul îl va petrece, ca-n orice an, alături de părinții ei. „De obicei, l-am petrecut la Făgăraș, dar anul ăsta s-ar putea

de aceea toate scopurile ei sunt, de obicei, finalizate.

Două din realizările ei de până acum sunt admiterea la IATC în '92 și angajarea, încă din anul IV de studenție, la Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra”. „Vinovat” de cea de-a doua realizare a Marcela este Liviu Ciulei, care a plăcut-o și și-a impus punctul de vedere în fața comisiei. De-atunci, Marcela a jucat în „Patul lui Procust”, în „Vânzătorii gloriei”, „Scandal la Palermo”, „Ultimele știri” etc., toate puse în scenă la Teatrul Bulandra. A avut marele noroc (cu care mulți tineri actori nu s-au întâlnit, încă) de a face și film, chiar din timpul facultății. Primul său film a fost „E pericoloso sporgersi” al lui Nae Caranfil, unde a avut un rol secundar. A mai jucat în „O vară de neuitat”, al lui Lucian Pintilie, și în „Asphalt tango”, regizat tot de Nae Caranfil. Anul acesta a jucat în regia lui Gustavo Marino-Graef în filmul american „Asediu diplomatic”, alături de Adrian Pintea și Irina Movilă. Partea americană este reprezentată de Daryl Mannah, Peter Weller, Tom Berenger. Filmul va fi lansat în vara anului 1999.

„Descosând-o” despre viața sa sentimentală, Marcela ne-a mărturisit că, în momentul de față, există cineva în viața ei, care însă nu i-a făcut nici un fel de declarație amoroasă. „Ori aștept eu prea mult și nu există ce aștept, ori sunt o persoană greu de mulțumit, nu știu ce să zic...”. Atu-ul său, de care

Foto: DANA IRIMIA

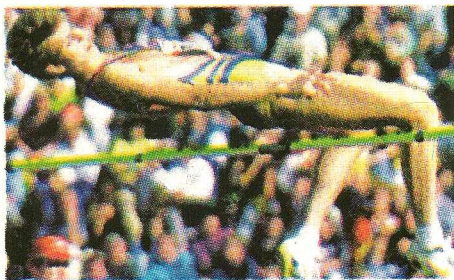
să vină ei la mine. Despre Crăciun am amintiri din fragedă pruncie, pentru că, atunci când venea Moș Crăciun, eram terorizată de faptul că trebuia să spun poezii”.

REMEMBER

Cel mai bun an sportiv din ultimul deceniu

Text: POMPILIU L. DUMITRESCU ■ Foto: FLORIN IONIȚĂ și PETRE COJOCARIU ■

Constrânși de spațiul tipografic limitat, retrospectiva de față nu-și propune așadar să fie exhaustivă, ci doar să puncteze unele dintre cele mai semnificative momente ale participării sportivilor români la marile competiții. Dacă 1997 a fost considerat cel mai bun an statistic de după 1989, cu un bilanț de 194 medalii (dintre care 49 de aur) obținute la campionate mondiale și europene (seniori și tineret), „recolta” anului 1998 se cifrează la 251 medalii (dintre care 95 la probe olimpice). Cel mai îmbucurător lucru îl constituie faptul că aceste succese au fost raportate atât de sportivi consacrați, cât și de cei din tinerele generații. De altfel, la capitolul „tineret” s-au înregistrat 117 medalii, dintre care 62 la probe olimpice. Gândindu-ne că ne aflăm la jumătatea ciclului olimpic și în perspectiva J.O. Sydney 2000 constatarea respectivă nu poate decât să ne umple de speranțe.

Monica Iagăr-Dinescu

Ionela Țârlea

Ca de obicei, gimnastica, scrima, boxul, canotajul academic sau caiacul și canoea ne-au adus satisfacții deosebite. La capitolul neîmplinirilor continuă să rămână, din păcate, jocurile sportive: handbalul și voleiul masculin, cândva puncte forte ale afirmării noastre pe arenele mondiale și europene, au ajuns să nu mai obțină nici măcar calificarea la respectivele întreceri, iar baschetul masculin nu a participat la nici una din cele 13 ediții ale C.M.

Să începem cu o incursiune ceva mai amplă în domeniul atletismului, și aceasta nu numai pentru că 1998 a fost Anul Internațional al Atletismului Feminin, dar și pentru cele 24 de medalii obținute. La ediția jubiliară (a 25-a) a C.E. indoor de la Valencia (27 februarie - 1 martie), România s-a situat pe locul 3 în clasamentul feminin (după Rusia și Germania) prin medaliile de aur câștigate de Gabriela Szabo

(3.000 m) și Monica Iagăr-Dinescu (înălțime), de argint - Ionela Țârlea (400 m) și de bronz - Violeta Beclea-Szekely (1.500 m). Au existat și două deziluzii: Rodica Mateescu - doar locul 5 la triplu salt, deși era creditată ca favorită chiar la doborârea recordului mondial, și Bogdan Tudor, care s-a accidentat și a ratat concursul la săritura în înălțime. ● Marcând Semicentenarul

Campionatelor Internaționale de Atletism ale României, cea de-a

43-a ediție a avut loc în zilele de 20 și 21 iunie pe stadionul „Lia Manoliu”, cu participarea a 700 de atleți și atlete din 13 țări. Cu acest prilej Nicoleta Grasu (66,87 m la disc) a devenit performera competiției, stabilind

al treilea rezultat mondial al anului. ● La cea de-a 7-a ediție a C.M. juniori (Annecy, 28 iulie - 2 august), Ionuț Pungă a devenit primul campion mondial al atletismului românesc (16,94 m la triplu salt). La aceeași probă, Maria Solomon a obținut „argintul”, iar Lăcrămioara Ionescu (disc) și Viorica Țigău (heptatlon) - medalii de bronz. România a ocupat locul 3 în clasamentul femi-

Ionuț Pungă

Întrebat cum evaluează anul sportiv 1998, Crin Antonescu, ministrul Tineretului și Sportului, ne-a declarat în exclusivitate: „A fost un an cu excelente rezultate și ceea ce îmi rămâne mie de făcut este să subliniez că meritul aparține în întregime celor care au lucrat nemijlocit pentru ca performanța sportivă românească să rămână și chiar să urce la un nivel foarte înalt. Nu mai spun că aceste rezultate au fost obținute în condiții foarte grele din punct de vedere financiar și adăug ca pe-o împlinire personală - dacă vreți - faptul că prin adoptarea de către Guvern a proiectului Legii sportului este într-un fel și o recunoaștere a acestor eforturi extraordinare pe care oamenii din lumea sportului le-au făcut în acest an. Sper ca anul viitor linia acestor performanțe să se mențină și sper ca și alte componente ale societății românești să ia din exemplul sportului care înseamnă disciplină, răbdare, abnegație și, mai ales, mentalitatea performanței. Cred că bilanțul ne îndeamnă la feliicitări.”

Premiile M.T.S.

Trofeul Național pentru Sport: Simona Amânar

Seniori: Dorel Simion (box)

Senioare: Echipajul 8+1 canotaj: Doina Ignat, Ioana Olteanu, Georgeta Damian. Viorica Susanu, Magdalena Dumitrache, Angela Marin Cazac, Veronica Cochelea, Liliana Gafencu, Elena Georgescu.

Echipe: Reprezentativa de handbal fete-tineret

Juniori tineret: Ionuț Pungă (atletism)

Junioare tineret: Echipajul 4 vâsle (Daniela Țupu, Simona

Strâmbeschi, Anda Ștefănescu, Irina Axinte)

Antrenori (pentru contribuția la rezultatele obținute de sportivii juniori în competiții internaționale): Emilian Rabolu (judo); Mihai Dumitru (atletism); Vasile Fântână (box); Valeria Cătescu (canotaj); Dumitru Muși (handbal); Ion Ionescu (natație)

Cluburi: Dinamo și Steaua

Cluburi din subordinea M.T.S.: Olimpia București, Farul Constanța

Diplome de onoare: alpinistilor Constantin Lăcătușu, Mihai Cioroiu și echipei naționale de fotbal.

nin și locul 10 la „general“, performanțe cu atât mai valoroase cu cât trebuie ținut cont că la întreceri au participat peste 2.300 de concurenți din 172 de țări ● La cea de-a 17-a ediție a C.E. în aer liber (Buda-
pesta, 18-23 august), în clasamentul femi-

Dorel Simion

nin România s-a situat pe poziția a treia la numărul de medalii și de puncte, iar la „general“ pe locul 5 (din 44 de națiuni) în clasamentul pe medalii. „Aurul“ a fost obținut de Monica Iagăr-Dinescu, Ionela Țirlea (400 m.g.) și

Gabriela Mihalcea (prăjină) – tot locul 4, Felicia Țirlea-Moldovan (suliță) – locul 10, Gheorghe Gușet (greutate) – de asemenea locul 10 – sau Bogdan Tudor (care a ratat prezența în finală) sunt cei de la care ne așteptăm la mai mult ● **Gabriela Szabo** a fost desemnată atleta numărul 1 în Europa, fiind deținătoarea celor mai bune performanțe mondiale ale anului în nu mai puțin de 5 probe: 1.500 m, o milă, 2.000 m, 3.000 m și 5.000 m, la ultima stabilind un nou record al Europei (1 septembrie, Berlin) ● La cea de-a 8-a ediție a Cupei Mondiale la atletism (Johannesburg, 11-13 septembrie), din echipa Europei au făcut parte patru românce: Gabriela Szabo (3.000 m) și Monica Iagăr-Dinescu s-au clasat pe locul 1, Nicoleta Grasu pe locul 2 și Ionela Țirlea (400 m) pe locul 4, aceasta din urmă fiind primul schimb și în ștafeta 4x400 m (locul 5 pentru Europa), în total sportivele noastre aducând aproape o treime din punctele realizate de echipa bătrânului continent ● Să mai spunem că 1998 a fost **cel mai bun an al atletismului românesc**, însă care a suferit o grea pierdere la 9 ianuarie prin trecerea în neființă a

Premiile C.O.R.

Premiul Fair-play pentru o filială a Academiei: Brașov
Premiul pentru contribuție olimpică: Alexandru Șiperco (post-mortem)
Premiul pentru carieră sportivă: Iolanda Balaș.

Mihaela Melinte (aruncarea ciocanului) – ultimele două având 22 de ani; „argintul“ a fost adus de **Gabriela Szabo** (5.000 m) și de **Bogdan**

Mihaela Melinte (Poiana Brașov, 16 iulie – record mondial: 73,14 m)

Țaruș (lungime), iar „bronzul“ de **Lidia Simon-Slăvuțeanu** (10.000 m) și de **Nicoleta Grasu**. Din nou Rodica Mateescu – locul 4, ca și

la J.O. de iarnă, participarea celor 18 sportivi români la Nagano (7-22 februarie) s-a făcut mai mult în stil „coubertian“. Astfel, doar Eva Tofalvi (19 ani) a ocupat locul 11 la biatlon, în timp ce Cornel Gheorghe (patinaj artistic) s-a clasat pe locul 21, iar Mihaela Dascălu (patinaj viteză) pe locul 34 (ultimul) la 1.500 m.

Devenit campion mondial la 20 de ani (în 1997), boxerul **Dorel Simion** și-a adjudecat și titlul european. Din păcate, Mihai Leu – **primul român campion mondial la box profesionist** – nu și-a putut apăra titlul, fiind accidentat, însă a rămas în lumea sportului încercând să facă trecerea la automobilism.

Pentru a reveni cu privi-

Simona Amânar (stânga) și **Gina Gogean** – stelele gimnasticii. La retragerea din activitate, îți mulțumim, Gina, și te așteptăm ca antrenoare!

rile la „schimbul de mâine“, se cuvine să-i amintim pe juniorii Virgil Buruiană (culturism) – campion mondial la categoria 80 kg, Eugen Cristea (halteră) – „argint“ la C.M. și „aur“ la C.E., Ovidiu Cornea (canotaj) – campion mondial, Camelia Potec (natație) – multiplă campioană europeană, Levente Vajda (șah) – campion mondial la Erevan sau pe boxerii Sorin Tănăsie – „aur“, Constantin Mirică și Lucian Bute – ambii „bronz“ – la C.M.

În urmă cu doi ani, reprezentativa feminină de handbal a României întrecea (e-adevărat, în meci amical) pe cea similară a Coreei de Sud, campioană mondială. În prezent, „tricolorele“ au fost „ciuca bădăii“ la C.E. din Olanda

Tuturor sportivilor și tehnicienilor, tradiționalul „La mulți ani!“

Premiile A.P.S.

Cel mai bun sportiv: Dorel Simion
Cea mai bună sportivă: Gabriela Szabo
Echipe: Naționala feminină de gimnastică
Premiul „Aurel Neagu“ pentru longevitate publicistică: Ioan Chirilă
Premiul „Victor Bănciulescu“ pentru carte: Ion Cârstea (independent) – „De la Montevideo la Paris“
Premiul pentru fotografie: Cristi Preda (ProSport)

Premiul pentru televiziune: Ovidiu Ioanițoaia (PRO TV)
Premiul „Sebastian Domozină“ pentru radio: Nicolae Secoșan (Radio România)
Premiul pentru presa scrisă: Cătălin Tolontan (ProSport)
Premiul Portocalei – pentru cea mai bună relație cu presa: Mihai Stoichiță
Premiul Lămâii – pentru cea mai proastă relație cu presa: Victor Pițurcă
Premii speciale: Radio România, echipa națională de fotbal a ziaristilor
Premiul „Iosif Sârbu“ (Net Consulting): Dumitru Părvulescu.

SUB SEMNUL REFORMĂRII

Data de joi, 10 decembrie 1998, va intra în istoria fotbalului de pe bătrânul continent. Așadar, după îndelungi consultări cu cele mai puternice 14 cluburi europene și mai ales sub amenințarea venită din partea grupului „Media Partners International” de a înființa Superliga, Comitetul Executiv al U.E.F.A. (reunit la Lausanne) a aprobat proiectele de reformare a Ligii Campionilor și de creare a noii Cupe U.E.F.A., această din urmă provenind din fuziunea actualelor Cupa U.E.F.A. și Cupa Cupelor. De reținut că funcționarea noilor structuri va intra în vigoare începând chiar din sezonul 1999–2000!

Așa cum anticipam în numărul 10 al revistei noastre, **Liga Campionilor** va reuni în grupe 32 de echipe (și nu 24 ca în prezent), angrenând 72 de formații per total la start. competiția propriu-zisă fiind precedată de **trei tururi preliminare**. Astfel, la **primul tur de calificare** (14 și 21 iulie 1999) vor lua parte 22 de campioane ale țărilor cu cel mai slab coeficient U.E.F.A. pe cinci ani (locurile 27–48), ierarhie care are drept ultim sezon luat în calcul 1997–1998 (parcă am fi la stabilirea pensiei de asigurări sociale!).

Cele 11 câștigătoare ale meciurilor din primul tur vor disputa (la 28 iulie și 4 august) **al doilea tur de calificare** alături de: alte 11 campioane ale țărilor clasate pe locurile 16–26 (în ordine: Elveția, Ucraina, Polonia, Ungaria, Belgia, Slovacia, ROMÂNIA–22 !, Suedia, Georgia, Cipru și Scoția) și de 6 echipe clasate pe locul 2 în campionatele țărilor de pe pozițiile 10–15 (Norvegia, Austria, Rusia, Croația, Turcia și Danemarca).

Cele 14 echipe calificate din turul secund se vor regăsi în cel de-al treilea tur de calificare (11 și 25 august) alături de: 6 formații clasate pe locul 3 (!) în campionatele țărilor de pe pozițiile 1–6 (Italia, Germania, Spania, Franța, Olanda și Anglia), 3 echipe clasate pe locul 4 (!!) în primele trei campionate, 3

echipe vicecampioane ale țărilor de pe locurile 7–9 (Portugalia, Grecia, Cehia) și de 6 campioane ale țărilor de pe pozițiile 10–15.

Se vor califica direct: deținătoarea trofeului, campioanele și vicecampioanele primelor 6 țări și campioanele țărilor de pe locurile 7–9. Aceste 16 formații laolaltă cu cele 16 ajunse din calificări vor alcătui **Liga Campionilor**,

structurată în **8 grupe a câte 4 echipe**. Meciurile (tur-retur) se vor desfășura în perioada 22 septembrie – 12 noiembrie. În faza următoare vor accede primele două din fiecare grupă, iar ca noutate absolută – **echipele clasate pe locul 3 vor fi trimise în turul III al noii Cupe U.E.F.A.**

Nu mai detaliem fazele ulterioare ale Ligii Campionilor (menționăm doar că finala va avea loc la 24 mai 2000), pentru a trece la prezentarea a ceea ce va fi **Cupa U.E.F.A.** La singurul **tur preliminar** (10 și 24 august 1999) vor participa 82 echipe: 13 clasate pe locul 3 în campionatele țărilor de pe locurile 9–21, campioana statului Andorra (locul 50), primele 3 din clasamentul U.E.F.A. fair-play, 32 de câștigătoare ale cupelor naționale din țările clasate pe locurile 18–49 (deci, și ROMÂNIA), 33 de echipe clasate pe locul 2 în campionatele țărilor de pe locurile 16–48 (adică, și ROMÂNIA).

Vor rezulta 41 de câștigătoare, care se vor afla în **primul tur** (14 și 28 septembrie) alături de: deținătoarea Cupei U.E.F.A. (a ediției în curs), 3 calificate din Cupa U.E.F.A. – Intertoto, **16 eliminate din ultimul tur preliminar al Ligii Campionilor**, 17 câștigătoare ale cupelor naționale în țările de pe locurile 1–17, 3 echipe clasate pe locul 6 în primele trei campionate, 8 echipe clasate pe locul 5 în primele opt campionate, 5 formații de pe locul 4 în campionatele „ierarhizate” 4–8 și 2 echipe clasate pe locul 3 în campionatele 7–8 (în total, 96). După alte cinci tururi se va ajunge la finală, stabilită pentru 17 mai 2000.

O singură remarcă (dar amară): nefericita situare a României pe locul 22 (imediat sub limită!) ne răpește începând de acum posibilitatea de a merge cu trei echipe în restructurata Cupă U.E.F.A. (altfel spus, ne-am luat de-o grijă!). În acest timp Italia, Germania și Spania vor alinia **câte patru (!) formații la startul Ligii Campionilor**, noile structuri favorizându-le tot pe cluburile mari și bogate să devină și mai puternice.

Liga Campionilor

Întrucât în numerele 9 și 10 ale revistei am prezentat rezultatele din prima, respectiv a doua manșă, vă redăm în continuare cum s-au soldat meciurile din celelalte patru manșe:

Grupa A: Olympiakos – Ajax 1–0, FC Porto – Croația 3–0, Ajax – Olympiakos 2–0, Croația – FC Porto 3–1, Olympiakos – FC Porto 2–1, Ajax – Croația 0–1, FC Porto – Ajax 3–0, Croația – Olympiakos 1–1. Clasament: 1. OLYMPIAKOS Pireu 11 p., 2. Croația Zagreb 8 p., 3. FC Porto 7 p. (11–9), 4. Ajax Amsterdam 7 p. (4–6).

Grupa B: Rosenborg – Galatasaray 3–0, Athletic – Juventus 0–0, Galatasaray – Rosenborg 3–0, Juventus – Athletic 1–1, Rosenborg – Athletic 2–1, Galatasaray – Juventus 1–1, Athletic – Galatasaray 1–0, Juventus – Rosenborg 2–0. Clasament: 1. JUVENTUS Torino 8 p. (7–5), 2. Galatasaray Istanbul 8 p. (8–8), 3. Rosenborg Trondheim 8 p. (7–8), 4. Athletic Bilbao 6 p.

Grupa C: Inter – Spartak 2–1, Real – Sturm 6–1, Spartak – Inter 1–1, Sturm – Real 1–5, Inter – Real 3–1, Spartak – Sturm 0–0, Real – Spartak 2–1, Sturm – Inter 0–2. Clasament: 1. INTERNAZIONALE Milano 13 p., 2. REAL Madrid 12 p., 3. Spartak Moscova 8 p., 4. Sturm Graz 1 p.

Grupa D: Bayern – Barcelona 1–0, Brondby – Manchester 2–6, Barcelona – Bayern 1–2, Manchester – Brondby 5–0, Bayern – Brondby 2–0, Barcelona – Manchester 3–3, Manchester – Bayern 1–1, Brondby – Barcelona 0–2. Clasament: 1. BAYERN München 11 p., 2. MANCHESTER UNITED 10 p., 3. FC Barcelona 8 p., 4. Brondby IF 3 p.

Grupa E: Arsenal – Dinamo 1–1, Lens – Panathinaikos 1–0, Dinamo – Arsenal 3–1, Panathinaikos – Lens 1–0, Arsenal – Lens 0–1, Dinamo – Panathinaikos 2–1, Lens – Dinamo 1–3, Panathinaikos – Arsenal 1–3. Clasament: 1. DINAMO Kiev 11 p., 2. RC Lens 8 p. (5–6), 3. Arsenal Londra 8 p. (8–8), 4. Panathinaikos Atena 6 p.

Grupa F: HJK – Benfica 2–0, PSV – Kaiserslautern 1–2, Benfica – HJK 2–2, Kaiserslautern – PSV 3–1, HJK – PSV 1–3, Benfica – Kaiserslautern 2–1, PSV – Benfica 2–2, Kaiserslautern – HJK 5–2. Clasament: 1. FC KAISERSLAUTERN 13 p., 2. Benfica Lisabona 8 p., 3. PSV Eindhoven 7 p., 4. HJK Helsinki 5 p.

Formațiile Olympiakos, Juventus, Inter, Bayern, Dinamo, FC Kaiserslautern, Real și Manchester s-au calificat pentru sferturile de finală care vor avea loc la 3 și 17 martie 1999, după următorul program: Bayern – FC Kaiserslautern, Juventus – Olympiakos, Manchester – Inter, Real – Dinamo.

De Moș Nicolae, Rapidul a devenit „campioană de toamnă“

Rapidul nu mai este „singur împotriva tuturor“, ci între Mircea Lucescu și Țiți Dumitriu

Rapid – Gloria 2-1

Fostul comandant al clubului Steaua, generalul Cornel Oțelea, este cercetat de organele abilitate pentru anumite neconcordanțe privind sumele rezultate din transferul lui Ilie Dumitrescu la Tottenham. Pornind și de la prezumția de nevinovăție, sperăm ca suspiciunile să fie neîntemeiate.

La rubrica „Civilizația sportului“ („G.S.“ din 10.XII.), Cristian Țopescu expune un excelent „pentalog“ intitulat chiar „Despre comentariul de televiziune“. Ce bine-ar fi ca, măcar parțial, mai tinerii săi colegi de la TVR – Departamentul Sport – să întrunească respectivele calități: respect pentru adevăr, credibilitate, fair-play, competență, obiectivitate... Noi le dorim!

Așadar, cădere de cortină și peste sezonul competițional intern. Moment binevenit, ultimele patru etape disputându-se în condiții destul de vitrege o dată cu instalarea rigorilor unei ierni timpurii. Echipele din Giulești și Șos. Ștefan cel Mare au continuat să se dueleze „la vârf“, de la distanță, departajarea făcându-se în prelungirile ultimului meci al campionatului (Oțelul-Dinamo 2-1). La subsol, aproape că „s-au ales apele“, tot mai multe voci pledând (cu îndreptățire!) pentru reducerea numărului de echipe din primul eșalon. Cupa României-Tuborg și-a desemnat și ea „careul de ași“. „Clou“-ul sezonului s-a produs prin preluarea intempestivă de către Mircea Lucescu a cârmei celebrului Internazionale Milano și revenirea sub Podul Grant, acum ca antrenor, a fostului jucător Dumitru Dumitriu. Într-o societate care-și caută corupții fără să-i prea găsească, fotbalul oferă numeroase cazuri, cel puțin de scandal momentan: Lukacs Iosif, Petre Buduru, Vasile Ianul, Vasile Boudi, Cornel Oțelea, ceva sechestrul pe la ușile clubului oltean etc. etc. Dar despre toate astea (și altele, cum ar fi rocada de ultimă oră de la Farul Constanța dintre Ion Andone și Florin Marin) vom avea timp să discutăm „la gura sobei“.

Foto: DAN POPESCU ■

Cornel Dinu, antrenorul echipei Dinamo, care joacă „fotbalul momentului“. Fază din întâlnirea Petrolul – Dinamo 2-3 (et.15)

Iată cum a „înghețat“ clasamentul până la 6 martie 1999:

1. Rapid	17	14	2	1	40-10	44	(+17)
2. Dinamo	17	13	2	2	57-15	41	(+17)
3. Steaua	17	10	4	3	31-15	34	(+7)
4. Național	17	11	0	6	37-24	33	(+9)
5. FC Argeș	17	10	2	5	34-19	32	(+5)
6. FCM Bacău	17	8	7	2	23-17	31	(+4)
7. Oțelul	17	9	1	7	26-19	28	(+4)
8. Petrolul	17	8	2	7	26-24	26	(-1)
9. Astra	17	7	4	6	20-15	25	(+1)
10. Gloria	17	6	3	8	28-33	21	(-3)
11. Ceahlăul	17	6	3	8	23-31	21	(-6)
12. FC Onești	17	6	3	8	25-35	21	(-6)
13. Farul	17	6	1	10	20-32	19	(-5)
14. U Craiova	17	4	5	8	20-24	17	(-7)
15. CSM Reșița	17	3	6	8	13-36	15	(-12)
16. Olimpia	17	2	3	12	13-34	9	(-15)
17. „U“ Cluj	17	2	3	12	10-43	9	(-18)
18. Foresta	17	1	3	13	19-39	6	(-18)

Cupa României – Tuborg

Sferturi de finală

– meciurile retur –

Dinamo – U.M.T. (div. C) 2-0 (1-0)*

Petrolul – Steaua 1-1 (1-5)

Oțelul – FCM Bacău 1-0 (0-2)

Rapid – Gloria 2-1 (1-1)

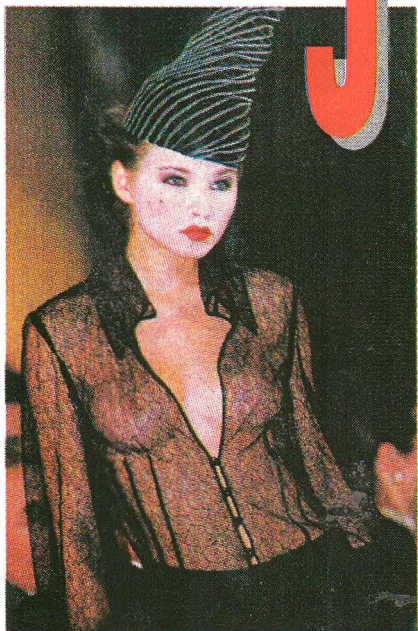
S-au calificat: Rapid, Dinamo, Steaua (podiumul Diviziei A!) și FCM Bacău (revelația primei părți a campionatului).

Semifinalele se vor disputa pe 14 aprilie și 5 mai 1999 (manșe duble).

*) între paranteze, rezultatele din tur

JANINE

Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

Janine Fashion Design
*creează personaje vesti-
 mentare originale capabile
 să transmită mesaje despre
 anumite stiluri de viață.
 Eleganță, extravaganță,
 rafinament, stil,
 distincție...*

*Erotism,
 stare de
 spirit...*

*Sfârșit de
 mileniu.*

Non-culori...

**Veșmântul
este un mijloc
de exprimare
a perso-
nalității,
un mijloc de
expresie a
trupului și o
sursă de
spectacol...**

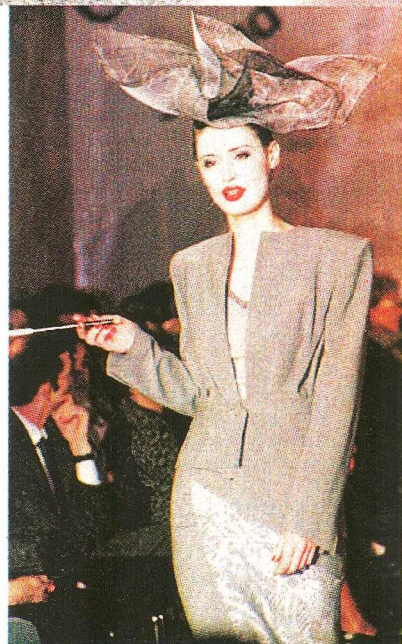
JAZZ

**JAZZ înseamnă fuziunea a
două arte distincte: arta
compoziției și arta execuției,
coexistența permanentă a
elementelor de „destindere”
(linii fluide) și „tensiune”
(linii cu sens deviat, oblice).
Ele au un ritm distinct și
o melodie specifică...**

**Albul –
aristocratic
și rafinat,
negrul –
monarhul
absolut
al modei...**

Plăcinta, pregătită (se pare) pentru prima dată în Egipt, este împământenită la noi în fel și chip: cu brânză, carne, mere, nuci, dovleac etc.

Regină incontestabilă rămâne „plăcinta cu răvașe”, fără de care Revelionul este de neconceput în România.

Răvașele

Știind care vor fi oaspeții (invitațiile pentru Revelion se fac înainte cu o lună și cam tot de atunci se începe pregătirea răvașelor):

- Redactați, personal, răvașele subliniind, fără a răni (vă stricați petrecerea și v-alegeți și cu...), calitățile sau năvaurile celor prezenți.

- Păstrați, din diverse publicații, epigrame, catrene etc., adecvate.

- Amintiți-vă versuri din poezii, cântece...

Plăcinta tradițională

Compoziția

- Foi de plăcintă: 500 g.

- **Umplutura:** 500 g brânză de vaci foarte proaspătă, 4 ouă (adăugate pe rând), 2 linguri smântână groasă, aproximativ 250 g teamea de oaie sau brânză de burduf (să nu fie iute!), pentru ca umplutura să aibă un gust plăcut, ușor sărat, și 1-2 linguri făină.

- Pentru stropit foile și uns tava: 100 g unt sau margarină.

- Pentru acoperit plăcinta: 3 ouă, 200 g smântână.

Plăcinta dulce

- Foi: 500 g.

- **Umplutura:** 600 g brânză de vaci, 3-4 linguri smântână, 3 linguri zahăr, 3-4 ouă, 2 linguri de făină, coaja rasă a unei lămâi, 1 mână de stafide (spălate, lăsate în rom 24 ore), sare.

- Pentru stropit foile și uns tava: 100 g unt sau margarină.

- Pentru acoperit plăcinta: 3 ouă, 200 g smântână (groasă), 3 linguri zahăr pudră, 1 pachet zahăr vanilat, sare, rom.

Prepararea

Atenție! Folosiți o tavă cu pereți înalți. Plăcinta crește la coacere.

- Topiți untul într-un ibric (pe care-l introduceți într-un vas cu apă în clocot).

- Ungeți tava cu unt și așezați 2 foi. Stropiți cu unt și mai puneți alte 2 foi. Deasupra repartizați, uniform, din umplutura.

- Continuați alternând 2 foi de plăcintă (stropite între ele cu unt, altfel se vor lipi) cu umplutură.

- Acoperiți plăcinta cu 4 foi frumoase (pe care le-ați pus separat de la început), stropite între ele cu unt.

- **Desprindeți foile de marginile tăvii** și strângeți-le bine evitând astfel ieșirea umpluturii.

- Cu ajutorul unei rigle din material plastic (cea din lemn se așchiază), împărțiți plăcinta în pătrate egale. Tăiați-le, înmuind cuțitul în apă rece.

Plăcintă cu răvașe

- Introduceți în mijlocul fiecărui pătrat câte un răvaș (rulat și strâns frumos) și astupați locul cu degetele umezite cu apă.

(Românii, cândva... puneau în plăcinta de Anul Nou „Norocul” – monedă, obiect din aur sau argint – care rămânea celui care-l găsea. Acesta nu se despărțea de „Noroc” nici în timpul somnului.)

- Ungeți suprafața cu apă sau lapte.

- Turnați unt topit între plăcintă și marginile tăvii.

- Introduceți tava, în întregime, într-un sac din plastic și lăsați-o la rece (chiar peste 12 ore).

- Reglați cuptorul la foc potrivit și puneți plăcinta la copt (la ora 23,10 în noaptea de Revelion) până se rumenește (aproximativ 30 minute). Apoi turnați deasupra ouăle bătute cu smântână. Mai coaceți 10-15 minute.

- Scoateți tava din cuptor și puneți-o pe un șervet (vechi) bine ud. Cu ajutorul unei palete așezați feliile de plăcintă, frumos, pe un platou cald.

Recomandări

1. Serviți plăcinta imediat după ce ați ciocnit paharele în cinstea Anului Nou.

2. Dacă ați pus „Norocul” în plăcintă, toți comensii trebuie să-l felicite pe cel care l-a găsit.

3. Fiecare invitat trebuie să-și citească răvașul (așa începe petrecerea...). Dacă are umor, îl comentează (recunoaște că i se potrivește, că soarta i-a arătat ce are de făcut în viitor) că, de fapt, răvașul era destinat „altcuiva” și-l roagă să se prezinte – spre deliciul tuturor, se pot ridica, în același timp, mai multe persoane.

Dacă nu are umor, invită (cu dragălașenie!) gazda sau pe cineva hâtru să-l „interpreteze”.

Apărați-vă de frig !

- Acoperiți-vă capul (și urechile!!) cu o căciulă groasă! În zona craniului sunt concentrați nervii care dirijează activitatea tuturor organelor trupului.

După ce v-ați spălat, tuns, coafat, mai rămâneți în salonul de coafură 20-30 minute (și citiți **Flacăra!**). Mulți au făcut meningită sau și-au pierdut (definitiv) auzul, ieșind în frig cu capul descoperit.

- Purtați ochelari cu lentile umbră (dar numai acelea indicate de către medicul specialist!). Lacrimația la frig este semn că trebuie să vă protejați ochii – indiferent de vârstă!

- Apărați-vă fața, gâtul, mâinile contra frigului folosind (atât cât cere pielea dv.!!) **cremă hidratantă** (de zi) peste care aplicați **cremă nutri-**

tivă (de noapte) de aceeași marcă, indiferent de tipul de piele (grasă, normală etc.).

- **Beți lichide! Obligatorii sunt, permanent** (pentru cei sănătoși), 2l/zi. Rețineți! Cantitatea insuficientă de lichid din organism influențează negativ pielea, părul, care se usucă, dar mai ales activitatea rinichilor (cu rol imens în eliminarea toxinelor din organism), stomacului (digestia devine anevoioasă) și, în mod deosebit, a creierului.

Beți apă de robinet și minerală (dar **niciodată numai ape minerale**), ceaiuri, neîndulcitate, de plante, lapte (**nepasteurizat, nefiert**), siropuri din fructe și... din când în când, câte una din atât de ispititoare băuturi existente pe piață.

- **Nu supraîncălziți încăperile de lucru sau odihnă.** Este obligatoriu ca iarna să aveți acasă, la serviciu, pe calorifere sau sobe, vase mari, în permanență pline cu apă (recitiți urmările cantității insuficiente de lichid din organism).

- **Alimentați-vă corespunzător!** Specialiștii în nutriție indică să se consume (tot timpul):

- 5% ulei, dulciuri.

- 10% carne, lactate

- 10-15% fructe crude: – ca atare pentru cei sănătoși și sucuri pregătite numai cu puțin timp înainte de a fi consumate pentru cei cu stomac sau dentiție sensibilă.

- 15-25% legume – din care, peste jumătate, crude.

- 30-45% – pâine, paste făinoase, orez, fulgi de cereale.

- Nu uitați:

1. Organismul consumă întâi (pentru a furniza energia necesară atât de complexului proces care este viața) glucidele, furnizate de pâine, paste

făinoase. Deci, ele nu se stochează în corp, decât la consum excesiv! Eliminarea lor, consumul mult redus în rația zilnică provoacă tulburări grave: schimbări de comportament, scăderea puterii de muncă fizică și intelectuală etc., etc. și nu „în timp”, ci la 2-3 zile de la începerea regimului de slăbire.

2. Grăsimile măresc rezistența organismului la frig. Cele mai indicate la noi în țară, în ordinea importanței pentru sănătate: uleiul de rapiță (rafinat este bun la gust, dar unde-l mai găsim?!), uleiul de floarea-soarelui, nucile, alunele. Grăsimile animale: untul, untura (costița, slămina se pot mânca, fără teamă, iarna, dar... câte puțin) trebuie consumate cu moderație.

Margarina, care se prepară prin hidrogenarea uleiurilor este, din punct de vedere chimic, o grăsime transaturată și, oricare ar fi adaosurile pe care le-ar avea, **este mai dăunătoare organismului decât grăsimile de origine animală.**

3. Majoritatea oamenilor pe vreme rece sunt apatici, prost dispuși. Scorțișoara înviorază, creează bună dispoziție. Presărați pudră de scorțișoară pe orez, fulgi de cereale cu lapte, pe mărul, para pe care o mâncați.

Frigul începe de la picioare!

- I. În toaleta zilnică aveți în vedere spălarea picioarelor cu săpun și ungerea tălpilor (seara și dimineața) cu creme grase, speciale (existente în comerț).

- II. Ciorapii subțiri se schimbă zilnic, cei groși, de deasupra, la fiecare două zile.

- III. Dacă transpirația picioarelor este abundentă, este bine să aveți două perechi de încălțăminte de purtare (atât pentru iarnă cât și pentru primăvară-vară), pe care să le alternați.

Pagină realizată de IOANA PREDA ■

Aurora Inoan

A fost pasionată de tot ceea ce înseamnă ezoterie. După '89, datorită accesului larg la informații, a devenit o foarte bună cunosătoare a tainelor astrologiei. Are calități de terapeut – deține gradul II în tehnică radiantă. Este redactor-șef la „Revista Fenomenelor Paranormale” și „Astrologia”, iar începând cu numărul 2 (din anul 1998) prezintă predicțiile astrale în revista „Flacăra”.

Predicții lunare – ianuarie '99

Berbec

La începutul lunii vă preocupă chestiunile legate de carieră, poate chiar mondenitățile. La finele acesteia, sunteți mai interesați de un proiect nou, dar și discuțiile legate de acesta sunt aprige. Aveți nevoie de bani, de finanțare, este clar!

Taur

Primele zile ale lunii vă mai aduc oarece facilități legate de călătorii. Apoi veți face orice pentru a vă menține în top, căci există posibilitatea ca prestigiul dumneavoastră să scadă. Nu trebuie să contați pe amici și protectori, căci nu prea pot să vă sprijine.

Gemeni

Veți trece prin trei reprize. La începutul lunii vă mai preocupă o asociere. Apoi vă preocupă banii, fie datoriile, fie încasările. Mai apoi călătoriile, relațiile cu străinii ori viața spirituală vă acaparează. Problemele intense la serviciu vă pot afecta sănătatea.

Rac

Vă ocupați mult de serviciu. Sunteți buni executanți și asta v-ar putea aduce mai târziu o propunere de asociere, nu însă și bani sau nu foarte ușor bani. Asta deoarece văd cum vă veți canoni cu plățile, cu încasările, cu taxele. Șanse mari de călătorie apar la finele lunii.

Leu

Și pe dumneavoastră vă acaparează activitatea cotidiană, indiferent de poziția pe care o dețineți la locul de muncă. În a doua parte a lunii, veți acorda mare atenție unei colaborări, unui parteneriat dar și relațiilor (încordate) de familie, mai precis conviețuirii cu partenerul.

Fecioară

Poate vă mutați. Sau vă gândiți să vă schimbați altminteri reședința. Apoi dați mare atenție afacerilor, copiilor, scrierilor, jocurilor de noroc. Spre finele lunii, problemele de serviciu devin enervante, apăsătoare. Ceea ce vă poate afecta sănătatea. Dar există o soluție excelentă.

Balanță

Sunteți foarte activi și asta e bine, căci imediat veți avea nevoie de forță pentru a pune la punct o chestiune bănească neplăcută. Vreți să vă redecorați casa, să câștigați la cazinou, să vi se răspundă la dragoste și, mai apoi, să vă meargă bine la serviciu. Și, la finele lunii, veți avea și mai mulți bani.

Scorpion

Deveniți foarte activi dar asta nu înseamnă că veți fi și liniștiți. Chiar vă veți lupta cu o chestiune de casă, de familie, de imobile. Eu vă sfătuiesc să vă îngrijiți mai mult și sănătatea. Finele lunii poate fi generos în dragoste, în afaceri, în relațiile cu copiii.

Săgetător

Vă preocupă câștigurile. Vă străduiți să puneți la punct niște hârtii. Asta în primele zile ale lunii. La finele acesteia, starea de sănătate devine precară. Dificultăți aveți și în casă sau în familie, cu unul dintre părinți, sau pentru rezolvarea unei chestiuni juridice din trecut.

Capricorn

Sunteți mai autoritari. Doriți să vă afirmați. Va trebui să vă luptați un pic fie pentru a pune mâna pe niște bani, fie pentru a nu-i pierde pe cei ce vi se cuvin. La finele lunii, cu un sprijin secret, se poate semna o hârtie ce vă este de mare folos.

Vărsător

Mari probleme apar într-o călătorie. La finele lunii veți face mari eforturi pentru a rămâne în prim plan. Dar veți fi și mulțumiți de o sumă care vă intră în buzunar și care vi se cuvine, căci e vorba de o plată.

Pești

Vă canoniți cu o datorie sau cu niște plăți. Asta în primele zile ale perioadei. Mai apoi, sănătatea poate să se subzească din pricina eforturilor pe care le faceți pentru a vă proteja interesele. Dar e sigur că luna se încheie cu posibilitatea unei frumoase călătorii ori a unei realizări în plan spiritual.

Aspectele cele mai importante sunt, în această lună, acelea de cuadratură între Marte și Neptun, care, în ultimele zile ale perioadei, poate aduce, din păcate, accidente de tot felul și alterări ale stării de sănătate. Și în plan climatic se vor manifesta tulburări, adică ar putea să fie foarte frig, să fie ceață, în același timp, să fie

cutremure și să izbucnească vulcanii. Mercur aflat și el în cruce cu Marte conduce la enervări și accidente legate de călătorii, fracturi de membre. Aspectul foarte bun între Venus și Marte va aduce, la finele lunii, reconcilieri, noroc în amor, bună înțelegere cu persoane de sex opus.

Revista care dezvăluie
CULISELE EVENIMENTELOR

הזכרה

vă urează

La mulți ani!

OFERTĂ SPECIALĂ

Pachetul *Flacăra* pentru toate sărbătorile

Comandă acum **Calendarul Vesel** (7.000 lei) – cel mai haios **cadou** în toate ocaziile și îl primești împreună cu una dintre aparițiile editoriale ale Trustului de presă **Flacăra**.

Alege titlul care te interesează!

Almanah Rebus '98

Almanah Rebus Estival '98

Nesfârșita zi de ieri – o palpitantă ficțiune politică de George Arion

Viața sub un președinte de regat – un incitant volum de publicistică de George Arion

Cărțile vor purta autograful autorului.

Și, la alegerea noastră, **MAI PRIMEȘTI** și o revistă de integrame sau de cuvinte încrucișate

TOTUL LA NUMAI 7.000 lei!

Taxele de expediție sunt suportate de redacție. Plata la ridicarea coletului (ramburs). Pentru informații suplimentare, adresați-vă serviciului nostru de difuzare (Director Gabriel Bumb – tel. 224 36 88; 222 67 38)

Comandă acum! Ofertă limitată.

Ofertă valabilă până la 31 ianuarie 1999.

Vreți să primiți revista **Flacăra** prin poștă, din partea redacției noastre într-o stare perfectă, într-un ambalaj protector?

Vreți să nu vă mai lipsească nici un număr din colecție?

Completați acest talon, decupați-l și expediați-l într-un plic pe adresa:

Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, cod 71341
O.P. 33 București, ROMÂNIA

TEL: 224.36.88 FAX: 224.37.13

PENTRU ABONAȚI

Prețul abonamentului rămâne neschimbat în tot cursul anului și în cazul în care revista va avea o apariție săptămânală. **Cadouri** surpriză.

Talon de abonament

NUMELEPRENUMELE

ADRESA: Str..... Nr.....Bl... Sc... Et... Ap.... Cod poștal.....

LOCALITATEA Județ/sectorȚara

Da, sunt interesat să mă abonez la revista Flacăra

- ☐ Pe 3 luni (în perioada..... -) – 15.000 lei
☐ Pe 6 luni (în perioada..... -) – 30.000 lei
☐ Pe 12 luni (în perioada..... -) – 60.000 lei

Pentru cititorii din străinătate
Europa Alte continente

- ☐ Pe 3 luni (în perioada..... -) – 12 USD 15 USD
☐ Pe 6 luni (în perioada..... -) – 20 USD 24 USD
☐ Pe 12 luni (în perioada..... -) – 36 USD 45 USD

☐ Am achitat sumalei, cu: Mandat Poștal nr.....data:

În contul 407230110496 lei al S.C. Publicațiile Flacăra S.A. la BCR Sect. 1

☐ Am achitat sumaUSD, cu: ordinul de plată nr.....data:

În contul: 472161604310 - USD; al S.C. Publicațiile Flacăra S.A. la BCR Sect. 1

DELFIN

CONSTRUCT

Palat Știrbei Buftoa

Este o societate cu capital integral privat, înființată în anul 1990, având ca profil de activitate execuția lucrărilor în domeniul construcțiilor și o cifră de afacerilor de peste 100 miliarde lei.

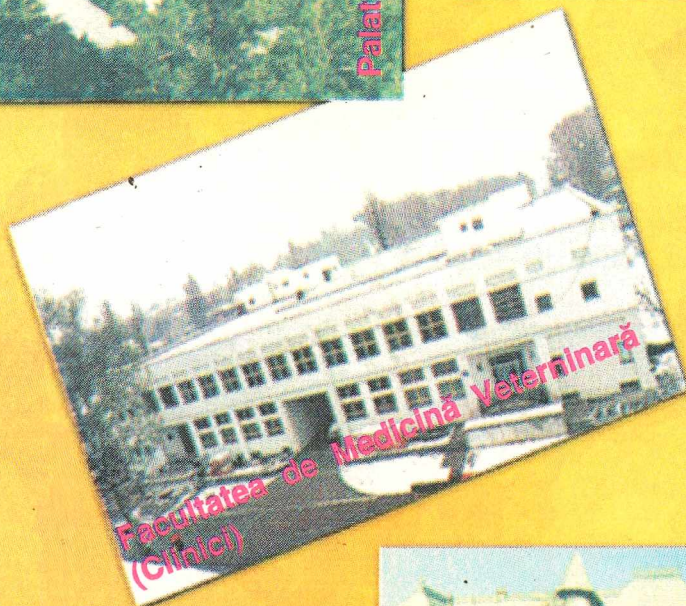
Delfin Construct realizează toate tipurile de lucrări în domeniile:

- construcții civile și industriale.
- construcții hidrotehnice.
- construcții social-culturale.
- drumuri și poduri.
- restaurarea clădirilor din patrimoniul național.
- amenajări interioare.
- tâmplărie și confecții metalice.
- instalații și placări interioare și exterioare.
- consultanță și proiectare în construcții.

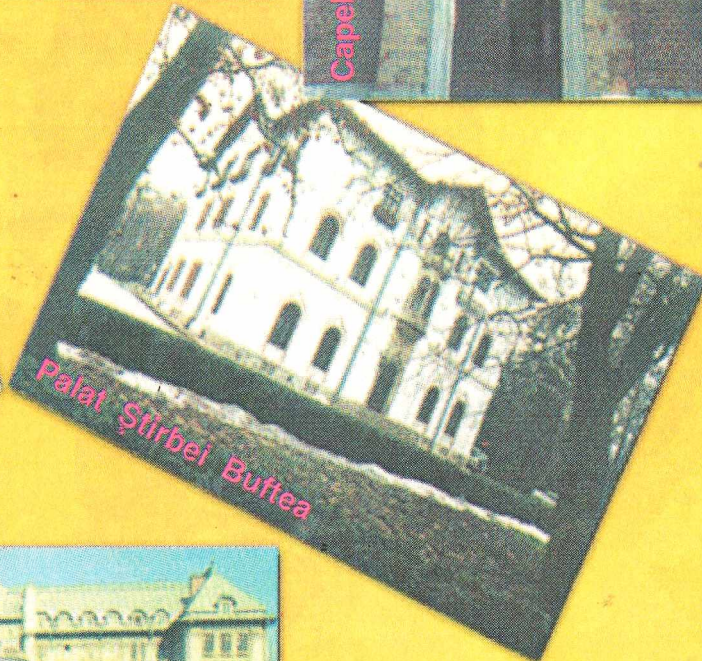
**S.C. Delfin Construct S.R.L. – str. Sebastian
nr. 136, sector 6, București, telefon
410.14.30, fax 410.24.67.
Înregistrată la Registrul Comerțului sub nr.
J40/4738/1991, cod fiscal 1: 1578410, cont
40720503 – Banca Agricolă – SIMB.**

Capela Palatului Știrbei

Facultatea de Medicină Veterinară
(Clinici)

Palat Știrbei Buftoa

De ce Delfin Construct?

Pentru că:

- Si-a dovedit capacitatea de a lucra la cele mai înalte standarde în domeniu.
- Promovează cele mai noi descoperiri, acordând atenție specială inovațiilor și invențiilor în domeniul tehnologiilor moderne, având și o forță de muncă cu înaltă calificare.
- Datorită calității lucrărilor a câștigat licitații publice la care au participat și firme vechi, cu tradiție în domeniu.
- Are o bogată experiență în realizarea multor lucrări, cum ar fi: restaurarea Facultății de Medicină Veterinară și a Institutului de Cercetări Zootehnice din București, amenajarea bazelor turistice Pantelimon și Tineretului, restaurarea exterioară a Palatului Știrbei din Buftoa și a Capelei acestuia, Platforma comercială I.D.M.S. din București, Hala de producție CAMEL-ROCI, Alimentarea cu apă a

Institutul Național de Cercetări
Zootehnice

orasului Buftoa, precum și amenajarea și execuția de drumuri în acest oraș, Vile și locuințe, Complex alimentar și benzinărie în orașul Buftoa, Complex comercial în comuna Afumați, Mănăstirea Bărsana din Maramureș.

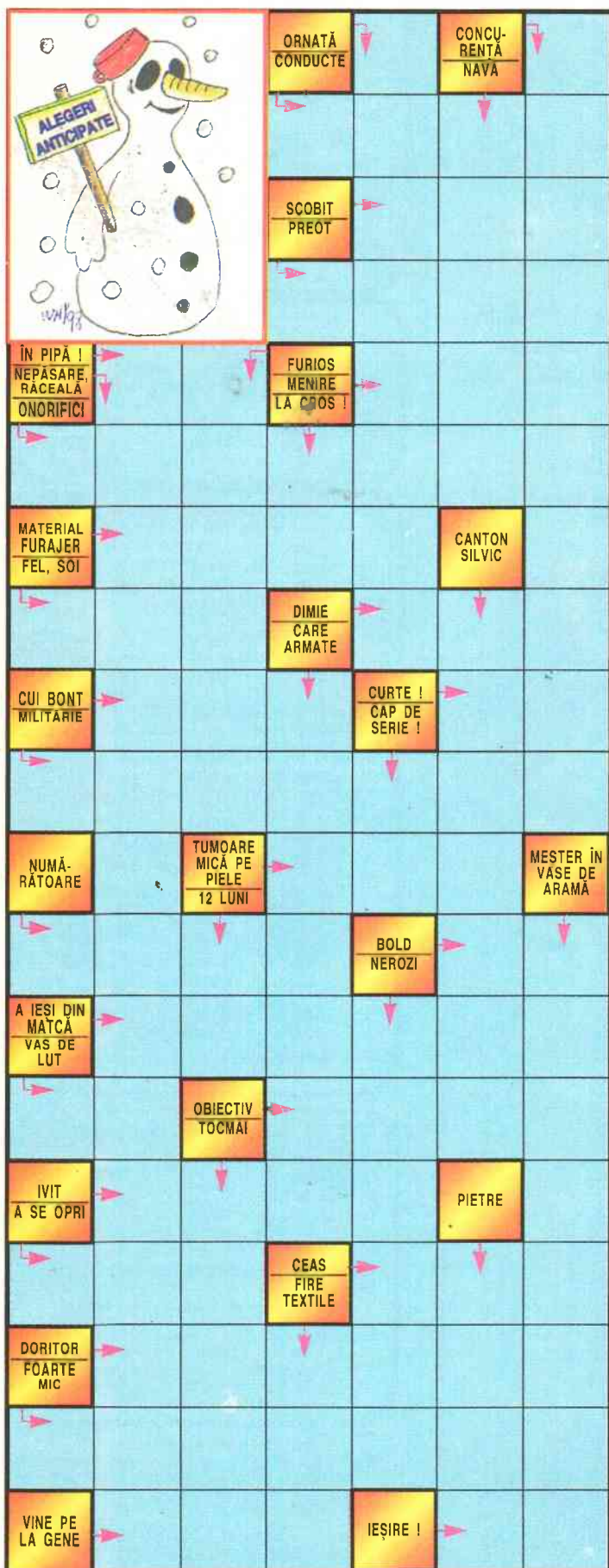
– Execută lucrări cu rapiditate și la prețuri scăzute.

– Are cei mai buni parteneri în țară și peste hotare, cele mai bune tehnologii și materiale fiind rezultatul colaborării cu: Menatwork Est Prefabricate, Macari Center, Noroc S.R.L. și Proterm din Italia, Lindab Sisteme din Germania, Promex S.A., Robiplast și Romstal din România.

– Primirea Trofeului World Quality Commitment, 1997, este o dovadă a recunoașterii angajamentului și griji pe care o are Delfin Construct pentru calitate, pentru pregătirea și bunăstarea angajaților și pentru problemele de mediu.

S.C. Delfin Construct – sponsor al Fundației „Premiile Flacăra”

(O) POZIȚIE

URARE

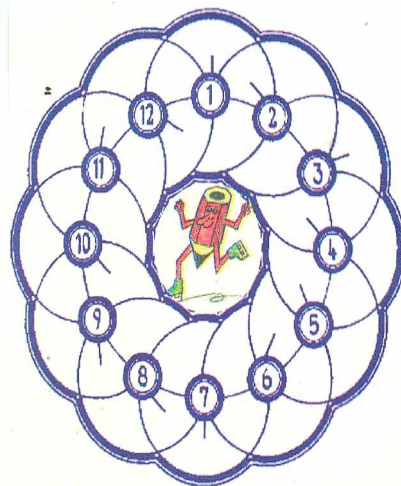
ORIZONTAL: 1) Conducător – Nu dispune de nimic (fem.). 2) Cel care dezrobește. 3) Sportivi care practică hipismul. 4) Singura – Cel mai bun... la cărți – Prefix pentru „nou”. 5) Destul de mult (dim.). 6) Podoabe pe degete – Conținutul unui plic! 7) Om prost, neghiob – Acid folosit pentru tăbăcirea pieilor. 8) Vânzător de cărți vechi – Aflate la stop! 9) Coadă de erete! – Pom fructifer – Păr al pleoapei. 10) Toc de ochelari – Morală.

VERTICAL: 1) Faptul de a fi la adăpost de orice pericol. 2) Avântul săritorilor – Formație alcătuită din nouă persoane. 3) Firul metalic din interiorul becului. 4) Negație – Cei din urmă. 5) De seară (fem.;pl.) – Precum. 6) Loc unde sunt ținute cei închiși – Puternic. 7) Bot de porc – Zăvor la ușă. 8) Lovit ușor – Cristina Ion. 9) Plin de ecou! – Datat ca făcând parte din epoca pietrei cioplite. 10) Care trăiește în arbori sau printre arbori (fem.). (M.Z.)

PE GHEATĂ

Semnificațiile vor fi înscrise în jurul numărului respectiv, începând cu spațiul marcat, de la stânga la dreapta.

- 1) Bătător de covoare.
- 2) O dată pe an.
- 3) Mică apă curgătoare.
- 4) Porc.
- 5) Privitor la nave.
- 6) Roman.
- 7) Au nasul mic.
- 8) Paltin.
- 9) A ospăta.
- 10) Mut (fig.).
- 11) Dezgustat, plictisit.
- 12) Înfățișare falsă.

Pagină realizată de Mihai ZGUBEA
Flacăra nr.12/1998 61

RECONSTITUIRE

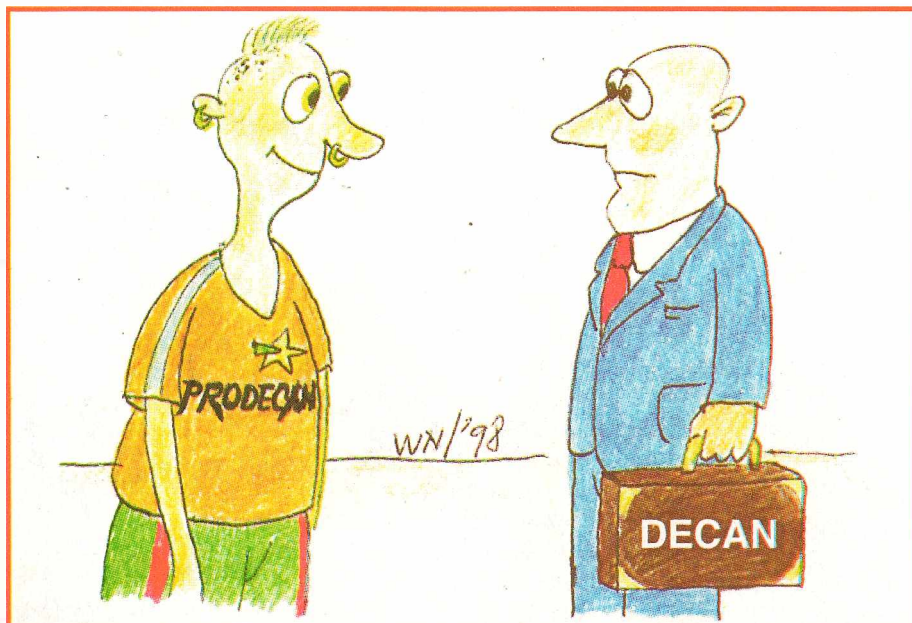
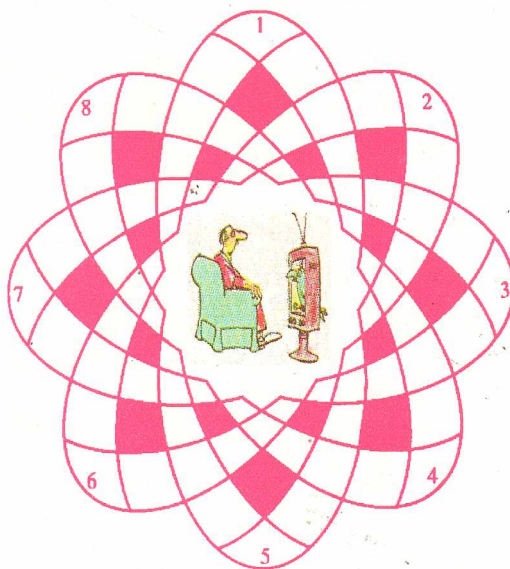
Vă invităm să refaceți încrucișarea careului de alături, folosind toate cuvintele de mai jos:

- AC, AF, IP, IR, OT, RI.
- APE, AZI, ÎMI, ULI.
- AFET, ARTĂ, ISON, TATĂ, VENI.
- ALAMĂ, AMARI, AMÂNA, ARACI, COAMĂ.
- ARĂMAR, NĂȘICĂ, PARALE, TARAMA.
- NOMINALI, REALIZAT.
- AEROPLANE, CĂȚĂRĂTOR. (M.Z.)

ACASĂ

De la stânga la dreapta: 1) Animale de casă. 2) Încăperi. 3) Hornuri. 4) Cămară. 5) Vas pentru îmbăierea copiilor. 6) „Căciula” albă a casei. 7) A deretica prin casă, spălând, măturând etc. 8) Crăpături.

De la dreapta la stânga: 1) Mobilă nelipsită din sufragerie (dim.). 2) Etaje la bloc. 3) Așezare cu case țărănești. 4) Instalații sanitare în baie. 5) „Cărămizii” la casele construite de cei mici. 6) Pereții casei. 7) Stog de paie. 8) Nișă în peretele casei. (M.Z.)

PUBLICATIILE

Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri: Manuela Ruxandra Arion, Alexandru Păsărin

Director general-adjunct: ALEXANDRU PĂSĂRIN

Director difuzare: GABRIEL BUMB

Director marketing-publicitate: BEATRICE ANCA ARION

Secretariat: ILEANA TEȘELEANU Tel: 224.36.88; 224.37.44

Fax: 224.37.13

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.

Cont lei: - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută: - USD 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București

- DM 47.21.3.10.0431.0 BCR, sector 1, București

Fundația

„Premiile Flacăra - România”

Președinte:

GEORGE ARION

Director executiv:

MANUELA RUXANDRA ARION

Cont lei: 451040121209 BCR,

sector 1, București

Flacăra

Redactor șef: ALEXANDRU ARION

Secretar general de redacție: DANIEL ION

■ REDACTORI - Ciprian Enea, Toma Roman jr.

■ SPORT - Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu

■ FOTOREPORTERI - Florin-Ionita

■ CORECTURĂ - Angela Ștefănescu

■ COLABORATORI PERMANENȚI - Remus Andrei Ion, Horia Pătrașcu, Ioana Preda, Alex Ștefănescu, Tudor Călin Zarojanu

■ CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE - Gabriela Adam-Opaț (Austria), Ștefan Nicolae, Alexandru Graur (Italia)

REBUS

Redactor șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE

PARADA INTEGRAMELOR

Redactor șef: CONSTANTIN GRIGORE

Mini-REBUS

Redactor șef: DANIEL POPA

Redacția: Aurel Ștefan Alexandrescu,
Ioan Grigoruță

TEHNOEDACTARE COMPUTERIZATĂ: Maria Călin, Violeta Enache, Doru Vintilă

DIFUZARE (222.66.28): Marian Celcan, Marian Constantin, Elizabeta Costea, Cătălin Helișan, Valerică Leon, Daniel Nica, Valeriu Radu, George Vlaicu

FINANCIAR-CONTABIL: VIORICA TUDOR, Elena Anghel, Florența Tudor

ADMINISTRATIV: NORU DOGARU, Liliana Crețu, Ionel Blagoci, Daniel Ioniță

Cititorii din țară și din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A., telefon 222.66.28, fax 224.37.13, la adresa: Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, cod 71341 - București, România

Pentru abonamentele interne, care se fac la poștă, revista „Flacăra” este înscrisă în Catalogul de presă de anul 1998 la poziția 4368

Foarte important!

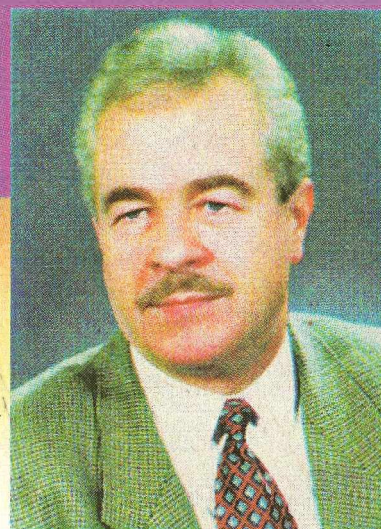
Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă și personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: C&R GRAPHIC™ S.A.

Preț: 5000 lei

LETTER FROM THE GENERAL MANAGER

The automotive world is a permanent search for novelty and progress, a world where only the strong ones have their place and can resist to the battle with themselves and with their merciless competitors.

Automobile Dacia S.A. made a new step to the automotive world standards with the new Dacia Nova model, which materializes a tradition started in 1968 and continued by generations of specialists which, for almost 30 years, were dedicated to the foundation of this car.

Figures from this presentation catalogue offer only a curt image of our company. But behind these figures are days and nights of hard work which turn Dacia to be a permanent presence on the domestic and the external market.

We are sure that, by constant efforts, a lot of work and especially passion, we are approaching this target, having in mind that the new Dacia generation, that of the year 2000, will strengthen the force of Romanian automotive industry.

The origin and the history of our company's success come from the efforts of nowadays generation and its leaders. It is high time for them to leave their mark on the present and especially on the future of the company.

Dr. eng. Constantin Stroe

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'C. Stroe', located at the bottom right of the yellow paper background.

INTRAROM

iR

COMPANIA

Cu o suprafață de 3000 mp și peste 2000 mp pentru birouri, având cele mai moderne dotări, INTRAROM se poate compara cu orice altă companie din Europa și din lume. INTRAROM dispune și de cele mai noi și mai performante linii de producție în tehnologie S.M.D. din România. Facilitățile de fabricație cu un înalt grad de automatizare acoperă întreg spectrul de activități legate de producția de serie, cum ar fi: echiparea plăcilor de cablaj imprimat, lipire, testare, anduranță, montare etc.

ACTIVITĂȚI

Obiectul de activitate al INTRAROM îl constituie producția de echipamente pentru telecomunicații. Pe lângă aceasta, societatea asigură activități de instalare și service, integrare de sisteme informatice, precum și dezvoltarea de software de aplicații în diverse domenii. INTRAROM asigură service post-livrare pentru toate produsele oferite clienților. Prin aceasta se asigură funcționarea continuă a produselor instalate, la condițiile specifice și corectarea completă și eficientă a tuturor disfuncționalităților din operare, creând o relație de parteneriat cu clienții, care are în vedere evaluarea necesităților și dezbateră problemelor acestora.

CALITATE

Un factor important care determină activitatea INTRAROM este preocuparea pentru CALITATEA produselor și serviciilor oferite. În acest sens, INTRAROM a introdus conceptul calității totale, în conformitate cu standardele internaționale ISO 9000, care presupune testarea continuă nu numai a materialelor și a procedurilor de fabricație, ci a tuturor activităților și proceselor, la toate nivelurile companiei. Certificarea ISO 9002 a fost obținută în luna iulie a anului 1997, în urma auditului făcut de prestigioasa firmă BUREAU VERITAS QUALITY INTERNATIONAL.

PERSONAL

Instruirea și specializarea sunt factori foarte importanți în selectarea personalului companiei. 60% din angajați au studii superioare și sunt familiarizați cu utilizarea calculatoarelor pentru a putea folosi sistemul informatic al firmei. Pentru menținerea la nivelul tehnologic impus de dinamica domeniilor de activitate ale companiei se aplică personalului angajat un program continuu de școlarizare în țară și în străinătate.

SOFTWARE

O direcție prioritară a dezvoltării companiei o constituie dezvoltarea de software de aplicații și realizarea de proiecte informatice „la cheie”, care asigură integrarea celor mai noi tehnologii hardware și software. Se are în vedere cooperarea cu INTRACOM pentru realizarea unor proiecte informatice al căror beneficiar este Uniunea Europeană.

VIITORUL TĂU COMUNICĂ PRIN NOI

CLIENTI

Performanțele și calitatea produselor și serviciilor oferite de compania noastră au făcut din INTRAROM un partener de încredere pentru clienți importanți cum ar fi regiile autonome ROMTELECOM, LOTERIA NAȚIONALĂ, SNCFR sau RENEL. În acest sens, în 1997 a fost livrat către ROMTELECOM un număr de 9000 de telefoane publice cu cartelă cu cip, produse integral în România, INTRAROM devenind astfel principalul furnizor pentru aceste tipuri de echipament. De asemenea, INTRAROM participă ca partener al firmelor ALCATEL-NORVEGIA și IDT ALSTON din S.U.A., la implementarea proiectului finanțat de BERD, de controlare automată a convorbirilor telefonice (CALL COLLECTION), al cărui beneficiar este ROMTELECOM.

EXPORT

Partenerul principal al INTRAROM în activitatea de export este grupul INTRACOM din Grecia, volumul vânzărilor de echipamente și servicii către acesta depășind 5.325.000 USD. De asemenea, în cursul anului 1997 a început colaborarea cu firma IDT ALSTON din S.U.A., concretizată prin producția locală a interfețelor de centrală necesare în cadrul proiectului CALL COLLECTION, menționat anterior, livrările către ROMTELECOM fiind în curs. Legat de aceasta, MIKE MOORE, președintele IDT ALSTON, a declarat: „Acordul cu INTRAROM este o parte importantă a strategiei noastre globale de marketing. Pentru distribuirea produselor noastre avem nevoie de parteneri locali puternici și capabili, și credem că INTRAROM, cu o dotare de înalt nivel tehnic și o pregătire a personalului la standarde occidentale, este cea mai potrivită companie românească pentru activitățile de producție pe care le avem în vedere. Sperăm să ne extindem parteneriatul atât în România cât și pe alte piețe”.